

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΑ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1974 | ΑΡΙΘ. 3-4

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ

Ο ΑΠΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

1. Βουλήσει τοῦ παντοδυνάμου καὶ πανσόφου Θεοῦ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κύριος Σ ε ρ α φ ε ί μ. Ὁ Μακαριώτατος ἀπὸ τοῦ νῦν, δέκατος ὄγδοος ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1833 καὶ ἐντεῦθεν χορεία τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερατευσάντων, ἐκλήθη «τοῖς ἀφύκτοις δικτύοις τοῦ πνεύματος», ὅπως ποιμάνη λαὸν περιούσιον, εὐλογημένον καὶ ἔνδοξον. Ἀπαξάπαντες ὀφείλομεν ἀποδοῦναι τῷ Μεγάλῳ Πατρὶ καὶ Ἡγεμόνι τῆς Ἀγιωτάτης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν, τὴν ἐμπρέπουσαν τέκνοις ἐν Χριστῷ ὑποταγήν, τὴν ἐπιβαλλομένην ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι, οὕτω πράττοντες, ὑποτασσόμεθα Χριστῷ καὶ γινόμεθα διερμηνεῖς καὶ ἐκτελεσταὶ τῶν θείων Αὐτοῦ προσταγμάτων, συμφώνως καὶ τῇ ἐντολῇ τοῦ θείου Ἀποστόλου Παύλου: «πίθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν καὶ ὑπέικετε» (Ἐβρ. 13,17).

2. Πρὸς τοῦτο δύο τὰ μεγάλα καὶ ἀδιαμφισβήτητα ἐχέγγυα δράσεως, ἡ Πίστις καὶ ἡ Ἀγάπη. Καὶ ἡ μὲν εἰς τὸν Κύριον Πίστις, ὡς βασικὴν προϋπόθεσιν κέκτηται τὴν τ α π ε ί ν ω σ ι ν· ἡ δὲ Ἀγάπη δὲν εἶναι μόνον τὸ στέμμα καὶ ἡ ἀξιολογουμένη ἐν τῇ πράξει διὰ τῆς Πίστεως ὑψίστη Ἀρετή, ἀλλ' ἅμα καὶ ἡ ἐξ ἧς ἀφορμᾶται διάθεσις ἡμῶν εἰς ἐπιτέλεσιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐντολὴ πρώτη καὶ μεγίστη εἶναι τὸ «ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, πειθαρχεῖν, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐτοίμους εἶναι» (Τίτ. 3,1). «Ὅταν γὰρ τῷ Ἐπισκόπῳ ὑποτάσσησθε ὡς Ἰησοῦ Χριστῷ, φαίνεσθέ μοι οὐ κατὰ ἀνθρώπου ζῶντες, ἀλλὰ κατὰ Ἰησοῦν Χριστὸν» (Ἰγν. Τραλ. II, 1). Ἄλλωστε ὁ ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῶν

Ἀθηνῶν ἀνυψωθείς Πρωθιεράρχης ἐφάνερωσε διὰ τοῦ Ἐνθρονιστηρίου λόγου Του καὶ τὴν ταπείνωσιν, καὶ τὴν Πίστιν, καὶ τὴν Ἀγάπην πρὸς τε τὸν Δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ καὶ πρὸς τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, διαδηλώσας ἅμα παντὶ τῷ Πληρώματι τὸν διακαῆ Αὐτοῦ πόθον καὶ τὴν διακαίουσαν τὴν καρδίαν Αὐτοῦ διάθεσιν καὶ ἐπιθυμίαν, ἵνα διαλλάξῃ τὰ διεστῶτα, ἄρη τῆς διχονοίας, κατασιγάσῃ τὰ πάθη καὶ ἐπιτύχῃ «τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν Εἰρήνην», ἐν τε τῇ διοικήσῃ Ἱεραρχικῇ τάξει καὶ παντὶ τῷ Πληρώματι τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.

3. Ὅσοι γνωρίζουν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν νέον Προκαθήμενον τῆς Ἀγιωτάτης ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἶναι εἰς θέσιν καὶ νὰ διαβεβαιώσουν, ὅτι ὁ ὄντως Μακαριώτατος ἀπὸ Ἰωαννίνων Σ ε ρ α φ ε ί μ δὲν διαπνέεται ἀπλῶς ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, ἀλλ' ὅτι ὡς μεγάλης βουλήσεως ἀνὴρ καὶ θέλει καὶ δύναται νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα πράγματι ἔργον τῆς εἰρηνεύσεως τῶν ψυχῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, διὰ τῆς ἐκχύσεως τοῦ πλοῦτου τῶν πηγαίων συναισθημάτων Αὐτοῦ τῆς Ἀγάπης πρὸς πάντας, ὁμοφρονούντας καὶ μὴ, συνοδοιπορούντας καὶ ἀντιτιθεμένους εἰς τὰ ποικίλης φύσεως ζητήματα καὶ προβλήματα ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων, ἢ ἀπλῶς διαδικαστικῆς καὶ νομοκανονικῆς δεοντολογίας. Ἡ εἰς τὸν Κύριον Πίστις, ἔστω τὸ ἐξ οὗ ὀφείλουν νὰ ἐκκινήσουν οἱ ποθοῦντες τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης καὶ γαλήνης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐπ' ἐσχάτων τοσοῦτον διαταράχθη. Ἡ δὲ Ἀγάπη ἔστω ἡ ἀνεπισφαλῆς πηξὶς καθοδηγήσεως καὶ διαπλεύσεως ἐκ τῆς θεελλώδους περιοχῆς εἰς τὸν εὐδίων καὶ ποθητὸν τοῖς πᾶσι λιμένα τῆς σωτηρίας πάντων. Καὶ πρὸς

τοῦτο καθῆκον πάντων ἡμῶν εἶναι, ὅπως συνδράμωμεν ἀπαξάπαντες, οἱ τε οἱ ἐν τέλει καὶ οἱ ἔξω τῶν ἀμέσων εὐθυγῶν ἰστάμενοι, ἀπαξάπαντες, λέγω, Κληρικοί τε καὶ Λαϊκοί, ὅτι ἐν Σῶμά ἐσμεν, Σῶμα Χριστοῦ καὶ ἕκαστος μέλος τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

4. Ἀπαξάπαν τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀμέτοχον τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν συμβαινόντων. Ὡς μέτοχοι τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας, γινόμεθα καὶ φορεῖς τῆς καθόλου ζωῆς καὶ δράσεως Αὐτῆς, ἐπὶ πλείστον ὅσων πεδίων τῶν δραστηριοτήτων Αὐτῆς. Ἐν Πίστει λοιπὸν καὶ ἐν Ἀγάπῃ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν ταπεινῷ φρονήματι ἀκολουθήσωμεν τὸν Νέον πνευματικὸν Ἠγέτην καὶ Ἀρχιποίμενα ἡμῶν, ὑποτασσόμενοι Αὐτῷ καὶ συμπαισταμένοι Αὐτῷ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Τοῦτο καὶ ἡ πράγματι ταπεινόφρων Αὐτοῦ διάθεσις, ἡ πανθομολογουμένη ἀγαθότης Αὐτοῦ καὶ ἡ ὄντως διὰ τοῦ Ἐνθρονιστηρίου λόγου Του διακαῆς ἐφεσις Αὐτοῦ διεκλήρυξεν. Ὅθεν καὶ διάπυρον ἀνεπέμψατο τὴν Εὐχὴν, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς διασαλευθείσης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰρήνης, ἐν πνεύματι ἀνεκτικῷ, μεστῷ φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης, ἀγάπης ἐν Χριστῷ καὶ ἐν πνεύματι «καταλλαγῆς», ἧς ἔλλειπούσης φυγαδεύεται καὶ ἡ εἰρήνη.

5. Πολλὰ τὰ διδακτικὰ καὶ ὠφέλιμα διὰ πάντας ἡμᾶς τὰ διὰ τοῦ Ἐνθρονιστηρίου λόγου τοῦ ὄντως Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἀρχιποίμενος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας Σεραφεῖμ, τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων. Θὰ σταχυολογήσωμεν ἕνια ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸν ἐγκρυσπτόμενον θησαυρὸν τῶν ἀρετῶν Του. Ἀρχεται ἐν ταπεινοφροσύνῃ βαθείᾳ, διαδηλῶν ὅτι ἐκλήθη, ἐνῶ «οὐδέποτε εἶχε σκεφθῆ, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἶχε στρέψει τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν Αὐτοῦ πρὸς τὸν Πρῶτον Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ εἶχε καὶ καταλλήλως προετοιμασθῆ πρὸς τοῦτο». Ὁμολογία ὑψίστης σημασίας, ἀποδεικνύουσα, ὅτι θελήματι Θεοῦ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Θρόνου, ἐφ' ὅσον πιστεύομεν οἱ χριστιανοί, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ καὶ «τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν» ὀριζόμενος. Ὁμολογεῖ ἐπίσης, ὅτι «πολλὰ

ὄντως αἱ καιροφυλακτοῦσαι μάστιγες», ἀλλ' ἅμα καὶ «ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον, ὅτι τὸ ἔλεος Αὐτοῦ κυκλώσει καὶ τὴν Αὐτοῦ ταπεινότητα, ἐν τῇ ἀναλαμβανομένη οἰακοστροφίᾳ τοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πνευματικοῦ σκάφους, ἐφ' ὅσον αἱ περιστάσεις ἐκάλεσαν Αὐτὸν καὶ μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ πολλὰς ἀρνήσεις ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν ταύτην, θεωρήσας πλέον καὶ καθῆκον ἐπιτακτικὸν τὴν ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημα αὐτῆς». Ὁμολογία ἀνδρὸς γνωρίζοντος καὶ σταθμίζοντος καὶ τὰς περιστάσεις καὶ τὸ καθῆκον.

6. Καὶ τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ ὑπὸ τῆς ὑψίστης ἀρετῆς τῆς ταπεινοφροσύνης ἐμφορουμένου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν: «Ἐν βαθυστάτῃ λοιπὸν συγκινήσει προσπίπτομεν ταπεινῶς καὶ γόνυ κλίνοντες εὐλαβῆς, ἄπειρον ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν θεῖον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας Δομήτορα, διὰ τὴν τοιαύτην, κατὰ τὴν ἀνεξιχνίαστον βουλήν Του, οἰκονομίαν καὶ τῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας πραγμάτων ἐν τῷ προσώπῳ τῆς μηδαμινότητος ἡμῶν, ἐκζητοῦντες τὸ ἔλεος Αὐτοῦ καὶ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὸν στηριγμὸν εἰς τὸ βαρὺ καὶ πολύμοχθον Ἀρχιερατικὸν ἔργον ἡμῶν. Εἶη εὐλογημένον τὸ ὄνομα τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ!» Μετ' Αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς πάντες εὐλογητὸν εἶη τὸ ὄνομα τοῦ παντοδυνάμου καὶ πανσόφου Θεοῦ ἀνακράζομεν, τοῦ γνωρίζοντος τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν καὶ ὀριζόμενου τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἀναδεικνύοντος τοὺς Ποιμένας τῆς λογικῆς Αὐτοῦ Ποίμνης, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

7. Τὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ καὶ παρρησίαν τῶν πλουσίων εὐγενῶν συναισθημάτων τοῦ Νέου Ἀρχιεπισκόπου χαρακτηρίζει ἡ ἐν συνεχείᾳ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν δέησις Αὐτοῦ: «Πρὸς δὲ τούτοις, ἐνθερμον ἀπευθύνομεν προσευχὴν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, εἰς μνημόσυνον μὲν τῶν Μακαρίων καὶ ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν, ὧν πλείστοι τοῦ τε ἀπωτέρου καὶ τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος, θεοφιλῶς καὶ ἐθνοπρεπῶς διηκόνησαν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ, ὑπὲρ ὑγείας δὲ τοῦ πρότριτα παραιτηθέντος Μακαριωτάτου κυρίου Ἱερῶν ὑμοῦ, οὐτινος τὴν

προσφορὰν ἐν τῇ Ἀγιωτάτῃ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ θὰ κρίνη ἡ ἀδέκαστος ἱστορία». Λόγοι εἰλικρινεῖς, εὐθαρσεῖς καὶ δίκαιοι, ἄξιοι ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως.

8. Δὲν εἶναι ἔργον τοῦ γράφοντος νὰ κρίνη καὶ ἀναλύσῃ τὰ («ἐπειγούσης φύσεως θέματα»), ὡς ἐχαρακτήρισε ταῦτα ὁ νέος Ἡγέτης τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι διαπνέεται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πόθου νὰ καταστήσῃ τὸ πιστευθὲν Αὐτῷ ἱερὸν Καθίδρυμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν ὄρατὴν αὐτῆς διοίκησιν καὶ ὀργάνωσιν, ἀξιάγαστον καὶ ἀξιοσέβαστον τοῖς πᾶσιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιτελῇ τὴν θείαν ἀποστολὴν του ἀπροσκόπτως καὶ ὡς ἐμπρέπει θεανθρωπίνῳ Ἰδρύματι, σκοποῦντι τὴν ἀγιότητα καὶ τελειότητα τῶν μελῶν Αὐτοῦ. Καὶ ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος δὲν ἄφησεν ἀμνημόνευτον τὴν ὑποχρέωσιν πάντων τῶν Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων, ὅπως συμβάλωσι, συνεπικουροῦντες ταῖς ἀγαθαῖς προθέσει τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου ἡμῶν, δι' ὧν ὑπομνηστικῶς διεκλήρυξεν, εἰπὼν: «δυνάμεθα καὶ ὑποχρεούμεθα καὶ ἐξ ἱστορικῶν καὶ ἐθνικῶν δεδομένων νὰ διεκδικῶμεν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τοὺς παγκοσμίους διαλόγους, ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τοῦ ἔχοντος τὸ προβάδισμα ἐν προκειμένῳ Ἀγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου».

9. Ἀλλὰ μεγίστην βαρύτητα προσλαμβάνουν διὰ τὰς ἀς διήλθε καὶ διέρχεται τὸ σκάφος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας περιστάσεις, οἱ ἐν εἴδει πατρικῆς ἐκκλήσεως πεπνυμένοι λόγοι τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου. Μετ' ἐμφάσεως καὶ καταπλησσοῦσης μεγαθυμίας διεκήρυξε: «Μὴ λησμονῶμεν ὅμως, πρὸ πάντων τούτων, ὅτι προέχει ἡ εἰρήνευσις τῆς Ἐκκλησίας. «Εἰρήνη ὑμῖν» καὶ πάλιν «Εἰρήνη ὑμῖν» (Ἰω. 19,21) ἦσαν αἱ πρῶται κατ' ἐπανάληψιν εὐλογίαι τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους Αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν πρὸς πάντας ἡμᾶς». Λόγοι Πατρικῆς ἐμπνεύσεως καὶ χριστιανοπρεποῦς διαθέσεως. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν ἐν συνεχείᾳ λεχθέντων ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν. «Ἄλλ' ἡ εἰρήνευσις, εἶπεν, εἶναι ἀποτελεσματὶς τῆς ἀπο-

καταστάσεως τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ εἰς αὐτὴν καλούμεθα πάντες. Μὲ γνώμονα τὴν Ἀγάπην καὶ ἐκτιμῶντες τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν, ποιούμεθα ἀδελφικὴν ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς Ἀγίους ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὺς συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως αἰρόμενοι εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ ἐν ἐπιγνώσει βαθεῖα τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν, θελήσωμεν, ἵνα ῥίψωμεν τὸ παρελθὸν εἰς τὴν λήθην καὶ, περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους ἐν Ἀγάπῃ, ἐπιφέρωμεν τὴν πολυπόθητον εἰρήνευσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις εἶναι καρπὸς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀδελφικῆς Ἀγάπης!»

10. Εἰς τοὺς συγκινητικὸς τούτους λόγους τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τίς δὲν ἀναγνωρίζει τὴν πράγματι καλοκάγαθον διάθεσιν ἐνὸς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡγέτου πρὸς ἐπιδιώξιν καὶ ἐπίτευξιν τοῦ ὑψίστου ἐντὸς τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας ἀγαθοῦ, ἥτοι τῆς εἰρήνης, τῆς φιλαδέλφου συνεργασίας, τῆς ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ δράσει ὁμοφωνίας, ἐν ἐνὶ λόγῳ τῆς ἐν Χριστῷ καὶ διὰ Χριστὸν Ἀγάπης; Ἄλλ' ἐπὶ τὸ σαφέστερον ὁ Μακαριώτατος καὶ τὰ ἀξιοπρόσεκτα ταῦτα ἐπάγεται: «Ἀπὸ μέρους ἡμῶν καὶ τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς Ἱεραρχίας ὑπάρχει καὶ θὰ ἐκδηλωθῇ ὁλόθυμος διάθεσις πρὸς πλήρη εἰρήνευσιν τῶν διεσπείρας ἐνότητος εἰς σύμπασαν τὴν Ἱεραρχίαν. Ἀναμένομεν καὶ ἀπεκδεχόμεθα ἀντιστοίχως καὶ ἐκ μέρους πάντων τῶν ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν καὶ τῶν ἐξ οἰουδῆποτε λόγου διατελούντων εἰς τινὰ διάστασιν, νὰ μὴ ὀκνήσωσι νὰ παράσχωσιν ἡμῖν καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ δείγματα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφοποιῦ διαθέσεως αὐτῶν.» Τί ἄλλο θὰ ὤφειλέ τις νὰ προσθέσῃ ἐν τῇ χριστιανικῇ ταύτῃ διαγγελίᾳ, εἰμὴ τὸ «Ἀμήν»;

11. Δὲν δικαιούμεθα νὰ παραλείψωμεν ν' ἀναφέρωμεν τοὺς πατριωτικὸς λόγους τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐν τέλει δῆλον ὅτι ἀποστροφὴν τῶν λόγων Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν

ἡμῶν, οἵτινες στενάζουν εἰσέτι ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς δουλείας! «Ἔχουν τὰ αἰσθήματά μας!», διεκήρυξεν ὁ τῶν πατριῶν ἀμύντωρ καὶ τῶν ἐθνικῶν δικαίων ὑπερασπιστῆς Ἀρχιεπίσκοπος. «Ἀκόμη δέ, ἂν χρειασθῆ — ἐπαναλαμβάνομεν ἄνευ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς παρούσης στιγμῆς—, ὅτι θὰ ἔχουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας!» Τῆς ὅλης ἐθνικῆς καὶ πατριωτικῆς δράσεως ἄχρις αὐτοθυσίας ἐπίστεψις εἶναι καὶ οἱ λόγοι τοῦ Ἑλληνολάτρου Πρωθιεράρχου. Διότι τοῖς πᾶσι γνωστὸν τυγχάνει, τί Οὗτος συνεισέφερεν ἀπὸ τῆς πρώτης διακονίας Αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἄχρι τοῦ νῦν. Φιλανθρωπικὴ καὶ κοινωνικὴ δράσις ἀξιοθαύμαστος. Εὐαγῶν Ἰδρυμάτων θεμελιωτῆς καὶ συμπαραστάτης. Εὐκτηριῶν Οἴκων, Σχολείων καὶ ἄλλων ποικίλων κοινῆς ὠφελείας Καταστημάτων— Ὀρφανοτροφείων, Οἰκοτροφείων, Μαθητικῶν Συσσιτίων, Γηροκομείων, Βιοτεχνικῶν καὶ Ἐπαγγελματικῶν Σχολῶν — θεμελιωτῆς καὶ προστάτης. Εὐχόμεθα τὸ μέγα τοῦτο ἔργον νὰ συνεχίσῃ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ περιοχῇ τοῦ ἐνδόξου Θρόνου τῶν Ἀθηνῶν, ἐν ἣ πλεῖστα τὰ κοινωφελῶς δρῶντα καὶ λειτουργοῦντα εὐαγῆ Ἰδρύματα ὑπάρχουν — κατ' ἐξοχὴν δὲ τὸ διὰ τὸν ἱερὸν Κλῆρον πρότυπον ἐν Ἀθήναις Νοσοκομεῖον—, ἀπαιτοῦντα τὴν περὶ αὐτῶν μέριμναν, πλεῖστα δὲ ἄλλα ἀναμένουν παρὰ τοῦ μεγαθύμου Πρωθιεράρχου ἡμῶν τὴν πραγματοποίησιν.

12. Καὶ νῦν, ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἐπαναλάβω τοὺς πολλάκις καὶ ἄλλοτε καταχωρισθέντας λόγους τοῦ Μεγάλου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ καὶ Ναζιανζηνοῦ, τοὺς λόγους, οἵτινες ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν, τὴν σημερινὴν ἡμέραν γίνονται κατ' ἐξοχὴν καὶ ἐπικαιροὶ καὶ σπουδαῖοι: «Εἰρήνη φίλη», διεκήρυττεν ὁ μέγας ἐκεῖνος Πατριάρχης, «τὸ καλὸν καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα! Εἰρήνη

φίλη, τὸ ἐμὸν μελέτημα καὶ καλλῶπισμα. Εἰρήνη φίλη, τὸ παρὰ πάντων μὲν ἐπαινούμενον ἀγαθόν, ὑπ' ὀλίγων δὲ φυλαττόμενον. Ποῦ ποτε ἀπέλιπες ἡμᾶς, τοσοῦτον ἐξ οὗ χρόνος ἤδη; Ἐλθέ, ἐλθέ τάχιον, τάχιον!».

13. Ἐὰν ἐπιτύχη τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Σεβασμιος Πρωθιεράρχης, μάλιστα διὰ τῆς βοωμένης καλοκαγαθίας καὶ ἀμνησικακίας Αὐτοῦ, ἃς εἶναι βέβαιος, ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς εἰσήκουσε τὴν διὰ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστολικοῦ Πατρὸς Κλήμεντος, Ἐπισκόπου Ῥώμης, δέησιν Αὐτοῦ. Διότι θ' ἀποδειχθῆ οὕτω ἐν τοῖς ἔργοις καὶ «σοφὸς εἰς τὸ ἀγαθόν», καὶ «ἀκέραιος εἰς τὸ κακόν», καὶ «μόνης τῆς Ἐκκλησίας τὴν φροντίδα ἔχων, πρὸς τὸ διοικεῖν Αὐτὴν καλῶς καὶ τοὺς τῆς Ἀληθείας λόγους παρέχειν, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα βιοῦντας, λειτουργῶν ἀμέμπτως τῷ ποιμνίῳ τοῦ Χριστοῦ μετὰ ταπεινοφροσύνης, ἡσύχως καὶ ἀβαυάσως».

14. Πάντες οἱ Θεὸν φοβούμενοι καὶ τὸ Θεοῖδρυτον Ἰδρυμα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εὐλαβούμενοι καὶ ἀγαπῶντες, ἀσφαλῶς μετέχουσι τῶν δεήσεων τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, εὐχόμενοι Αὐτῷ «πᾶν δώρημα τέλειον, ἄνωθεν καταβαῖνον», ὑγείαν καὶ ῥῶσιν πνεύματος καὶ σώματος, διακονίαν θεάρεστον, ἀγαθοεργόν, ἀδελφοποιόν, πατρικὴν, φιλότεκνον, ἀγιοποιόν! Ταύτην τὴν ἱκετήριον δέησιν καὶ εὐχὴν ἀναπέμπουσι πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες πιστοὶ πρὸς τὸν πανάγαθον Κύριον ἐκ βαθέων, ὀλόφυχον καὶ ὀλόθερμον, ὑπὲρ τοῦ βουλήματι Θεοῦ ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου Πρώτου Θρόνου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀνυψωθέντος Σεραφείμ τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3

Περὶ ἐκλογῆς Προκαθημένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποκαταστάσεως ἐν γένει τῆς ἐν αὐτῇ Κανονικῆς τάξεως.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

Τὸ γεγονός ὅτι ἀπὸ ἐξαιτίας ἐδημιουργήθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος κατάστασις μὴ συνάδουσα πρὸς τοὺς διέποντας αὐτὴν Ἱεροὺς Κανόνας λόγῳ τῆς κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ παραιτηθέντος ἤδη Προκαθημένου ἐμφιλοχωρησάσης παραβιάσεως αὐτῶν τε καὶ τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς ἐν συνεχείᾳ ἐκλογῆς νέων ἐπισκόπων ὑπὸ Ἱεραῶς Συνόδου ἀντικανονικῶς προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Προκαθημένου.

Τὴν ἀνάγκην ἀποκαταστάσεως τῆς κανονικῆς τάξεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ἐκλογῆς νέου Προκαθημένου συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἡτοιδὶ ἐκλογῆς πραγματοποιουμένης ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἀποκλειομένων τῶν μελῶν αὐτῆς, ἅτινα εἴτε συνέπραξαν εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ἐκλογὴν τοῦ παραιτηθέντος ἤδη Προκαθημένου εἴτε ἐξελέγησαν ὑπὸ Συνόδου προεδρευομένης κατὰ παράβασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὑπ' αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς λήψεως ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας παντὸς ἄλλου ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπιβαλλομένου μέτρου, προτάσει τοῦ ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Συγκαλεῖται ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐκλογὴν Προκαθημένου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ τριπροσώπου δελτίου. Ἡ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνεδρίασις ὀρίζεται διὰ τὴν 12ην Ἰανουαρίου 1974, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 9ην, τόπος δὲ αὐτῆς ὀρίζεται ἡ αἴθουσα συνεδριῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῶς Συνόδου.

2. Εἰς τὴν οὕτω συγκαλουμένην Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας δὲν μετέχουν οἱ Μητροπολίται οἱ συμπράξαντες εἰς τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1967 ἀντικανονικὴν ἐκλογὴν Προκαθημένου, καὶ οἱ ἐν συνεχείᾳ ἐκλεγέντες ὑπὸ Συνόδου ἀντικανονικῶς προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Προκαθημένου, ὡς καὶ πάντες οἱ τιτουλάριοι ἐπίσκοποι ἢ τιτουλάριοι Μητροπολίται.

3. Ἐκλόγιμοι διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον εἶναι πάντες οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οἱ κανονικῶς ἐκλεγέντες καὶ χειροτονηθέντες.

Ἄρθρον 2.

Ἔργον τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ Συνόδου εἶναι προσέτι καὶ ἡ λήψις παντὸς μέτρου, ἀποβλέποντος εἰς τὴν συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ἀποκατάστασιν τῆς ἐκ τῆς ἀντικανονικῆς ἐκλογῆς τοῦ τέως Προκαθημένου διασαλευθείσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν πλήρωσιν Μητροπολιτικῶν ἐδρῶν ἢ τὴν ἐκλογὴν τιτουλαρίων Μητροπολιτῶν ἢ τιτουλαρίων ἐπισκόπων.

Ἄρθρον 3.

1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἔργον αὐτῆς ὑποχρεοῦται νὰ ὀλοκληρώσῃ ἢ ὡς ἄνω Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τὸ βραδύτερον ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

2. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως λήγει ἡ θητεία τῆς ὑφισταμένης Διαρκοῦς Ἱεραῶς Συνόδου, αἱ δὲ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 126 /1969 ἀρμοδιότητες αὐτῆς τε καὶ τῆς Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἀσχοῦνται κατὰ τὴν ἐν παραγράφῳ 1 χρονικὴν περίοδον, ὑπὸ τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 παρ. 2 τῆς παρούσης συγκροτουμένης Συνόδου.

3. Μετὰ τὴν πάροδον τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ἢ Ἱερά Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγκροτοῦνται καὶ λειτουργοῦν κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἰσχυούσας περὶ αὐτῶν διατάξεις.

Ἄρθρον 4.

Τὰ τῆς λειτουργίας τῆς διὰ τῆς παρούσης συγκροτουμένης Ἱεραῶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, τὰ τοῦ τρόπου ἐκλογῆς τοῦ Προκαθημένου καὶ νέων Ἐπισκόπων, ὡς καὶ πᾶσα λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης καθορίζονται διὰ Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ἐκδιδόμενου ἄνευ τηρήσεως τοῦ ὑπὸ τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Συντάγματος ὀριζομένου τύπου.

Ἄρθρον 5.

Πράξεις ἐκδιδόμεναι κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης ἢ τοῦ κατ' ἄρθρον 4 αὐτῆς ἐκδοθησομένου Νομοθετικοῦ Διατάγματος δὲν ὑπόκεινται εἰς αἴτησιν ἀκυρώσεως ἢ προσφυγῆν ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, καὶ ἐὰν ἐτι προβάλλεται λόγος ἀκυρώσεως ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ὑπὸ τῆς παρούσης ἢ τοῦ ὡς ἄνω Νομοθετικοῦ Διατάγματος τιθεμένους ὅρους καὶ προϋποθέσεις.

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 274

Περί καθορισμού του τρόπου εκλογής Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ρυθμίσεως ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων.

ὑπ' ἀριθ. 3 Συντακτικῆς Πράξεως χρονικὸν διάστημα ἐκ τῶν κάτωθι Μητροπολιτῶν:

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

Τὸ ἄρθρον 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 Συντακτικῆς Πράξεως καὶ Πρότασιν τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Σύνθεσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἄρθρον 1.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συντίθεται διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 τῆς

Ἄρθρον 6.

Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς της διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1974.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΩΤΟΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΚΩΝΣΤ. ΡΑΛΛΗΣ, ΣΠ. ΤΕΤΕΝΕΣ, ΕΥΣΤ. ΛΑΤΣΟΥΔΗΣ, ΒΑΣ. ΤΣΟΥΜΠΑΣ, ΣΤ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΜΑΝΗΣ, ΔΗΜ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ, ΠΑΝ. ΧΡΗΣΤΟΥ, ΤΖΩΡ. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗΣ, ΚΩΝΣΤ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ, ΧΑΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΡΥΦ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΟΣ, ΑΛΕΞ. ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ, ΚΩΝΣΤ. ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΗΛ. ΜΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰανουαρίου 1974.

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

- 1) Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Γεωργίου
- 2) Πειραιῶς Χρυσοστόμου
- 3) Μυτιλήνης Ἰακώβου
- 4) Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ
- 5) Μαρωνείας Τιμοθέου
- 6) Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονυσίου
- 7) Κίτρους Βαρνάβα
- 8) Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβροσίου
- 9) Σερρῶν καὶ Νιγρίτης Κωνσταντῖνου
- 10) Θύρας καὶ Ἀμοργοῦ Γαβριήλ
- 11) Μεσσηνίας Χρυσοστόμου
- 12) Ἄρτης Ἰγνατίου
- 13) Καστορίας Δωροθέου
- 14) Κορινθίας Παντελεήμονος
- 15) Φθιώτιδος Δαμασκηνοῦ
- 16) Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Στεφάνου
- 17) Γρεβενῶν Χρυσοστόμου
- 18) Παροναξίας Ἐπιφανίου
- 19) Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὀρους Παύλου
- 20) Λήμνου Παντελεήμονος
- 21) Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Ἀλεξάνδρου
- 22) Σύρου καὶ Τήνου Δωροθέου
- 23) Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Θεοκλήτου
- 24) Γυθείου καὶ Οἰτύλου Σωτηρίου
- 25) Σάμου καὶ Ἰκαρίας Παντελεήμονος
- 26) Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Θεοκλήτου
- 27) Δράμας Διονυσίου
- 28) Κεφαλληνίας Προκοπίου
- 29) Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Χαρίτωνος
- 30) Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου Νικοδήμου
- 31) Ἀργολίδος Χρυσοστόμου
- 32) Μηθύμνης Ἰακώβου

Ἄρθρον 2.

1. Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος προεδρεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, καὶ τούτου ἐλλείποντος, ἀπόντος ἢ κωλυομένου, ὁ ἐκ τῶν μελῶν ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης, χρεὴ δὲ Γραμματέως ἐκτελεῖ ὁ νεώτερος τῶν παρισταμένων Ἀρχιερέων.

2. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ἐὰν παρίσταται τὸ ἡμισυ πλέον ἑνὸς τῶν ἐν ἄρθρῳ 1 τοῦ παρόντος μελῶν αὐτῆς, αἱ δὲ ἀποφάσεις

αυτῆς λαμβάνονται δι' ἀπολύτου πλειονοψηφίας τῶν ἐν τῇ συνεδρίᾳ παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ ἐπικρατούσης τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου, ἐπιφυλασσομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος.

Ἐκλογὴ Ἀρχιεπισκόπου

Ἄρθρον 3.

Ἡ ἐκλογὴ Προκαθημένου κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ τριπροσώπου δελτίου διενεργεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 1, παρ. 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 Συντακτικῆς Πράξεως καθορισθεῖσαν ἡμερομηνίαν ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ συνεδρίᾳ, ἀνευ διακοπῆς, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατ' αὐτὴν παρισταμένων μελῶν αὐτῆς, παρουσίᾳ δὲ τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων Ὑπουργοῦ.

Ἄρθρον 4.

1. Κατὰ τὴν ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ συνεδρίασιν καὶ μετὰ προηγουμένην κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας προσευχὴν διὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ παριστάμενοι μητροπολίται καλοῦνται πρὸς ψηφοφορίαν κατὰ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα, διεξαγομένην ἐπιμελείᾳ ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου καὶ δύο ἐκ τῶν παρόντων μητροπολιτῶν ἐπομένων αὐτῷ κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης.

2. Μετὰ προηγουμένην ὑπὸ τῆς ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ παρισταμένου ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων Ὑπουργοῦ διαπίστωσιν, ὅτι ἡ ψηφοδόχος εἶναι κενή, ὁ Γραμματεὺς περιβάλλει διὰ ταινίας ἐξ ὑφάσματος καὶ σφραγίζει ταύτην δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ τῆς μεταλλικῆς σφραγίδος τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

3. Ἀκολούθως, ὁ Πρόεδρος τῆς ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς καλεῖ τοὺς συνέδρους, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ νεωτέρου κατὰ τὰ πρεσβεῖα, ὅπως προσέλθουν καὶ ψηφίσουν. Ὁ καλούμενος λαμβάνει φάκελλον παρὰ τοῦ Γραμματέως καὶ λευκὸν χάρτην ὡς ψηφοδέλιον, ἀποσυρόμενος δὲ ὥστε νὰ μὴ εἶναι ὄρατος ὑπὸ τῶν λοιπῶν παρισταμένων, ἀναγράφει ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα προσώπου ἔχοντος τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 Συντακτικῆς Πράξεως προσόντα ἐκλογίμου. Ἐν συνεχείᾳ οὗτος θέτει τὸ ψηφοδέλιον εἰς τὸν φάκελλον, παραδίδει αὐτὸν κεκλεισμένον εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς, ὅστις ἀποτυπῶν ἐπ' αὐτοῦ τὴν σφραγίδα τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ῥίπτει αὐτὸν ἐντὸς τῆς ψηφοδόχου.

4. Ὁ ψηφίσας ὑπογράφει ἐν καταλόγῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεκτόρων, ὁ δὲ κατάλογος οὗτος ἀποτελεῖ πρωτόκολλον τῶν ψηφισάντων Μητροπολιτῶν.

5. Ἐνστάσεις ἀφορῶσαι εἰς πλημμελείας τῆς διαδικασίας τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται ἐγγράφως μέχρι πέ-

ρατος τῆς ψηφοφορίας. Ἐνστάσεις ἀφορῶσαι εἰς πλημμελείας τῆς διαλογῆς καὶ ἐγκυρότητος τῶν ψηφοδελτίων, ὡς καὶ εἰς ἔλλειψιν προσόντων τῶν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἄρθρον πλειονοψηφισάντων ὑποβάλλονται ἐγγράφως ἄμα τῷ πέρατι τῆς διαλογῆς.

Ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων τούτων ἀποφαίνεται παραχρῆμα καὶ ἀμετακλήτως ὁ παριστάμενος Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων.

6. Περὶ τῆς γενομένης ψηφοφορίας, τῶν ὑποβληθεισῶν ἐνστάσεων, τῶν ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων καὶ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ψηφοφορίας συντάσσεται πρακτικὸν ὑπογραφομένον ὑπὸ τῆς ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ παραστάτος Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων καὶ τοῦ Γραμματέως.

Ἄρθρον 5.

1. Οἱ τρεῖς πρῶτοι πλειονοψηφῆσαντες θεωροῦνται προτεινόμενοι διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ Ὁρόνου. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας θεωρεῖται πλειονοψηφῆσας μετὰξὺ μὲν Μητροπολιτῶν ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης, μετὰξὺ δὲ Μητροπολίτου καὶ Τιτουλαρίου Ἐπισκόπου ἢ Τιτουλαρίου Μητροπολίτου ὁ Μητροπολίτης.

2. Τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν πρώτων πλειονοψηφισάντων ἀνακοινοῦνται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἀμελλητί εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων, ἐξ αὐτῶν δὲ προκρίνεται εἰς διὰ Προεδρικοῦ Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

3. Ἐκλεγείς θεωρεῖται ὁ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προκριθείς. Περὶ τῆς ἐκλογῆς ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν τοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκριθέντος γίνεται εἰδικὴ μνεῖα διὰ προσθήκης παραπόδας τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος συντασσομένου πρακτικοῦ μερίμνη τοῦ Προέδρου τῆς ἐκλογικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Γραμματέως, ἡ προσθήκη δὲ αὕτη ὑπογράφεται παρ' ἀμφοτέρων καὶ ἀκολουθῶς ἐπιμελεία τούτων τὸ ἐν λόγῳ πρακτικὸν κατατίθεται εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀντίγραφον δὲ τοῦ πρακτικοῦ μετὰ τῆς προσθήκης ἀποστέλλεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων.

Ἄρθρον 6.

Ἀναγνώρισις καὶ

κατάστασις ἐκλεγέντος.

Ἄμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ παρόντος προβλεπομένου Προεδρικοῦ Διατάγματος ὁ Τοποτηρητῆς ἀναγγέλλει τοῦτο εἰς τὸν ἐκλεγέντα καὶ ἐπακολουθεῖ τὸ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν μῆνυμα. Ἡ Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς ἀναγγέλλει αὐθημερὸν τὴν τέλεισιν τοῦ μηνύματος πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς

κῆς Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων, ὅπερ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τοῦ συνοδικοῦ ἐγγράφου καταρτίζει τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ καταστάσεως τοῦ ἐκλεγέντος καὶ μεριμᾶ διὰ τὴν ταχύτεραν ἐκδοσιν καὶ δημοσίευσιν τούτου.

Ἄρθρον 7.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ καταστάσεως αὐτοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος δίδει ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων, τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ παρόντος διαβεβαίωσιν, μεθ' ἣν ἀκολουθεῖ ἢ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἐνθρόνισις καὶ ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀνάληψις διοικητικῶν καθηκόντων, περιλαμβανομένης καὶ τῆς προεδρίας τῆς Ἱεραῆς Συνόδου.

Περὶ ἐκλογῆς Μητροπολιτῶν.

Ἄρθρον 8.

1. Πρὸς πλήρωσιν κενῆς μητροπολιτικῆς ἑδρας συνέρχεται ἢ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου 1 τῆς ὑπ' ἀριθ. 3 Συντακτικῆς Πράξεως Ἱερά Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆ ἐγγράφῳ προσκλήσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου.

2. Δι' ἐκάστην ἑδραν ἐκλόγιμοι εἶναι πάντες οἱ ἐν καταλόγῳ καταρτιζομένῳ ὑπ' αὐτῆς περιλαμβανόμενοι Τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι, ἢ Τιτουλάριοι Μητροπολίται καὶ Ἀρχιμανδρίται.

3. Διὰ τὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸν κατάλογον ἀπαιτεῖται ἡλικία τοῦλάχιστον 35 ἐτῶν, πτυχίον ἀνεγνωρισμένης Ὀρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς, βίος ἀνεπίληπτος, καὶ πενταετὴς εὐδόκιμος ὑπηρεσία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ πρεσβυτέρου.

Ἄρθρον 9.

1. Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 2 καὶ 4 τοῦ παρόντος καθοριζόμενα.

2. Ὁ συγκεντρῶν τὰς πλείονας τῶν ψήφων ὑποψήφιός θεωρεῖται ἐκλεγείς διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς μητροπολιτικῆς ἑδρας. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας θεωρεῖται πλειονοψηφῆσας μετὰξὺ Τιτουλαρίων Μητροπολιτῶν ἢ Τιτουλαρίων Ἐπισκόπων ἢ Πρεσβυτέρων ἢ Διακόνων ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας, μετὰξὺ Τιτουλαρίου Μητροπολίτου ἢ Τιτουλαρίου Ἐπισκόπου καὶ Ἀρχιμανδρίτου, ὁ Τιτουλάριος Μητροπολίτης ἢ ὁ Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος, καὶ μετὰξὺ Τιτουλαρίου Μητροπολίτου καὶ Τιτουλαρίου Ἐπισκόπου, ὁ Τιτουλάριος Μητροπολίτης.

3. Τὸ ὄνομα τοῦ ἐκλεγέντος ἀνακοινοῦται ὑπὸ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τὸ ταχύτερον δυνα-

τὸν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρησκευμάτων, τὸ ὅποσον μεριμᾶ διὰ τὴν ἐκδοσιν Προεδρικοῦ Διατάγματος πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ καταστάσιν αὐτοῦ, ἰσχυουσῶν ὡς πρὸς τοῦτο ἀναλόγως τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 6 καὶ 7 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 10.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ περὶ ἀναγνωρίσεως αὐτῶν Προεδρικοῦ Διατάγματος δίδουν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τὴν ἀδύλουθον διαβεβαίωσιν:

«Διαβεβαιοῦμαι ἐπὶ τῇ ἀρχιερωσύνῃ μου ὅτι θέλω ἐκπληρώσει τῇ θεῖᾳ χάριτι τὰ ἀρχιερατικά μου καθήκοντα μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ δυνάμεως, τηρῶν ἀπαρσαλεύτως τοὺς Ἱερούς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας καὶ τὰς Ἱεραῆς παραδόσεις. Διαβεβαιοῦμαι δὲ ἐπὶ τῇ ἀρχιερωσύνῃ μου ὑπακοῆν εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους».

Ἄρθρον 11.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσίευσως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1974.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΦΑΙΔΩΝ ΓΚΙΖΙΚΗΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΚΩΝΣΤ. ΡΑΛΛΗΣ, ΣΠ. ΤΕΤΕΝΕΣ, ΒΑΣ. ΤΣΟΥΜΠΑΣ, ΣΤΥΛ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΜΑΝΗΣ, ΔΗΜ. ΤΣΑΚΩΝΑΣ, ΠΑΝ. ΧΡΗΣΤΟΥ, ΤΖΩΡ. ΤΖΩΡΤΖΑΚΗΣ, ΚΩΝΣΤ. ΚΥΠΡΑΙΟΣ, ΧΑΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΡΥΦ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΟΣ, ΑΛΕΞ. ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ, ΚΩΝΣΤ. ΣΚΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΗΛ. ΜΠΑΛΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Ἰανουαρίου 1974.

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Κ. Κ. Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ

Υφ' ἡμερομηνίαν 9 Ἰανουαρίου 1974 ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἡ ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Συντακτικὴ Πράξις (ΦΕΚ τ. Α' ἀρ. φύλλου 4 τῆς 9-1-1974), δι' ἧς, πλὴν ἄλλων, συνεκαλεῖτο διὰ τὴν 12ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἡ ὑπ' αὐτῆς συγκροτούμενη 32μελὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐκλογὴν Προκαθημένου αὐτῆς. Ἦδη ἀπὸ τῆς 19ης παρελθόντος Δεκεμβρίου ὁ περίπυστος Ἀρχιεπισκοπικὸς Θρόνος διετέλει ἐν χρεΐα, κατόπιν τῆς ἀπὸ 15-12-1973 παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρ. Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου, γενομένης ἀποδεκτῆς ὑπὸ τῆς Δ. Ἱεραῆς Συνόδου κατὰ τὰς καίμενας διατάξεις, τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ταύτης ἐπικυρωθείσης διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 442 Π.Δ./τος (ΦΕΚ τ. Α' ἀρ. φύλλου 332 /28-12-73 (περὶ ἐγκρίσεως ἀποφάσεως Δ. Ἱεραῆς Συνόδου περὶ ἀποδοχῆς παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου)).

Η ΕΚΛΟΓΗ

Τῇ 9ῃ πρωϊνῇ ὥρᾳ τῆς 12-1-1974 συνῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ συνεδριῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου ἡ διαληφθεῖσα Ἱ. Σύνοδος Ἱεραρχίας, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ Μητροπολίτου Καλαβρυτιῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Γεωργίου, ἐπὶ παρουσία καὶ τοῦ ἀξιοτίμου Ὑπουργοῦ Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Παναγ. Χρήστου. Τῆς συνεδρίας ταύτης ἀπουσίασαν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος καὶ Μηθύμνης κ. Ἰάκωβος, καθὼς καὶ οἱ κωλυόμενοι ἐκ λόγων προσωπικῶν Σεβ. Μητροπολίται Σερραῶν καὶ Νιγρίτης κ. Κωνσταντῖνος καὶ Γρεβενῶν κ. Χρυσόστομος, ἀμφοτέρω ἐκπροσωπηθέντες κατὰ τὴν ψηφοφορίαν διὰ δύο Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν.

Ἐν ἀρχῇ ἐτελέσθη ἡ καθιερωμένη ἱερά Ἀκολουθία ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἐργασιῶν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σεβ. Τοποτηρητῆς, προσφωνῶν τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἐν τῇ ἱερότητι τῆς διὰ τῆς προηγηθείσης Προσευχῆς ἁγιασθείσης ἀτμοσφαιρας ὑποδεχόμεθα ἐνταῦθα ἅπαντας ὑμᾶς, Σεβασμιώτατοι καὶ Τιμιώτατοι ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ καὶ Πατέρες, συγκροτούντας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ Σύνοδον Ἱεράν, μέγα ἔχονσαν ἐπιτελεῖσαι διὰ τε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἡμῶν ἔργον. Εἶναι εἰς ἅπαντας ὑμᾶς γνωσταὶ αἱ συνθήκαι, ὅφ' ὧς

συνεκροτήθη καὶ ὁ σκοπὸς δι' ὃν συνεκλήθη ἡ παρούσα Ἱερά Σύνοδος οὕτως, ὥστε νὰ παρέλκη πᾶσα ἐκ μέρους ἡμῶν λεπτομερῆς ἀναφορά, εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα. Ἐν τούτοις κρίνομεν σκόπιμον, ὅπως, ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης, ἀπευθυνθῶμεν ὑμῖν, ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ, ὑπομνησκόντες ἅπαξ ἔτι σοβαρὰς τινὰς ἀληθείας, ἀμείνον ἐχούσας σχέσιν πρὸς τὸ περὶ πρόκειται ἡμῖν μέγα ἔργον.

Ἅγιοι ἀδελφοί,

Οἱ καιροί, οὓς διερχόμεθα, εἶναι λίαν κρίσιμοι καὶ ἐξόχως λεπτοὶ διὰ τὴν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ἐν μέσῳ ἐνὸς κόσμου τεταραγμένου, οὐτινος οἱ ὀρίζοντες ὀσημέραι λοφούνται, καὶ ἐν ᾧ αἱ ψυχὰι τῶν ἀνθρώπων δοκιμάζονται ἐν ἀγωνίᾳ (ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ), ἡ ἰσχυρὰ πνευματικὴ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας διέρεχεται κρίσιν, ἐνδοθεν προερχομένην, καὶ δυναμένην, ἂν μὴ ἐγκαίρως ἀναχαιτισθῇ, νὰ ἐπηρεάσῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ σωτηριώδες αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἔργον. Τὴν κρίσιν ταύτην προὐκάλεσαν, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀνθρώπιναι ἀδυναμίαι καὶ σφάλματα, διαπραχθέντα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα καὶ περιήγαγον εἰς δυσχερῆ θέσιν τὰ παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικὰ πράγματα καὶ ἐγέννησαν σύγχυσιν καὶ κατακραυγὴν, ὧν ἕνεκα ψυχὰι ἐκλιδονίσθησαν καὶ θεσμοὶ περιήλθον, ὡς μὴ ὄφελεν, εἰς ἀνυποληψίαν. Τὸ δὲ φοβερώτερον εἶναι ὅτι τό, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, (πάντων ἡμῖν τιμιώτατον κτῆμα) (ΕΠΕ 3,232), ἡ μεταξὺ ἡμῶν ἀγάπη, σοβαρώτατα ἐκλονίσθη καὶ ἡ τοῦ σώματος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας ἐνόητος μέγιστον διατρέχει κίνδυνον, ὅστις ἀνυπολόγιστον φθορὰν δύναιται νὰ προξενήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐντεῦθεν πηγάζει τόσον ἡ προσωπικὴ μου βαθεΐα, ὅσον καὶ πάντων τῶν ἀγαπώντων εὐλικρινῶς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πονούντων δι' αὐτήν, ἀνησυχία, ἥτις ἐπιβάλλει, ὅπως πάσῃ δυνατῇ θυσίᾳ ἀποκατασταθῇ τὸ σνντομώτερον ἢ ἐν αὐτῇ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγαστὴ πάντων τῶν Ἱεραρχῶν συνεργασία, σύμπνοια καὶ ὁμοφροσύνη, πρὸς ἀποσόβησιν παντός ἀπεικταίου τολμήματος ἐναντίον τῆς ἐνόητος αὐτῆς καὶ ἀγάπης, ἐφ' ᾧν ἐρείδεται, μετὰ Θεόν, καὶ κατ' ἀνθρώπον, ἅπαν τὸ τῆς Ἐκκλησίας σύστημα.

Πρὸς τοῦτο καλούμεθα ἅπαντες ἡμεῖς, οἱ ἔχοντες, κατὰ τὴν πολιτειακὴν βούλησιν καὶ παρακλείσιν, τὴν τιμὴν τῆς παρεδρίας ἐν τῇ Ἱεραῖ ταύτῃ Συνόδῳ, ἵνα, ἀναλογιζόμενοι τὴν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων

καὶ ἐν συνειδήσει τῶν μεγίστων εὐθυνῶν ἡμῶν, προέλθωμεν, ἐν φόβῳ Θεοῦ, εἰς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς διασαλευθείσης ἐνότητος καὶ τάξεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, χαρίζοντες αὐτῇ διὰ τῆς ἐν ἀγίῳ Πνεύματι δοθησομένης ψήφου ἡμῶν Προκαθήμενον ἄξιον τῶν περιστάσεων καὶ ἱκανόν, ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸ κλυδώνιον, ὑφ' οὗ ἡ νοητὴ τῆς Ἐκκλησίας νοῦς ἐπ' ἐσχάτων ταλαιπωρεῖται. Καὶ ἵνα καὶ αὐθις κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον εἶπω, «οἱ μὲν πλείοντες ἀνέμων χορήγουν πρὸς τὴν εὐπλοίαν, ἡμεῖς δὲ τοῦ χειραγωγήσοντος ἡμᾶς καὶ ἀσφαλῶς διὰ τῶν ἀλμυρῶν κυμάτων τοῦ βίου παραπέμφομεν» (ΕΠΕ 1,110). Ὅπως, καίτοι ὑπὸ Συνοδικοῦ διακυβεῖται συστήματος ἢ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, οὐχ ἦττον τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκάστοτε Προκαθιμένου οπουδαίωτος διαδοματίζει ῥόλον ἐν τῇ προαγωγῇ καὶ ἐξελίξει τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων. Τοῦτο καθιστᾷ μείζονα τὴν εὐθύνην ἡμῶν ἐναντι τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δομητορος καὶ τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καὶ λαοῦ, ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τῆς ἱερᾶς ψήφου, ἣν ἕκαστος ἡμῶν διαθέτει.

Περὶ τὸν κατὰ ταῦτα θεωρῶ νὰ τονίσω, ὅτι εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ἐπιβάλλεται σήμερον, ὅπως προτανεύσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ φρόνησις καὶ σύνεσις ἐν πᾶσι. «Φρονήσεως γὰρ δίχα πᾶν ὅ,τι καλὸν εἶναι δοκῆ, εἰς κακίαν διὰ τῆς ἀκαιρίας καὶ τῆς ἀμετρίας μετέπεσε» (Μ. Βασίλειος, ΕΠΕ 9, 472). Ἀνάγκη πάσα, ὅπως ἀνορθώσωμεν τὸ ἐν δεινῇ περιπετεῖα περιπεσόν ἐκκλησιαστικὸν κῶρος καὶ ἄρωμεν τὴν περὶ ἡμᾶς ἐπιπολάζουσαν ἀδιαφορίαν τῶν πολλῶν, ἵνα «μὴ κατὰ μικρὸν τῆς ἀδιαφορίας ταύτης ὀδῶ προϊούσης, εἰς παντελῆ σύγχυσιν ἔλθῃ τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα» (Μ. Βασίλειος, ΕΠΕ 2,152).

Ἡ πρώτη προῆξις τῆς ἡμετέρας Συνόδου, ἡ σύνθεσις δηλονότι τοῦ τριπροσώπου δελτίου πρὸς ἀνάδειξιν Ἀρχιεπισκόπου, δέον ὅπως συμβάλλῃται ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν κατάπανοιν τοῦ ἐγεροθέντος σάλου καὶ εἰς τὴν ἀνατολὴν νέας περιόδου αἰγλης καὶ κανονικῆς συνέπειας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Τὸ ἐκ τῆς αἰθούσης ταύτης ἐκπροσθεσόμενον κήρυγμα ἀνάγκη, ὅπως ὀμιλήσῃ βαθέως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν τέκνων ἡμῶν διὰ τῆς γλώσσης τῆς ἀγάπης καὶ ὁμοιοῦς. Τῆς γλώσσης ταύτης ἔχομεν ἀνάγκην πρωτίστως ἡμεῖς καὶ εἶτα καὶ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' οὐκ ἀπιστῶ οὐδὲ ἀντιλέγω. Πάντες ἔχομεν συνείδησιν τῶν ἡμετέρων καθηκόντων καὶ πάντες θὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ χρέος ἡμῶν μετ' ἐξαιρέτου συναισθήσεως. «Χάρις οὖν τῷ Κυρίῳ, τῷ παρακαλέσαντι ἡμῶν τὰς καρδίας, ἐκ τοῦ δεῖξαι, ὅτι οὐκ ἐν πᾶσι κατέφυκται ἡ ἀγάπη, ἀλλ' εἰσὶ που τῆς Οἰκουμένης οἱ τῆς Χριστοῦ μαθητείας τὸν χαρακτήρα δεικνύντες» (Μ. Βασίλειος, ΕΠΕ 2,158).

Καὶ νῦν, ἅγιοι ἀδελφοί, προέλθωμεν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν χρέους ἡμῶν. Ἰκανὴν ζημίαν ἐπεσώρευσε εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν ἢ ἐπὶ μῆνας σοβοῦσα κρίσις. Ἐπιβάλλεται ἢ ταχεῖα ἐπούλωσις τῶν πληγῶν. Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα, ἵνα ὁ Κύριος φωτίσῃ τὰς διανοίας ἡμῶν, εἰς τὸ ἐνεργῆσαι τὰ αὐτῷ εὐάρεστα. Ἀμήν.

Ἀκολούθως, Συνοδικοὶ Ἱεράρχαι, λαβόντες τὸν λόγον, ἀνέπτυξαν ἀπόψεις ἐπὶ ἐπικαίρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ ἐν συνεχείᾳ ἤρξατο ἡ μυστικὴ ψηφοφορία πρὸς καταρτισμὸν τοῦ τριπροσώπου Δελτίου διὰ τὴν ἀνάδειξιν Ἀρχιεπισκόπου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ, κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/1974 Συντακτικῆς Πράξεως, ἐκδοθέντος Ν. Δ/τος 274/74 (ΦΕΚ τ. Α' ἀρ. φ. 6. τῆς 11-1-74). Τῆς ψηφοφορίας ἀπέσχον, δι' οὗς λόγους ἀνέπτυξαν, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἐλευθερουπόλεως κ. Ἀμβρόσιος καὶ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου κ. Χαρίτων, ὅστις καὶ ἀπεχώρησε τῆς συνεδρίας, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ψηφοφορίας.

Γενομένης διαλογῆς τῶν ψηφοδελτίων, κατηρτίσθη τὸ τριπρόσωπον Δελτίον ὡς κάτωθι:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ, λαβῶν ψήφους 20.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Διονύσιος, λαβῶν ψήφους 7.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, λαβῶν ψήφους 1¹.

Η ΠΡΟΚΡΙΣΙΣ

ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΜΗΝΥΜΑΤΟΣ

Τὸ οὕτως καταρτισθὲν τριπρόσωπον Δελτίον ἐγνωστοποιήθη παραχρῆμα τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, παρακληθέντι ὅπως μεριμνήσῃ διὰ τὴν πρόκρισιν ἐνὸς ἐκ τῶν ὡς ἄνω τριῶν υποψηφίων διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον. Πράγματι αὐθημερὸν ἐδημοσιεύθη τὸ ὑπ' ἀριθμ. 15/12-1-74 Ν. Δ/γμα «περὶ προκρίσεως ἐκ τῶν ἐκλεγέντων υποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ Θρόνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ» (ΦΕΚ τ. Α' ἀριθ. φύλλου 8/12-1-74), ὅπερ προσεκόμισεν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὁ κ. Ὑπουργὸς Ἐθν. Παιδείας περὶ τὴν 2αν μεταμεσημβρινῆν ὥραν. Ἐπαναληφθεῖσης τῆς συνεδρίας ἐτελέσθη τὸ Μικρὸν Μήνυμα τοῦ Ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ.

1. Μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος ἐδήλωσε ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου ὅτι τὸ ψηφοδέλτιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀναγράφεται τὸ ὄνομά του, δὲν ἐγράφη ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι, ἐνῶ δὲν ἔθεσε υποψηφιότητα, ἀνεγράφη τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς ἐν ψηφοδέλτιον. Τὴν 15ην δὲ τοῦ μηνὸς ἐδήλωσε διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου τὰ κάτωθι: «τὸ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ ψηφοδέλτιον, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομά μου, δὲν ἐγράφη ὑπ' ἐμοῦ τὸ ἰδικόν μου ψηφοδέλτιον ἔχει τὸν ἰδικόν μου γραφικὸν χαρακτήρα ἀναλλοίωτον, ὅστις γραφικὸς χαρακτήρ εἶναι γνωστὸς εἰς ἅπασαν τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Προσφωνῶν αὐτὸν ὁ Σεβ. Τοποτηρητῆς εἶπε τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε,

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, συνελθοῦσα σήμερον, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς συνεδρίᾳ, πρὸς ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 3/74 Συντακτικῆς Πράξεως καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 274/74 Νομ. Δ/τος ὑπέδειξεν Ὑμᾶς διὰ τῆς τιμίας αὐτῆς ψήφου, ὡς πρώτον μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων, διὰ τὴν πλήρωσιν τοῦ χηρεύοντος Πρώτου Θρόνου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἣ δὲ Πολιτεία δι' ἄρτι δημοσιευθέντος Π. Δ/τος προέκρινεν Ὑμᾶς ὡς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Συνέχομαι ὑπὸ βαθείας συγκινήσεως, ἀγγέλλων τοῦτο κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἰς Ὑμᾶς. Ὁ λαὸς εἰς Ὑμᾶς κλήρος εἶναι βαρύτερος καὶ αἱ περιστάσεις κρίσιμοι. Ἀναλαμβάνετε τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας εἰς περίοδον ἐξόχως λεπτήν, ἀπαιτοῦσαν πολλὴν περιρροίαν καὶ σύνεσιν ἐκ μέρους ἐκείνου, ὅστις καλεῖται, νὰ πηδαλιουχῆσῃ τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμῖθα ἅπαντες παρὰ τὸ πλεονὸν Ὑμῶν, ἵνα θέσωμεν τὰς πτωχὰς ἡμῶν ὑπηρεσίας εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὸ συμφέρον αὐτῆς. Πεισισμεθα δέ, ὅτι καὶ Ὑμεῖς θὰ ἀρῆτε τὸν χρηστὸν τοῦτον τοῦ Κυρίου ζυγὸν μὲ διάθεσιν Κυρηναίου καὶ θὰ πορευθῆτε τὸν ἀνάγνῃ δρόμον τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς πορείας, ἐν βαθείᾳ πίστει πρὸς τὸν Θεόν, ἐξ οὗ τὰ πάντα προέρχονται καὶ ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ καὶ ἀγάπῃ μετὰ τῶν περὶ Ὑμᾶς ἀγίων Ἀρχιερέων.

Σεβασμιώτατε ἅγιε ἀδελφέ, πολλὰ τὰ ἔτη Ὑμῶν, εὐλογημένα παρὰ Κυρίου καὶ ἐν ἐπιτυχίᾳ πολλῇ πρὸς δόξαν τῆς ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους.

Εἰς ταῦτα ἀπήντησεν ἐν καταφανεῖ συγκινήσει ὁ Ἐψηφισμένος Πρωθιεράρχης, τονίσας ὅτι ἐπωμίζεται βαρύτερον φορτίον, διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ὁποίου ὑπολογίζει πρωτίστως εἰς τὸν Θεόν, ἀκολούθως δ' εἰς τὴν ἀδελφικὴν συμπαράστασιν καὶ ἐπικουρίαν τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων.

Μετὰ ταῦτα ἡ Ἱ. Σύνοδος κατελθοῦσα ἐν πομπῇ εἰς τὸ Συνοδικὸν Παρεκκλήσιον τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν — Ἀσωμάτων τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη, ἐτέλεσε τὸ Μέγα Μήνυμα τοῦ Ἐψηφισμένου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ, τοῦ κατακλύσαντος τὸν ναὸν μεγάλου πλήθους κλήρου καὶ λαοῦ ἐκδηλοῦντος τὰ αἰσθητά ἀπεριόριστου σεβασμοῦ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκλεγέντος καὶ βαθείας ἱκανοποιήσεως διὰ τὸ ἀποτελεσματικῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς Πολιτειακῆς προκρίσεως. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεραγματεῆος τῆς Ἱ. Συνόδου Θεοφιλ. Δέρβης κ. Κοσμᾶ τοῦ Ὑπομνήματος τῆς ἐκλογῆς καὶ προκρίσεως, ὁ Ἐψηφισμένος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφείμ ἀνέγνω καὶ ὑπέγραψε τὴν Διαβεβαίωσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν τάξιν, ἐπικολούθησε δ' ἡ ὑπογραφή τοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Συνοδικῷ Κώδικι κατεστρωμένου Ὑπομνήματος ὑπὸ τῶν Σεβ.

Συνοδικῶν Μελῶν. Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως ὤρστη διὰ τὴν Τετάρτην 16-1-1974.

Η ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀνεκοίνωσεν ἀμέσως τηλεγραφικῶς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεως τὸσον πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Δημήτριον τὸν Α', ὅσον καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς Προκαθημένους τῶν ἀνα τὴν Οἰκουμένην Ἀγιωτάτων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὴν χαρμόσυνον εἰδησίην μετέδωσαν κατ' ἐπανάληψιν πρὸς τὸν ἑλληνικὸν κλῆρον καὶ λαὸν τὰ κρατικὰ ραδιοφωνικὰ καὶ τηλεοπτικὰ δίκτυα.

Ἡ Α.Θ.Π. ἀπέστειλεν αὐθημερὸν τὸ κάτωθι συγχαρητήριον τηλεγράφημα:

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης

Ἑλλάδος κύριον Σεραφείμ

Εἰς Ἀθήνας.

Μετὰ βαθυτάτης χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ Ἡμεῖς προσωπικῶς ἐδέχθημεν χαρμόσυνον ἄγγελμα ἀναδείξεως Ὑμετέρας ἁγιοπατρικῆς καὶ περισπουδάστου Μακαριότητος εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος.

Ἡ ἐκλογὴ Ὑμῶν συγκινεῖ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν διὰ τὸ ἄξιον τῆς προσωπικότητος τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ διὰ τὸ γεγονός ὅτι αὕτη ἀνέρχεται εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον ἀπὸ ἱστορικῆς ἐπαρχίας τοῦ καθ' ἡμᾶς Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Περιπτυσσόμενοι Ὑμᾶς ἐν φιλήματι Ἁγίῳ, εὐχόμεθα εὐλογημένην Ἀρχιεπισκοπικὴν διακονίαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς θυγατρὸς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν δεσμῶν αὐτῆς μετὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς καθόλου Ἀγίας Ὀρθοδοξίας.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Δημήτριος Φανάριον, 12 Ἰανουαρίου 1974, ὥρα 15,40.

Ἐκ τῶν πρώτων ἀπέστειλαν ὁμοίως συγχαρητήρια τηλεγραφήματα οἱ Μακαριώτατοι Πατριάρχαι καὶ λοιποὶ Προκαθημένοι τῶν Ἐκκλησιῶν. Οὕτως, ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Νικόλαος εἰς τηλεγράφημα αὐτοῦ διέλαβε τὰ ἑξῆς: «Συγχαίρομεν ἀδελφικῶς καὶ ἐγκαρδίως ἐπὶ ἐκλογῇ καὶ ἀναρρῆσει ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Εἶθε ὁ Κύριος νὰ χαρίζεται ὑμῖν κατὰ τὴν καρδίαν ὑμῶν καὶ νὰ ἐπιπληροῦ τὰς ἐπιθυμίας ὑμῶν».

Ὡσαύτως, ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος εἰς τὴν εἰδησίην τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μακαρ. κ. Σεραφείμ ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Πάνυ ἡδέως διατεθέντες ἐπὶ τοῖς εὐαγγελίοις ἐπαξίας ἐκλογῆς ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν πάσης Ἑλλάδος ἐν χαρᾷ περιπτυσσόμεθα αὐτὴν ὀλοθύμως συγχαίροντες αὐτῷ λιπαρῶς δεόμεθα Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ἐνισχύσαι αὐτὴν ἐπὶ μάλιστα ἐν τῇ Θεοφιλεῖ ἐπιτελέσει νέων ὑψηλῶν καθηκόντων, συναντιλαβέσθαι αὐτῇ σημειῶσαι ἀπαρχὴν νέας λαμπρᾶς περιόδου Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπ' ἀγαθῷ, δόξῃ Ἀγιοτάτης Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Στόπ. Χάρις εὐλογία ἐπιφανέντος Σωτήρος Χριστοῦ εἴη αὐτῇ ἐν παντὶ πάντοτε».

Παρομοίως ἠυχήθησαν οἱ Μακαριώτατοι Πατριάρχαι Ῥωσίας κ. Ποιμῆν, Σερβίας κ. Γερμανός, Ῥουμανίας κ. Ἰουστινιανός, Βουλγαρίας κ. Μάξιμος καὶ ὁ Μητροπολίτης Πράγας κ. Δωρόθεος, καθὼς καὶ μέγα πλήθος Ἱεραρχῶν τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῶν λοιπῶν ἐλληνικῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης κατέκλυσαν τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν χιλιάδες τηλεγραφημάτων ἐλληνικῶν καὶ ξένων προσωπικοτήτων, ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ὀργανισμῶν καὶ πλή-

θους λαοῦ, ἀπάντων διαδηλούντων τὰ διακατέχοντα τούτους αἰσθήματα ἐπὶ τῇ εἰς τὸν πρῶτον Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναρρήσει τοῦ Μακαρ. κ. Σεραφεῖμ².

Η ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Τῇ 9ῃ πρωῒνῃ ὥρᾳ τῆς 16ης Ἰανουαρίου ἐ.ε. ἔλαβε χώραν ἐν τῇ Μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Προεδρικοῦ Μεγάρου ἡ τελετὴ τῆς ἐπισημοῦ Διαβεβαιώσεως τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας Στρατηγοῦ Φαίδωνος Γκιζίκη. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν 20 περίπου Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἀρχιγραμματεὺς Αὐτῆς Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Κοσμαῖς, ὁ Θεοφιλέστατος Δαδώνης κ. Χρυσόστομος,

2. Ἐνδεικτικῇ ἀπαριθμῆσι τῶν ἐν λόγῳ τηλεγραφημάτων, μετὰ τοῦ κειμένου τῶν ἐπισημοτέρων ἐξ αὐτῶν, παρατίθεται εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ παρόντος.

Μετὰ τὴν Διαβεβαίωσιν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ἐν μέσῳ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας Στρατηγοῦ Φαίδωνος Γκιζίκη καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Παν. Χρήστου, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. κ. Χριστόδ. Παρασκευαΐδης καὶ ὁ ἐντιμώτατος Ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κα-
θηγητῆς κ. Παν. Χρήστου.

Τὸν Μακαριώτατον, ἀφικόμενον ἐν πομπῇ εἰς τὸ Προεδρικὸν Μέγαρον, ὑπεδέξατο ἐν τοῖς προπυλαίοις αὐτοῦ ἐκπρόσωπος τοῦ κ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἄγγελμα δὲ τῆς προεδρικῆς Φρουρᾶς ἀπέδωσε τὰς κεκα-
νονισμένας τιμὰς. Ἀκολουθῶν, ὁ Μακαριώτατος εἰς-
ελθὼν εἰς τὴν αἵθουσαν Τελετῶν τοῦ Προεδρικοῦ Με-
γάρου καὶ φέρων τὸν Μανδύαν, περιβληθεὶς δὲ ὠμό-
φορον καὶ Ἐπιτραχίλιον καὶ κρατῶν τὴν ἀρχιερατικὴν
βάβδον ἔστη ἔμπροσθεν εἰδικῶς ηὔρεπισμένης τραπέ-
ζης, ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ἀφικθέντος
ἐν συνεχείᾳ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημο-
κρατίας καὶ ἐν στάσει προσοχῆς στάντος ἀσκεποῦς
ἔμπροσθεν τῆς διαληφθείσης τραπέζης, τῶν Σεβ. Συν-
οδικῶν ἱσταμένων κατ' ἀντιστοιχίαν ἔνθεν κἀκεῖθεν
τῆς τραπέζης ταύτης, ἤρξατο ἡ τελετὴ τῆς Διαβε-
βαιώσεως, κατὰ τὴν ἐξῆς τάξιν :

Διάκονος

Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Μακαριώτατος

Εὐλογητὸς ὁ Θεός. . .

Χορὸς

Ἀμήν.

Διάκονος

Δόξα Πατρὶ... Παναγία Τριάς... Δόξα Πατρὶ...
Πάτερ ἡμῶν ...

Μακαριώτατος

Ὅτι Σοῦ ἔστιν...

Οἱ παριστάμενοι Ἀρχιερεῖς

Εὐλογητὸς εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Διάκονος

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους,
πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν τῷ Κράτει ἡμῶν καὶ
τοῦ κατὰ γῆν, θάλασσαν καὶ ἀερεῖ φιλοχρίστου ἡμῶν
Στρατοῦ.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν
Συνόδου.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθη-
νῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Σεραφεῖμ καὶ τῆς ἐν Θεῷ
βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως αὐτοῦ.

Μακαριώτατος

Ὅτι ἐλεήμων...

Χορὸς

Ἀμήν.

Μακαριώτατος

Ἀπόλυσις.

Χορὸς

Ἀμήν.

Ἐν τέλει, ὁ Μακαριώτατος ἀπήγγειλε τὸ κά-
τωθι κείμενον :

«Διαβεβαιουῖμαι ἐπὶ τῇ ἀρχιερωσύνη μου ὅτι θέ-
λω ἐκπληρώσει τῇ Θεῖα Χάριτι τὰ ἀρχιερατικά μου
καθήκοντα μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ δυνάμεως, τηρῶν
ἀπαρασαλεύτως τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνο-
δικούς κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις. Διαβεβαιου-
μαι δὲ ἐπὶ τῇ ἀρχιερωσύνη μου ὑπακοὴν εἰς τὸ Σύν-
ταγμα καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους».

Ἀκολουθῶν, ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν παρισταμένων
τὸ Πρωτόκολλον Διαβεβαιώσεως, τοῦ κ. Προέδρου
τῆς Δημοκρατίας ἀσπασθέντος τὴν χεῖρα τοῦ Μακα-
ριώτατου καὶ διὰ θερμῆς χειραψίας καὶ ἐλαφρᾶς
ὑποκλίσεως χαιρετίσαντος πάντας τοὺς Σεβ. Ἀρχιε-
ρεῖς.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ

Ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως ἐγένετο εἰς τὸν Καθε-
δρικὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν τῇ 11ῃ πρωϊνῇ
ὥρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Κατὰ τὸ ὑπὸ τῆς Νομαρχίας
Ἀττικῆς καταρτισθὲν ἐπίσημον Πρόγραμμα, εἰς τὴν
τελετὴν παρέστησαν ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἀδαμάντιος
Ἀνδρουτσόπουλος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ κ. Προέδρου
τῆς Δημοκρατίας, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὁ
Ἀρχηγὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἐπὶ κεφαλῆς τῆς
στρατιωτικῆς ἡγεσίας, οἱ διατελέσαντες Πρωθυπουρ-
γοὶ καὶ οἱ Μεγαλόσταυροι, ἡ ἀνωτάτη πολιτικὴ διοικη-
τικὴ, πνευματικὴ καὶ δικαστικὴ Ἱεραρχία τῆς Χώρας
καὶ ἄλλοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἐπίσημοι. Πα-
ρέστησαν ὡσαύτως τὰ προεδρεῖα ἐφεδροπολεμιστικῶν
Ὄργανώσεων, τῶν Συλλόγων Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως,
τῶν Βορειοσηπειρωτικῶν Ὄργανώσεων, ἡ Ἐφοροεπι-
τροπεία Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν Κα-
ταστημάτων Ἰωαννίνων, ὁ Δήμαρχος Ἰωαννίνων ἐπὶ
κεφαλῆς μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἀντι-
προσωπεῖαι τῶν Ἐμπορικῶν καὶ Βιοτεχνικῶν Σω-
ματείων Ἰωαννίνων καὶ πλῆθος λαοῦ, κατακλύσαντος
τόν τε κυρίως ναὸν καὶ τὸν γυναικωνίτην.

Ἐπίσης παρέστη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν βαθμίδων ἔμπροσθεν τοῦ Ἱεροῦ Βήμα-
τος ἱσταμένη, ἕτεροι Μητροπολίται, ἐν οἷς καὶ οἱ Σεβ.
Κρήτης κ. Εὐγένιος καὶ Ῥόδου κ. Σπυρίδων, οἱ Θεοφι-
λέστατοι Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι, ὁ ἱερός κληρὸς τῆς Ἀγιο-
τάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ξένων δογμα-
τῶν καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ὑπάλληλοι. Εἰς εἰδικὴν περι-
πτον θέσιν ἐπὶ τοῦ Παραθρόνου ἱστατο ὁ ἐκπρόσωπος
τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Σεβ. Μητροπο-
λίτης Χαλδίας κ. Κύριλλος μετὰ τῆς Ἀκολουθίας αὐ-
τοῦ, παραπλευρῶς δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου

οί Σεβ. Νουβίας κ. Συνέσιος, εκπρόσωπος τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Νικολάου, ὁ Σεβ. Ὅρους Λιβάνου κ. Γεώργιος, εκπρόσωπος τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἡλία καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Γερμανός, εκπρόσωπος τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Βενεδίκτου.

Κατὰ τὴν 11ην ὥραν ἀκριβῶς ἀφίκετο ἔμπροσθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ἀμέσως μετ' αὐτὸν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ἐπιβαίνων τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ αὐτοκινήτου, πλαισιουμένου διὰ μοτοσυκλετιστῶν τῆς Τροχαίας, ἐνῶ οἱ κώδωνες τοῦ Ναοῦ ἤχουν χαρμασύνως, προσδίδοντες ἰδιαιτέρων τόνον εἰς τὴν ὅλην πανηγυρικὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ἡμέρας.

Τὸν Μακαριώτατον ὑπεδέχθησαν εἰς τὰς Βασιλικὰς Πύλας ὁ Σεβ. Τοποτηρητὴς Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Γεώργιος μετὰ τοῦ ἐκτάκτου Τελετάρχου Σεβ. Μητρ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Θεοκλήτου, ὡς καὶ ὁ ἱερός Κλῆρος, Ἀσπασθεῖς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὁ Μακαριώτατος περι-

βλήθη τὸν Μανδύαν καὶ κρατῶν τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν βλάβδον εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἔνθα ὑπεδέξαντο τοῦτον οἱ ἀναμένοντες διὰ δια ὁρων ἐνθουσιωδῶν ἰαχῶν «Ἄξιος», τοῦ χοροῦ ψάλλοντος τὸ «Ἄξιόν ἐστιν».

Εἰσελθὼν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα ὁ Μακαριώτατος ἠσπάσθη τὴν Ἁγ. Τράπεζαν, εἶθ' οὕτω περιβληθεὶς ἐπιτραχήλιον καὶ ὠμοφόριον ἐξῆλθεν εἰς τὸν Σωλῆαν, ἐνθεν ἠλόγησε τὸν λαόν, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα» καὶ ἀνῆλθεν ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου.

Ἐπηκολούθησεν ἡ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἀνάγνωσις ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀρχιεραματέως τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦτο μὲν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22/15-1-1974 Προεδρικοῦ Διατάγματος «Περὶ ἀναγνώρισεως καὶ καταστάσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ», τοῦτο δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1995/14-1-74 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸ χριστόνυμον πλήρωμα τῆς ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐχοῦσης ὡς κάτωθι :

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἑνθρονίσεως, ὁ Μακαριώτατος ἵσταται ἐπὶ τοῦ Θρόνου. Εἰς τὸ δεξιὸν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Παραθρόνου ὁ εκπρόσωπος τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Σεβ. Μητροπολίτης Χαλδίας κ. Κύριλλος. Διακρίνεται παρ' αὐτῶ κληρικὸς κρατῶν τὴν ἀρχιερατικὴν βλάβδον, ἣν προσέφερε τῷ Μακαριωτάτῳ ὡς δῶρον τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. { Πρωτ. 146
 { Διεκπ. 43 Ἀθήνησι τῆ 14-1-1974

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1995

Π ρ ὶ σ

Τὸν Ἱερόν Κλήρον καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα
 τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς καὶ λοιποὶ ἀπαξάπαντες
 εὐλογημένοι χριστιανοί, οἱ κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀρχιε-
 πισκοπὴν Ἀθηνῶν, χάρις εἴη ὑμῖν ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου
 Παντοκράτορος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τὴν ἀπειρον
 αὐτοῦ φιλανθρωπίαν ἐνανθρωπήσας πρὸς σωτηρίαν
 ἡμῶν, καθίδρυσε τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν πρὸς τὸν
 σκοπὸν τῆς ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν πιστῶν μεταδόσεως τῆς
 σωτηρίας διὰ τῆς διδασκαλίας, τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς
 καθοδηγήσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν
 διαδόχων Αὐτῶν Ποιμένων Αὐτῆς. Τούτους δὲ καὶ
 συνεχιστὰς ὥρισε τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ Αὐτοῦ ἔργου.
 «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς».
 «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ
 ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἀθετῶν ἐμὲ, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με».
 Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται, καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος
 δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με» (Ἰωάν. κ', 21, Λουκ.
 ι', 16, Ματθ. ι', 40 Ἰω. ιγ', 20).

Ὡς ἡ Ἐκκλησία ιδρύθη αἰώνιος, οὕτω καὶ τὸ
 ἔργον, ὅπερ οἱ Ἀπόστολοι ἀνέλαβον, ὑπῆρξεν αἰώνιον
 (Ματθ. κη', 26), μεταδιδόμενον διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
 ματος ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Ἱερωσύνης εἰς τοὺς διαδό-
 χους Αὐτῶν. Οὐδὲ δύναται, ἵνα νοηθῆ ἡ Ἐκκλησία
 ἄνευ αὐτῶν. «Χωρὶς τούτων Ἐκκλησία οὐ καλεῖται»,
 ἔγραψεν ὁ Ἀποστολικὸς Πατὴρ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος,
 οὔτε σφύζεται ὁ πιστός, ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας μένων,
 ἀλλ' οὔτε καὶ ὠφελεῖται μένων ἐν αὐτῇ, ἄνευ τῶν οἰκο-
 νόμων τῶν Θεῶν Μυστηρίων, τῶν Ποιμένων Αὐτῆς
 καὶ Διδασκάλων. Τούτων δὲ προεξάρχει ὁ Ἐπίσκοπος
 ὁ ἐγκειρισμένος τὸ ἀνώτατον ἀξίωμα. Πρόδηλος ἄρα
 καθίσταται ἡ ὑπερτάτη σημασία τοῦ Ἐπισκοπικοῦ
 ἀξιώματος ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ ἀναγ-
 καιότης αὐτοῦ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας
 τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ μερίμνῃ καὶ στοργῇ Αὐτῆς ὑπὲρ
 τοῦ Ποιμνίου τῆς θεοσώστου Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς
 Ἀθηνῶν, συνελθοῦσα ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῶν συνεδριῶν
 τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου τῆ 12ῃ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου
 ἐ.ξ. ψήφοις κανονικαῖς ἐξελέξατο καὶ κατέστησεν Ἀρ-
 χιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος τὸν Σεβ.
 Μητροπολίτην Ἰωαννίνων κ. Σεραφείμ, Ἀρ-
 χιερεῖα δεδοκιμασμένον καὶ ζηλωτὴν, δόκιμον κήρυκα
 τοῦ Θεοῦ λόγου καὶ ἱκανὴν πείραν κεκτημένον πρὸς

διεξαγωγήν τοῦ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ ἔργου τῆς Ἀρχιε-
 ρατικῆς Διακονίας, τελεσθέντος αὐθημερὸν τοῦ Μεγά-
 λου Μηνύματος.

Οὕτως οὖν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀ-
 θηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ ἀνεδέλχη
 τῇ Χάρτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος
 γνήσιος, κανονικὸς καὶ νόμιμος Ποιμενάρχης καὶ προ-
 στάτης πνευματικὸς τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθη-
 νῶν, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ εὐλογεῖν καὶ ἀγιάζειν ἀρ-
 χιερατικῶς πάντας τοὺς χριστιανούς καὶ πάντα τὰ ἀρ-
 χιερατικὰ ἐπιτελεῖν, μετὰ καὶ τῆς τοῦ Ἱεροῦ Συνθρό-
 νου ἐγκαθιδρύσεως, κρίνειν τε καὶ ἀνακρίνειν πᾶσαν
 ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας
 καὶ τοὺς Νόμους.

Ταῦτα ἀγγέλλουσα ἅπασιν ὑμῖν ἡ Ἱερά Σύνοδος
 τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προτρέ-
 πεται καὶ ἐντέλλεται, ἵνα, ὑποδεξάμενοι τὸν Μακαριώ-
 τατὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
 κ. Σεραφείμ ὡς κανονικὸν καὶ νόμιμον ὑμῶν Ἀρ-
 χιερεῖα, πείθησθε καὶ ὑπέιχητε αὐτῷ προθύμως, κατὰ
 τὸ παράγγελμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «Πείθεσθε τοῖς
 ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέιχετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν
 ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες (Ἐβρ.
 ιγ', 17), μνημονεύητε δὲ καὶ οἱ κληρικοὶ τοῦ ὀνόματος
 αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ δεήσεσι κατὰ
 τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ἀπονέμψτε δ' αὐτῷ πάντες,
 ὡς Πνευματικῶ ὑμῶν Πατρί, πᾶσαν τιμὴν».

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Ἀρχιποίμενος Σωτῆρος ἡμῶν
 καὶ τὸ ἀπειρον Αὐτοῦ ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

- † Ὁ Καλαβρῦτων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος,
 Προεδρεύων
 † Ὁ Πειραιῶς Χρυσόστομος
 † Ὁ Μαρωνείας Τιμόθεος
 † Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος
 † Ὁ Κίτρους Βαρνάβας
 † Ὁ Ἐλευθεροπόλεως Ἀμβρόσιος
 † Ὁ Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ νήσων Γαβριήλ
 † Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος
 † Ὁ Ἄρτης Ἰγνάτιος
 † Ὁ Καστορίας Δωρόθεος
 † Ὁ Κορινθίας Παντελεήμων
 † Ὁ Φθιώτιδος Δαμασκηνός
 † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Στέφανος
 † Ὁ Παροναξίας Ἐπιφάνιος
 † Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου
 Παῦλος
 † Ὁ Λήμων Παντελεήμων
 † Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου Ἀλέ-
 ξανδρος
 † Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου
 Δωρόθεος
 † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Θεόκλητος

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Σωτήριος
 † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Παντελεήμων
 † Ὁ Μαντινείας καὶ Κονουρίας Θεόκλητος
 † Ὁ Δράμας Διονύσιος
 † Ὁ Κεφαλληνίας Προκόπιος
 † Ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου Νικόδημος
 † Ὁ Ἀργολίδος Χρυσόστομος
 Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 † Ὁ Δέρβης Κοσμάς

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως ταύτης ἤρξατο ἡ Ἱερά Ἀκολουθία τῆς Ἐνθρονίσεως κατὰ τὴν ἑξῆς τάξιν :

Ὁ Ἀρχιδιάκονος
 Ἐδλόγησον, Δέσποτα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἐδλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε νῦν καὶ αἰεὶ
 καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Οἱ Χοροὶ

Ἀμήν.

Ἐδλογητὸς εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν. . .
 Ὅτε καταβὰς τὰς γλώσσας συνέχεε. . .

Δόξα. Καὶ νῦν

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Ὁ Ἀρχιδιάκονος

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ὁ Δευτερεύων

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν...

Ὁ Τριτεύων

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν
 Σεραφείμ, τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τῶν ἐνδημούντων
 Ἀρχιερέων καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφότητος.

Ὁ τῆς Σειρᾶς

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους,
 πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν τῷ Κράτει ἡμῶν καὶ

Τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἴστανται ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ Ἱεροῦ Βήματος κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως.
 Εἰς τὸ κέντρον ὁ Σεβ. Τοποτηρητῆς, Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Γεώργιος.

τοῦ κατὰ γῆν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ.

Ὁ Ἀρχιδιάκονος

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι. . .

Ὁ Δευτερεύων

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον. . .

Οἱ Χοροὶ

Ἐν ἐκάστη δεήσει τὸ Κύριε, Ἐλέησον.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

(ἐσχῆ Ἐπιβατήριος)

Ὁ Παντεπόπτης Θεὸς καὶ Δεσπότης τῶν πνευμάτων καὶ Κύριος πάσης σαρκός, ὁ ἐκλεξάμενος τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἡμᾶς δι' αὐτοῦ εἰς λαὸν περιούσιον, δὸς πάση ψυχῇ ἐπικεκλημένη τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἅγιον ὄνομά σου πίστιν, φόβον, εὐρίνην, ὑπομονήν, μακροθυμίαν, ἐγκράτειαν, ἀγνείαν καὶ σωφροσύνην. Ὁ ἐκλεξάμενος Δαβὶδ τὸν δούλον σου καὶ ἀναλαβὼν ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν προβάτων, ἐλάχιστον ὄντα ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰεσσαὶ καὶ νεώτατον, ὁ δίδους ῥῆμα τοῖς εὐαγγελιζομένοις δυνάμει πολλῇ πρὸς τὴν τοῦ Ἐδγγελίου τελείωσιν, αὐτὸς κράτησον τῆς χειρὸς ἡμῶν τῆς δεξιᾶς καὶ ἐν τῇ βουλῇ σου ὁδήγησον ἡμᾶς, ποιμαίνων ποιμαίνοντας καὶ ὁδηγῶν ὁδηγοῦντας· δὸς δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ σου καὶ παράστησον αὐτὸς ἐναντῶ λαμπρὰν τὴν ποιμνὴν καὶ ἄσπιλον καὶ τῆς ἀνω μάνθρας ἀξίαν, ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν εὐφραينوμένων καὶ ἐν τῇ τῶν ἁγίων λαμπρότητι. Ἀξιούμεν σε, Δέσποτα, βοηθὸν γενέσθαι καὶ ἀντιλήπτορα πάντων ἡμῶν, εἰς τὸ ποιῆσαι ἡμᾶς τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, εἰς δόξαν σοῦ τοῦ Ὁυρανόθεν Πατρὸς καὶ τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Παναγίου καὶ Τελευταρχικοῦ σου Πνεύματος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Οἱ Χοροὶ

Ἀμήν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

«Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν δόξα σοι. Ὁ ἐν εἶδει περιώνων γλωσσῶν . . .», οἱ δὲ Χοροὶ ψάλλουσι «Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα...».

Ἀκολουθῶς, ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτοῦ Λόγον, ἔχοντα ὡς ἑξῆς :

Σεπτῇ χορείᾳ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφεῖ Ἀγίε Χαλδίας κύριε Κίριλλε, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου,

Ἀξιότιμε κύριε Πρωθυπουργέ καὶ ἐκπρόσωπε τοῦ κυρίου Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφεῖ Ἀγίε Νουβίας κύριε Συνέσιε, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας,

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφεῖ Ἀγίε Ὄρουσ Λιβάνου κύριε Γεώργιε, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας,

Σεβασμιώτατε ἐν Χριστῷ ἀδελφεῖ Ἀγίε Σεβαστείας κύριε Γερμανέ, ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀδελφοί, Ἐδλαβεστάτοι Ἱερεῖς καὶ εὐσεβεῖς πλήρωμα, τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

«Πολλὰ αἰ μάλιστα τοῦ ἀμαρτωλοῦ, τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον ἔλεος κωκλώσει» (Ψαλμ. 31,10).

Δόξα τῷ Ἁγίῳ ἐν Τριάδι Θεῷ!

Ἴδου ἡ Ταπεινότης ἡμῶν, ὁ ἔσχατος ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰεσσαὶ (Α' Βασιλ. ιστ', 11), κλήσει ἁγία, ψήφῳ δὲ καὶ δοκιμασίᾳ τῶν θεῶν ὁδηγηθέντων Ἁγίων ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν, τῶν συγκροτησάντων τὴν ἔναγχος συγκληθεῖσαν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς δὲ τούτοις καὶ τιμητικῇ προκοίσει τῆς Πολιτείας, καθίσταμαι ἀπὸ τοῦ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος καὶ πρῶτος ἐν ἴσοις μεταξὺ τῶν Ἀδελφῶν μου Συνεπισκόπων.

Ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἄγχος συνέχει τὴν καρδίαν ἡμῶν, ἐκ τῆς συναισθήσεως τοῦ βάρους καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃς προσιωνίζεται ἡ ἀνάληψις τοῦ πηδαλίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσῳ οὐδέποτε εἴχομεν σκεφθῆ, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἴχομεν στρέψει τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν πρὸς τὸν πρῶτον Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὥστε καὶ καταλλήλως νὰ ἔχωμεν προετοιμασθῆ πρὸς τοῦτο.

Καὶ ἐὰν Ἐκεῖνος, Ὅστις τῷ Τιμίῳ Αἵματι περιεποιήσατο τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κοσμάσας καὶ περιβάλλον τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεὺς καὶ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ, τ ο σ ο ὕ τ ο ν ἐδοκιμάσθη, μόλις εἶναι ἀνάγκη καὶ νὰ ἀναφέρωμεν τί καὶ ἡμᾶς ἀναμένει. Πολλὰ ὄντως αἰ καιροφυλακτοῦσαι μάλιστα, μετὰ τοῦ Ἱεροῦ Ψαλμοδοῦ ὅμως ἐλπίζομεν ἐπὶ Κύριον, ὅτι ἔλεος Αὐτοῦ κωκλώσει καὶ τὴν ἡμῶν Ταπεινότητα, ἐν τῇ ἀναλαμβανομένη οἰακοστροφίᾳ τοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πνευματικοῦ σκάφους, ἐφόσον αἱ περιστάσεις ἐκάλεσαν ἡμᾶς καὶ μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς καὶ πολλὰς ἀσκήσεις ἀπεδέχθημεν τὴν προσκλησιν ταύτην, θεωρήσαντες χρεὸς πλέον καὶ καθῆκον ἐπιτακτικὸν τὴν ὑπακοήν εἰς τὸ θέλημα αὐτῆς.

Ἐν βαθυτάτῃ λοιπὸν συγκινήσει προσπίπτομεν ταπεινῶς καὶ γόνυ κλίνοντες εὐλαβῆς, ἀπειρον ἐκφράζομεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν Θεὸν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας Δομήτορα, διὰ τὴν τοι-

αύτην, κατά την ανεξιχνίαστον βουλήν Του, οικονομίαν και τών τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας πραγμάτων ἐν τῷ προσώπῳ τῆς μηδαμινότητος ἡμῶν, ἐκζητοῦντες τὸ ἔλεος Αὐτοῦ και τὴν ἐνίσχυσιν και τὸν στηριγμὸν εἰς τὸ βαρὺ και πολύμοχθον ἀρχιεπισκοπικὸν ἔργον ἡμῶν. Ἐἶη εὐλογημένον τὸ Ὄνομα τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ!

Χρῆος ὅμως ἡμῶν ἐπιτακτικὸν ὑπολαμβάνομεν, ὅπως ἐκ μέσης ψυχῆς και καρδίας ἐκφράσωμεν διαπύρους τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὴν Σεπτὴν χορείαν τῶν Ἁγίων ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν τῆς Ἁγίας και Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, οἵτινες διὰ τῆς τιμίας αὐτῶν ψήφου ἐγένοντο συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ θελήματος, ἔτι δὲ και πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας και τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν, ἐπὶ τῇ προκρίσει ἡμῶν διὰ τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον. Πρὸς δὲ τούτοις, ἐνθερμον ἀπευθύνομεν προσευχὴν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, εἰς μνημόσυνον μὲν τῶν Μακαρίων και ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν, ὧν πλεῖστοι τοῦ τε ἀπωτέρου και τοῦ ἀπωτάτου παρελθόντος θεοφιλῶς και ἔθνοπρεπῶς διηκόνησαν ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ, ὑπὲρ ὕγείας δὲ τοῦ πρότῃ παραιτηθέντος Μακαριω-

τάτου κυρίου Ἱερωνύμου, οὕτινος τὴν προσφορὰν ἐν τῇ Ἁγιωτάτῃ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ θὰ κρῖνῃ ἢ ἀδέκαστος Ἱστορία.

Και ἤδη, εὐρισκόμενοι πλέον πρὸ τῆς παρούσης πραγματικότητος, ἐπιθυμοῦμεν νὰ διαδηλώσωμεν εὐθέως και εὐθαρσῶς, ὅτι, ἀναλαμβάνοντες εἰς χεῖρας ἡμῶν τοὺς οἰακας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μίαν και μόνην φιλοδοξίαν θὰ ἔχωμεν, τὴν προαγωγὴν τῶν συμφερόντων αὐτῇ, τῶν τε πνευματικῶν και τῶν υλικῶν, πρὸ πάντων δὲ τὴν ἐπιπροσώπων αὐτῆς εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ἡ μακαρίων παραδόσις και πράξις τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅτω, ἐκ τῶν πρώτων ἡμῶν μελημάτων θὰ εἶναι τῇ συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀδελφῶν τῆς Σεπτῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας,

1) Ἡ ἀνασύνταξις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οὕτως ὥστε ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν νὰ κινήται και νὰ δοῦ ἐλευθέρως ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀποστολῆς, κατὰ τὸ θεοῖδροντον αὐτῆς καθεστῶς,

Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως. Διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁ Σεβ. Ὁρους Λιβάνου κ. Γεώργιος, ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Γερμανός, Ἐξάρχος τοῦ Παναγίου Τάφου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κρήτης κ. Εὐγένιος και ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ῥόδου κ. Σπυρίδων.

2) Ἡ ἀποκατάστασις, ἀπαξ διὰ παντός, τῆς κανονικῆς σχέσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,

3) Ἡ πλήρωσις τῶν χηρευσῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ ἡ ἐκλογή Βοηθῶν Ἐπισκόπων,

4) Ἡ ἀναδιοργάνωσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν ΟΔΔΕΠ, ΤΑΚΕ καὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας, καὶ τέλος

5) τὸ ἐξαρτώμενον ἐξ ἡμῶν προσωπικῶς θέμα τῆς ἰδούσεως Ἱερῶν Μητροπόλεων περὶ τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, πρᾶγμα ὅπερ, καίτοι πλειστάκις ἐξηγγέλη ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου Βήματος, δὲν ἐπραγματοποιήθη ἄχρι τοῦ νῦν.

Ἐπέκεινα τῆς ἐπιλύσεως τῶν ἐπειγούσης φύσεως ἀνωτέρω θεμάτων, θὰ μεριμνήσωμεν, κατὰ τὴν ἐπιβαλλομένην σοβαρότητα, διὰ τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν μέσῳ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δοθέντος τοῦ γεγονότος ὅτι διαθέτομεν θεολογικὸν δυναμικὸν ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς Θεολογικαῖς Σχολαῖς καὶ δυνάμεθα καὶ ὑποχρεούμεθα καὶ ἐξ ἱστορικῶν καὶ ἐθνικῶν δεδομένων νὰ διεκδικώμεν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τοὺς παγκοσμίους διαλόγους, ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τοῦ ἔχοντος τὸ προβάδισμα ἐν προκειμένῳ Ἀγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Περὶ τῶν πρακτέων εἰς τὸ καθαρῶς ποιμαντικὸν ἡμῶν ἔργον ἐν τῇ κληρωθείσῃ ἡμῖν Ἀγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ, ὡς οἰκείῳ Ἐπισκόπῳ, τῶν προρρηθέντων προτιμῶμεν τῶν ἔργων τὴν φωνήν, ὡς τούτο ἠκολουθήσαμεν κατὰ τὴν ἄχρι τοῦδε ἀρχιερατικὴν ἡμῶν ποιμαντορίαν.

Μὴ λησμονῶμεν ὁμως, πρὸ πάντων τούτων, ὅτι προέχει ἡ εἰρήνευσις τῆς Ἐκκλησίας. («Εἰρήνη ὑμῖν») καὶ πάλιν («Εἰρήνη ὑμῖν») (Ἰω. 20,21) ἦσαν αἱ πρῶται κατ' ἐπανάληψιν εὐλογίαι τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους Αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν πρὸς πάντας ἡμᾶς.

Ἄλλ' ἡ εἰρήνευσις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ εἰς αὐτὴν καλούμεθα οἱ πάντες. Μὲ γνώμονα τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτιμῶντες τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν, ποιούμεθα ἀδελφικὴν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς Ἁγίους ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὺς συμπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως, αἰρούμενοι εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων καὶ ἐν ἐπιγνώσει βαθείᾳ τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν, θελήσωμεν, ἵνα ὀψώμεν τὸ παρελθὸν εἰς τὴν λήθην καί, περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους ἐν ἀγάπῃ, ἐπιφέρωμεν τὴν πολυπόθητον εἰρήνευσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις εἶναι καρπὸς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀδελφικῆς ἀγάπης. Ἀπὸ μέρους ἡμῶν καὶ τῆς περιβαλλούσης ἡμᾶς Ἱεραρχίας ὑπάρχει καὶ θὰ ἐκδηλωθῇ δλόθνος ἡ διάθεσις πρὸς πλήρη εἰρήνευσιν τῶν διςτάτων καὶ ἀποκατάστασιν τελείας ἐνότητος εἰς σύμπασαν τὴν Ἱεραρχίαν. Ἀναμένομεν δὲ καὶ ἀπεκδεχόμεθα ἀντιστοίχως καὶ ἐκ μέρους πάντων τῶν ἐν Χριστῷ Ἀδελφῶν, καὶ τῶν ἐξ οἰουδήποτε λό-

γον διατελούντων εἰς τινὰ διάστασιν ἢ ἀπόστασιν, νὰ μὴ ὀκνήσωσι νὰ παράσχωσιν ἡμῖν καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ δεῖγματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνοποιῶν διαθέσεως αὐτῶν.

Ἐπ' εὐκαιρία, θεωροῦμεν σημαντικὸν λίαν καὶ ἐπιβεβλημένον καθήκον ἡμῶν νὰ ἀπειθύνωμεν πατρικῶς παραινέσεις πρὸς τὰς ἐν γένει θρησκευτικὰς Ὄργανώσεις, Σωματεῖα καὶ Συλλόγους καὶ νὰ παρακαλέσωμεν, ὅπως ἐν χριστιανικῇ ὑπακοῇ καὶ ταπεινοφροσύνῃ πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Μητέρα Ἐκκλησίαν συμβάλωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν εἰρήνευσιν αὐτῆς, καθόσον ἡ ἀπειθαρχία καὶ ἡ ἀνυπακοή κεῖται ἔξω καὶ μακρὰν τῆς χριστιανικῆς μάνδρας καὶ ἀποτελοῦσιν ἀνατροπὴν βασικῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ τῶν Ἐθνῶν Ἀποστόλου Παύλου («πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπείκετε, αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντας») (Ἐβρ. ιγ' 17). Διότι, μὴ ὑποκριθῶμεν ὡς ἀγνοοῦντες, ὅτι ἐκεῖθεν ἐξεπορεύθησαν ἐπ' ἐσχάτων πολλὰ τὰ δεινὰ εἰς βάρος κανονικῶν Ἱεραρχῶν, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καὶ τελικῶς ἐφηναν δευθῆ ἡ εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως καὶ Ἐπίσκοποι θὰ λογοδοτήσουν κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν ἀγιογραφικὴν ἐντολήν, ἀλλ' ἐνώπιον Ἐκείνου, «Ὅστις καὶ κατέστησεν αὐτούς. Ἐκκλησία, πνευματικῶς εὐπλοῦσα, εἶναι ἡ ἔχουσα ὡς κεφαλὴν Ἐπίσκοπον καὶ ὄχι Ὄργανώσεις παρεκκλησιαστικὰς, ὡς ἡρῆως βεβαίῳ τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου διὰ τοῦ Ἀποστολικοῦ Πατρὸς Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου «ἄνευ τοῦ ἐπισκόπου μηδὲν πράσσειν ὑμᾶς» καὶ («χωρὶς τούτων (τῶν ἐπισκόπων) ἔκκλησία οὐ καλεῖται») (Τραλ. II,2-III,1) καὶ ἡ ὁ λαθρα τοῦ ἐπισκόπου τι πράττων τῷ διαβόλῳ λατρεύει»).

Ῥαυτῶς, πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα ἀπειθυνόμενοι, τόσον τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅσον καὶ ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, παρακαλοῦμεν πατρικῶς, ὅπως βοηθήσῃ καὶ αὐτὸ, κατὰ τὸν ἰδικὸν τὸν τρόπον, ποῦ μὲν ὑποδεικνύον, ποῦ δὲ ἀπομονοῦν ἐκείνους, οἵτινες συντελοῦσιν εἰς τὴν ψυχικὴν ἀναταραχὴν του. Μακρὰν τῶν ἱεράκων, Ἀδελφοί, ἐγκολπωθῶμεν τὰς περιστεράς, ὅτι ἐκεῖνοι σῆψιν καὶ διςωδίαν. ἀπεργάζονται, αὐταὶ δὲ κλάδον ἐλαίας εἰρηνοποιῶν κομίζουσι.

Τέλος, πρὸς τὸν Ἱερόν Κλήρον τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸν λόγον στρέφοντες, ἀξιοῦμεν καὶ παρακαλοῦμεν πατρικῶς, ὅπως, πειθαρχῶν, κατὰ τὴν κανονικὴν τάξιν, ἀσκήσῃ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν του ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐν βαθείᾳ ἐπιγνώσει τῶν πολλαπλῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἐπιβάλλει καὶ ἡ ἱερὰ αὐτοῦ ιδιότης καὶ τὸ δύσκολον τῶν παρόντων καιρῶν, οὐχ ἦττον ὁμως προσβλέπων πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς Πατέρα στοργικὸν καὶ μεγαλύτερον ἐν Χριστῷ Ἀδελφόν. Ἀξιοῦμεν νὰ ἀπειθύνηται ἀφόβως καὶ ἄνευ δισταγμοῦ πρὸς ἡμᾶς, ὅταν δεικναιολογημένη ἀνάγκη ἐπιβάλλῃ τοῦτο, ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ, ὅτι μέτρον ἐν τῇ διοικήσει ἡμῶν ἐτάξαμεν πάντοτε τὴν ἀγάπην ἐν δικαιοσύνῃ, ἥτις ἀγάπη «ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α' Ἰωάν. 4, 18).

Πρὶν ἢ περᾶνωμεν τὸν λόγον, ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς καὶ πανηγύρεως ταύτης, παρακαλοῦμεν, ὅπως ἐπι-

τραπή ἡμῖν, ἀγαπητοί, νὰ ἀφήσωμεν καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν εἰς πτήσιν νοερὰν ὑπὲρ τοὺς ἱερούς δι' ἡμᾶς χώρους ἐκείνους καὶ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τῶν δύο Ἑπειρωτικῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Ἀρτης καὶ Ἰωαννίνων, τὰ ἀγαπητά, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἠξίωσεν ἡμᾶς νὰ βαδίσωμεν τὰ βήματα τῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας ὑπὲρ τὴν 25ετίαν, ἀγαπῶντες καὶ ἀγαπώμενοι εὐκρινῶς, νουθετοῦντες ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ καὶ ἀναστροφῇ, καὶ εὐρίσκοντες προθύμους καὶ ἀγνάς καρδίας καταρτίσεως καὶ ἀνόδου πνευματικῆς, συμπαραστάσιν ζητοῦντες καὶ πλοῦσιον τῆς ἀγάπης καρπὸν εὐρίσκοντες, πρὸς ἐπίτευξιν σκοπῶν φιλαλληλίας καὶ κοινωφελῶν ἔργων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ταπεινὴ θὰ φέρηται τῶν πτωχῶν προσπαθειῶν ἡμῶν ἢ σφραγίς.

Πρὸς τὸ στήριγμα δὲ καὶ τοὺς φρονοῦς τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος, τὰς ἡρωϊκὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις τοῦ ἱστορικοῦ ἡμῶν Ἔθνους, ἱερὸν αἰσθανόμεθα χρέος καὶ καθήκον ὕψιστον, τῶν Πανελλήνων νὰ διεκρινεῦσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ νὰ επικαλεσθῶμεν τὴν παρὰ Κυρίου κραταίωσιν Του, πρὸς περιφρούρησιν τῆς Θεοσδότου ἐλευθερίας ἡμῶν, τὴν ὁποίαν διὰ ποταμῶν

αἱμάτων ἐξησφάλισαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἥρωες τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἀγώνων τοῦ Γένους.

Ἄλλ' ἐπίσης ἱερὸν καὶ ἐπιβεβλημένον καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν, ὡς ἐθνικὴν παρακαταθήκην, νὰ στρέψωμεν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ πρὸς τοὺς ἀλτρωτότους ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι, πρὸς ὄνειδος τῶν συγχρόνων μεγαλεπήβολων ἀνθρωπιστικῶν ἐπιδιώξεων τῆς οἰκουμένης, στενάζουν ἀκόμη ὑπὸ τὸν βαρὸν ζυγὸν τῆς δουλείας! Τοὺς δηλοῦμεν, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ταύτης θέσεως, ὅτι ἔχουν τὴν σκέψιν μας! Ἐχουν τὰ αἰσθήματά μας! Ἀκόμη δέ, ἂν χρειασθῇ, ἐπαναλαμβάνομεν ἄνευ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς παρούσης στιγμῆς, ὅτι θὰ ἔχουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας!

Καὶ ἤδη τὸν λόγον περαίνοντες, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καὶ πλήρωμα εὐσεβές, ἐπιτρέψατε νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστολικοῦ Πατρὸς Κλήμεντος Ἐπισκόπου Ῥώμης:

«Δεήθητι τοῦ Θεοῦ, ἵνα τηρήσῃ με σοφὸν εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκέραιον δὲ εἰς τὸ κακόν, μόνῃς τῆς Ἐκκλησίας τὴν φροντίδα ἔχοντα, πρὸς δὲ τὸ διοικεῖν αὐτὴν καλῶς καὶ τοὺς τῆς ἀληθείας λόγους παρέχειν, οκοπεῖν τοὺς

Ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Ἀδ. Ἀνδρουτσόπουλος ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως.

τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα βιοῦντας, λειτουργοῦντα ἀμέμπτως τῷ ποιμνίῳ τοῦ Χριστοῦ μετὰ ταπεινοφροσύνης, ἡσύχως καὶ ἀβαναύσως». Ἀμήν.

Ἀκολούθως, προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ὁ εκπρόσωπος τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου τοῦ Α' Σεβ. Μητροπολίτης Χαλδίας κ. Κύριλλος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Ἡ χαρά, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται καὶ αἱ ἐλπίδες τὰς ὁποίας τρέφει κλῆρος καὶ λαὸς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐγκαθιδρύσει τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελοῦν χαρὰν καὶ ἐλπίδα καὶ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου τοῦ Α' καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, τοὺς ὁποίους ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐκπροσωπῶ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην στιγμήν, φορεὺς τῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν ἀδελφικῶν εὐχῶν αὐτῶν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα.

Ἐπὶ πλέον τῆς κοινῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτῆς κοινῆς μαρτυρίας, δύο ἰδιαίτεροι χρυσοὶ κρίκοι συνδέουν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὅτινες δημιουργηθέντες ἐν ἱστορικαῖς στιγμαῖς, ἀπετέλεσαν ἀπαρχὴν στενῆς μεταξὺ αὐτῶν συνεργασίας, εἶναι δὲ οὗτοι ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τοῦ ἔτους 1850 καὶ ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πράξις τοῦ ἔτους 1928.

Ἐὰν ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποτελῇ ἐν τῇ γενέσει αὐτῆς θυγατέρα τῆς Μητρὸς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐν τῇ κοινῇ ἱστορικῇ ἐκκλησιαστικῇ πορείᾳ ἀνεδείχθη αὕτη καὶ εἶναι πολύτιμος ἀδελφὴ συνεργάτις καὶ δύναται νὰ προσφέρῃ καὶ πράξῃ πολλά, διότι διαθέτει μεγάλα πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ κεφάλαια. Ἡ ἐν ἀμοιβαίᾳ εὐλογοῦντῇ ἀγάπῃ καὶ ἐν κανονικῇ ἀρμονίᾳ συνεργασία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐκράτησεν ἀνέφελον τὸν οὐρανὸν τῶν σχέσεων αὐτῶν.

Ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἀνερχομένη εἰς τὸν περίπυστον τοῦτον τῶν Ἀθηνῶν Θρόνον, τὸν ὁποῖον ἐκλέϊσαν μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ μορφαί, καὶ βαδίζουσα ἐπὶ τὰ ἴγρη αὐτῶν, πεποίθαμεν ὅτι ἀπὸ τῆς ἡγετικῆς ταύτης θέσεως θέλει ἀξιοποιήσει πλήρως τὰ χαρακτηρίζοντα αὐτὴν ἐφόδια, ἥτοι τὸ ἀκέραιον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, τὴν διακεκομμένην ποιμαντορικὴν Αὐτῆς πείραν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτηῆρος, εἰς πιστὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος Αὐτῆς, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποῖου καλὸς ποιμὴν ὑπάρχει Αὕτη, καὶ εἰς προσφορὰν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θετικῆς συμβολῆς εἰς τὴν διορθόδοξον συνεργασίαν πρὸς ἀντιμετώπισιν καὶ ἐπίλυσιν τῶν μεγάλων γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ παροχὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀξίας χριστιανικῆς μαρτυρίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Μετὰ τῶν ἐλπίδων τούτων ὁ Ἀγιώτατος Ἀποστολικὸς καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριαρχικὸς Θρόνος χαιρετίζει σήμερον τὴν ἐναρξιν τοῦ πρωθιεραρχικοῦ Ὑμῶν ἔργου καὶ εὐχεται Ὑμῖν, Μακαριώτατε, μακροήμερυσιν καὶ εἰρηνικῇ καὶ εὐτυχεῖ ἱερατεῖαν εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Σεβ. Χαλδίας προσέφερον εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὡς προσωπικὸν δῶρον τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μίαν ἐξαιρετὴν ἀρχιερατικὴν βάβδον καὶ ἡσπάζθη τοῦτον, ἐνῶ ὁ Μακαριώτατος, λαβὼν ἀνὰ χεῖρας τὸ προσφερθὲν τοῦτο δῶρον, ἀπήντησε διὰ τῶν κάτωθι λόγων:

Πανιερώτατε Ἄγιε Χαλδίας κύριε Κύριλλε καὶ σεβάσμιε εκπρόσωπε τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Δημητρίου τοῦ Α'.

Ῥῆγη συγκινήσεως ἐδόνησαν τὴν ταπεινότητα ἡμῶν, ἐπὶ τῇ διὰ τῆς Ὑμετέρας Πανιερότητος, τοῦ τόπου ἐπέχοντος, ἀκροάσει τῶν θεοπαιθῶν εὐχῶν τοῦ γεραροῦ Πρωτοθρόνου τῶν Ἀγίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Παναγιωτάτου καὶ Θειοτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου Δημητρίου τοῦ Α' καὶ τῆς ἱερᾶς χορείας τῶν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐπὶ τῇ, βουλῇ Κυρίου, ἐκλογῇ ἡμῶν ὡς Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὅντως, Ἄγιε Ἐκπρόσωπε, χρυσοὶ οἱ κρίκοι, οἱ διὰ τε τοῦ Συνοδικοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ 1850 καὶ τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ 1928 συνδέοντες τὰς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, διαβεβαιοῦμεν δ' ὅτι, οὐ μόνον ἐν τῇ γενέσει, ἀλλ' ἐσ α εἰ ὡς Θ υ γ ά τ η ρ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ὄσῃ τῶν αἰώνων οὐ παύεται, εἴπερ τις καὶ ἄλλη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία βιοῦσα καὶ πολιτενομένη, ἐπὶ ἀφθάρτῳ τιμῇ καὶ κλέει τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐκ μέσης ψυχῆς δὲ καὶ καρδίας εὐχαριστοῦντες Ὑμῖν τε, Ἄγιε Ἀδελφὲ καὶ Ἐκπρόσωπε, καὶ δι' Ὑμῶν τῇ Α.Θ. Παναγιότητι καὶ πᾶσι τοῖς Ἱερωτάτοις Ἱεράρχαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, παρακαλοῦμεν, ὅπως διαβιβάσητε τὴν βεβαίωσιν ἡμῶν, ὅτι εὐλαβεῖα εὐλαβησόμεθα τὰ προμνησθέντα ἱερὰ κείμενα καὶ ἀνυστάκτῳ ὄμματι μεριμνήσομεν διὰ τὴν ἀκλινῆ αὐτῶν ἐφαρμογὴν.

Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον προσεφώνησαν ἐν συνεχείᾳ καὶ κατὰ σειρὰν οἱ παριστάμενοι Σεβ. εκπρόσωποι τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν.

Οὕτως, ὁ Σεβ. Νουβίας κ. Συνέσιος, εκπρόσωπος τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Νικολάου, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Ἐξουσιοδοτήθην ὑπὸ τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης

'Αφρικής κ. Νικολάου τοῦ ΣΤ', ὡς ἑξαρχος Αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, νὰ ἐκπροσωπήσω Αὐτὸν ὡς καὶ ἅπασαν τὴν τῶν Ἀλεξανδρέων Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τοῦ Πατριαρχείου ἡμῶν, εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτης τῆς ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τελετὴν καὶ νὰ διαβιβάσω τοὺς ἀδελφικούς ἀσπασμούς Αὐτοῦ καὶ τὰ θερμὰ Αὐτοῦ συγχαρητήρια, τὴν χαρὰν Αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπέραντον ἀγάπην Αὐτοῦ πρὸς Ὑμᾶς. Ἐχω ἐπίσης ἐντολὴν νὰ προσφέρω ἀναμνηστικὸν δῶρον, εἰς εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Ἐδαγγελιστοῦ Μάρκου, τὸ ὁποῖον θέλω ἀποθέσει εἰς τὸ ἰδιαίτερον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος Γραφεῖον.

Ἐπίσης, νὰ πληροφορήσω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ὅτι λίαν συντόμως ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης μας θὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ, ἵνα καὶ προσωπικῶς, διὰ ζώσης, συγχαρῆ Ὑμᾶς, διότι δεσμοὶ παλαιοὶ συνδέουν ἀμφοτέρους καὶ διότι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, σήμερον, εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε συνδέεται περισσότερον μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, διότι, λόγῳ διαρροῆς ὑπὲρ ἑκατὸν χιλιάδων ἐπαναπατρισθέντων Χριστιανῶν μας, οἵτινες πρὸ τινος μόλις ἀπετέλουν ποίμνιον τοῦ Πατριαρχείου ἡμῶν, εἶναι σήμερον ποίμνιον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος. Περαιῶν εὐχομαι, ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν χαρίζεται τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι ὄγειαν καὶ μακροημέρευσιν καὶ ἐνισχύη Ὑμᾶς εἰς τὸ ὕψηλόν, λεπτόν καὶ δύσκολον ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον σήμερον σᾶς ἐκάλεσεν.

Ὁ Σεβ. Ὁρους Λιβάνου κ. Γεώργιος, ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἡλία, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἐκκλησία Ἀντιοχείας μετὰ χαρᾶς χαιρετίζει Ὑμᾶς εὐκρινεῖ ἀδελφικῶ χαιρετισμῶ ἐν Χριστῷ, αἰτουμένη παρὰ Θεοῦ, ὅπως (κατευθύνῃ τὰ διαβήματα Ὑμῶν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν) καὶ διαφυλάττῃ Ὑμᾶς μακροημερεύοντα, ὑγιᾶ, περιφρουρούμενον καὶ περιβαλλόμενον πάντοτε ὑπὸ πάσης χάριτος ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγαλλιάσει, διατελοῦντας ἐν πνεύματι ἐκδήλον πραύτητος, οὐχ ἑαυτοὺς δοξάζοντας ὡς «ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασεν γενεθῆναι Ἀρχιερέα» (Ἐβρ. 5,5), διότι ὁ Πατὴρ ἀναγεννᾷ Ὑμᾶς καθ' ἡμέραν μετὰ δαψιλοῦς οιοργῆς.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας ἔχετε τὴν τιμὴν, ὅπως ἀναλάβητε τὴν ἡγεσίαν, εἶναι Ἐκκλησία διανύουσα περίοδον πρωτοποριακῆς προόδου, ἀκολουθοῦσα τὸ πνεῦμα καὶ τὴν σκέψιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, δι' ὧν προσβλέπει πρὸς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον. Εἰς τόπον πλησιέστατον τοῦ χώρου, ἐνῶ ἰστάμεθα, ἐρρίφθησαν οἱ σπόροι τοῦ Ἐδαγγελίου. Ἐχετε δὲ πρὸς τοῦτοις ἕνα ἄγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατολικὴ Θεολογία ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπὸγειόν τῆς. Τὴν ζῶσαν ταύτην Θεολογίαν εὐελπιστοῦμεν ὅτι θέλετε μεταλαμπαδεύσει εἰς τὸν κόσμον καὶ παρακαλοῦμεν

ἐν ταῖς προσευχαῖς, ὅπως ἐν τῇ ἐποχῇ Ὑμῶν ἅπαντα τὰ ζωντανὰ παρ' Ὑμῖν στοιχεῖα συνεργασθῶν μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ κατανασθῆ ὁ κόσμος. Καὶ ἐν ᾧ μέτρον ἀναμορφοῦται καὶ ἀναγεννᾶται παρ' Ὑμῖν καὶ παρὰ ταῖς λοιπαῖς Ἐκκλησίαις ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἀποβαίνει ἡ σύμπασα Ἐκκλησία φορεὺς Χριστοῦ, τὸ φῶς τοῦ Ὁποίου λαμπρύνει τὸν κόσμον. Ἄπαντα ταῦτα καθιστοῦν ἐπιβεβλημένον ἡμῖν πᾶσιν ἀγάπην μετ' ἀλλήλων καὶ συνδιάσκεψιν, ὥστε αἱ προσδοκίαι ἡμῶν νὰ μὴ παραμένουν ἀπλοῖ πῶθοι.

Μακαριώτατε, Δέσποτα! Σήμερον ἀναλαμβάνοντες τὴν ἡγετικὴν ταύτην τιμὴν, μὴ λησμονήσητε τοὺς ἀδυνάτους καὶ καταδυναστευομένους ἐν τῇ γῆ τοῦ κόσμου τούτου, τοὺς πρόσφυγας, τοὺς ἀπολέσαντας καὶ αὐτὴν τὴν στέγην καὶ μὴ ἔχοντας ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίναι. Ὁ ἄνθρωπος ὁ πληρωμένος ἄς κινῆ τὸ ἐνδιαφέρον Ὑμῶν τὸσον, ὅσον ἐνδιαφέρουν Ὑμᾶς τὰ ἐν τῷ σώματι τοῦ Ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ τραύματα. Ἀναλάβετε τὰ τραύματα ἡμῶν ἐν ἀγάπῃ, ὥστε καὶ ὁ Κύριος νὰ ἀναλάβῃ Ὑμᾶς ἐν τῇ χάριτι Αὐτοῦ.

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ στεφανοῖ τὰς προσπάθειάς Ὑμῶν δι' ὅ,τι καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἡμῖν καὶ Ὑμῖν καὶ τῇ ἀνθρωπότητι. Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀντιοχείας, τῶν Ποιμένων καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Αὐτῆς πληρώματος ἀπονέμω Ὑμῖν τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης ἐν τῇ μιᾷ ἐλπίδι. Ζῆτε καὶ ζήτωσαν οἱ ἐν τῇ ἀγαπητῇ Ἑλλάδι πιστοί.

Ὁ Σεβ. Σεβαστείας κ. Γερμανός, ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Βενεδίκτου, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Μακαριώτατε,

Ἡ εὐδοκία τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ἡ ψῆφος τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡ Πολιτεία ἀνέδειξαν Ὑμᾶς Προκαθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης ἥτις καὶ Ἀποστολικὴν τὴν καταγωγὴν ἔχει καὶ ἀπὸ ἀμιγῆς Ὁρθόδοξον Πλήρωμα ἀπαρτίζεται καὶ ἡγετικὸν ρόλον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ δύναται νὰ ἔχῃ.

Ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἴσθε ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ὁποίου ἐναπετέθη μέγας Σταυρός. Εἴσθε ὁ ἡγέτης, ὅστις ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας διὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ μὲν Χριστεπώνυμον πλήρωμα εἰς νομάς σωτηρίους, τὸ δὲ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς δεξιὸς καὶ ἔμπειρος οἰακοστρόφος, εἰς εὐδίων λιμένα.

Ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει ἐν ἀκαταμάχητον ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὴν φαρέτραν αὐτῆς. Ὅπλον τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος Ὄργανισμός κέκτηται. Ἐχει τὴν συγγνώμην, τὴν συγχώρησιν. Διάχυτος δ' εἶναι, Μακαριώτατε, ἡ γνώμη καὶ καθολικὴ ἡ ἐντόπισις ὅτι ἔχετε ἀπόθμενον καλωσύνην. Αὐτὴν χρησιμοποίησατε ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων Σας. Ἄλλως τε κρατεῖτε καὶ ράβδον καὶ βακτηρίαν, τὰς ὁποίας

ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ*

Παναγιώτατε και Θεσιώτατε Άρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικέ Πατριάρχα κ. κ. Δημήτριε Α', τήν Ύμετέραν Θεοτίμητον Μακαριότητα εν Κυρίω κατασπαζόμενοι ύπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Εδόκία και Χάριτι του Άρχιποίμενος Σωτήρος και Κυρίου ήμών Ίησου Χριστού, Ός τῷ Τιμίῳ Αὐτοῦ Αἵματι περιεποιήσατο τήν Άγίαν ήμῶν Ἐκκλησίαν, πυρφόρῳ δ' ἐπινεύσει του Παναγιου και Τελεταρχικου Πνεύματος δια τῆς τιμίας ψήφου των Άγιων Άρχιερέων, των συγκροτούντων τήν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατεστάθημεν Άρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και Προκαθήμενος τῆς καθ' ήμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, εἰς διαδοχὴν του πρότερου, οἰκεία βουλήσει, παραιτησαμένου Προκατόχου και λιλαν ήμῖν ἀγαπητοῦ Ἀδελφοῦ Μακαριωτάτου πρόην Ἀθηνῶν κ. κ. Ἱερωνύμου.

Ἐθεῖ δ' ἐπόμενοι ἀρχαίῳ και τήν παράδοσιν του ἱεροῦ συνδέσμου τῆς εἰρήνης ἀκλινῶς τηροῦντες, τὸν ἀδελφικὸν ἀπευθύνομεν χαιρετισμὸν ἐν ἐνοποιῷ ἀγάπης ἀσπασμῷ τῇ τε Ὑμετέρῳ πολυποθήτῳ Παναγιότητι και τοῖς περὶ Αὐτήν Ἱερωτάτοις Ἀρχιερεῦσι, χεῖρα ὀρέγοντες κοινωνίας πνευματικῆς τῇ Μητρὶ Μεγάλῃ του Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ και πάσαις ταῖς Ἀ-

* Ὅμοια Εἰρηνικά Γράμματα ἐστάλησαν και πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς Ὁρθοδόξους Πατριάρχας και Προέδρους των Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

δύνασθε νὰ χρησιμοποιοῦσθε ὡς ὁ Κύριος και ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ ὀρίζει.

Ἀνάβηθι, ὅθεν, Μακαριώτατε, εὐθαρσῶς τὸν Γολγοθᾶν Σου και ἀφειδῶς καταύγασον τὸν Θεοφροῦρητον Βωμὸν των Μεγάλων Προκατόχων Σου, ὅτι δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ Σοῦ.

Ἡ Πρεσβυγενῆς Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων, θεματοφύλαξ των Ἀγιωτάτων Σεβασμάτων τῆς Πίστεως ήμῶν, ἀτίνα καθηγίασε δια τῆς διδασκαλίας, τῆς ζωῆς, των θανμάτων, του Στανοικου θανάτου και τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ὁ Κύριος, ἀδιαλείπτως θὰ προσεύχηται ἐν τοῖς Παναγίοις Προσκνήμασι πρὸς εὐδῶσιν του δυσχεροῦς και ἐπιπόνου ἔργου Σας. Θα ἐπικαλῆται δ' ἀενάως και διηρεκῶς, ὅπως ὁ Ἀστήρ τῆς Βηθλεὲμ φωτίζη τὸν δρόμον Σας και κατευθύνῃ τὰ βήματά Σας, ἡ θυσία του Γολγοθᾶ Σας φρονηματίζη και τὸ ἐκ του Παναγιου Τάφου ἀνατείλαν ἀνέσπερον φῶς καταυγάζη και λαμπρόνῃ τὸ ἔργον Σας.

Καταφανῶς συγκεκινημένος ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήνητησε δι' ὀλίγων εὐχαριστῶν τοῖς ὡς ἄνω Πατριαρχικοῖς ἐκπροσώποις, και παρακαλῶν

δελφαῖς Ὁρθοδόξοις Ἐκκλησίαις δια τωνδε των Εἰρηνικῶν ήμῶν Γραμμάτων, ἐπὶ ἀδιασείστῳ συνοχῇ του αἰωνοβίου πνευματικῶ οἰκοδομήματος τῆς του Χριστοῦ ἐπὶ γῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας και τῆς πανσέπτου του Κυρίου ήμῶν Ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τήν πεμπτουσίαν ὀλοποιούντες ὑπὲρ των Αὐτοῦ Μαθητῶν και Ἀποστόλων και τῆς ἱερᾶς χορείας των διαδόχων αὐτῶν, «ἵνα πάντες ἐν ὧσι» (Ἰω. εἶ', 21).

Τῆς Ἀγίας τοῖνον Ὁρθοδόξου ήμῶν Πίστεως εὐκαιρον ὑπολαμβάνοντες χρεὸς τήν κοινὴν μαρτυρίαν, ὁμολογοῦμεν τῇ Ὑμετέρῳ Θεσιώτῃ Παναγιότητι και πᾶσι τοῖς Ἀγίοις ἐν Χριστῷ Ἀδελφοῖς ὅτι ἐσαεὶ τηροῦσμεν τῆς Πίστεως τήν ἐνόητα ἐλαβεῖ τηρήσει πάντων των ὑπὸ των Ἀγιων Ἐπίτα Οἰκουμενικῶν και των Τοπικῶν Συνόδων θεσπισθέντων, μηδὲν προστιθέμενοι, μηδὲν ἀφαιροῦντες, μηδὲν μεταβάλλοντες, μήτε των δογμάτων, μήτε των παραδόσεων, ἀλλὰ τούτοις πᾶσι και ἐμμένοντες και μετὰ φόβον Θεοῦ και ἀγαθῆς συνειδήσεως τῇ ὀρθῇ διδαχῇ προσκαρτεροῦντες, πρὸς δὲ τούτοις ἀποδοκιμάζοντες δια παντός πάντα ὅσα ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ και Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία των Ὁρθοδόξων κατακρίνουσα ὡς ἑτεροδοδικαλίας ἀποδοκιμάζει.

Στέργοντες δὲ και φυλάσσοντες τήν παραδεδομένην κανονικὴν τάξιν, ἀποδώσομεν πάντοτε τοῖς ήμῶν ὑπερέχουσιν Ἀγιωτάτοις Προκαθημένοις των ἑκασταχοῦ Ἀγιων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, προοργιαίτατα δὲ τῷ Πρωτοθρόνῳ Οἰκουμενικῷ, τήν τῷ

τούτους ὅπως διαβιβάσωσι τοῖς Μακ. Πατριάρχαις αὐτῶν τήν ἔκφρασιν των ἀδελφικῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων.

Μετὰ ταῦτα και ἐνῶ ὁ χορὸς ἔψαλλε τήν Φῆμην του Μακαριωτάτου, οὗτος ἠλόγησε τὸν λαόν, ἐκσπᾶσαντα και ἀῦθις εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς και λοιπὰς ἐκδηλώσεις σεβασμοῦ και τιμῆς, ἐχαιρέτισε δὲ τὸν κ. Πρωθυπουργόν, τὰ μέλη του Ὑπουργικου Συμβουλίου και τήν Ἠγεσίαν των Ἐνόπλων Δυνάμεων, και ἀκολούθως μετέβη πεζῇ τῇ συνοδείᾳ Σεβ. Ἱεραρχῶν και πλήθους κλήρου και λαοῦ εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον, ἐνθα ἐδέχθη τὰ συγχαρητήρια και τὰς εὐχὰς αὐτῶν. Ἐκεῖ παρήλασαν, ἐκτὸς των κληρικῶν, χιλιάδες λαοῦ, παλαιοὶ συμπολεμιστᾶι και συνεργάται του Μακαριωτάτου, φίλοι και γνωστοὶ αὐτοῦ ἀπὸ Ἀθηνῶν, Ἀρτης και Ἰωαννίνων, καθὼς και ἄπλοὶ ἄνθρωποι του λαοῦ, ὧν ἡ ὀλοκάρδιος πρὸς Κύριον εὐχὴ ἦτο νὰ ἐνισχύσῃ ὁ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ τὸν Μακαριώτατον εἰς τήν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, νὰ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα αὐτοῦ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν και νὰ ἀνατελειῶσιν ἐπὶ των ἡμερῶν τῆς ποιμαντορίας αὐτοῦ εὐκλεεῖς ἡμέραι δόξης δια τήν ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ ἐγεννήθη ἐν Ἀρτσιανῶ Καρδίτσης περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1913.

Ἐφοίτησεν ἐπὶ τετραετίαν εἰς τὴν πεντατάξιον Ἱερατικὴν Σχολὴν Ἄρτης καὶ συνεχίσας τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν Κορίνθου ἀπεφοίτησε ταύτης τὸ ἔτος 1936.

Τὸ αὐτὸ ἔτος εἰσῆχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις Παν/μίου καὶ τὸν Μάιον τοῦ 1938, δευτεροετῆς ὢν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ τότε Μητροπολίτου Κορινθίας κυροῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τὸ ἔτος 1942 ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Μητροπολίτου ὡς Ἀρχιεπισκόπου τότε Ἀθηνῶν, χειροθετηθεὶς ἅμα καὶ εἰς Ἀρχιμανδρίτην.

Ὡς Ἀρχιμανδρίτης ὑπῆρέτησεν ὡς Ἐφημέριος καὶ Ἱεροκλήρυξ εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἱερόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ συγχρόνως ἀπὸ τοῦ 1941 προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, προαχθεὶς εἰς ὑπογραμματέα καὶ Γραμματέα Αὐτῆς, ὅπου καὶ ὑπῆρέτησε μέχρι τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1949, ὅτε καὶ ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἄρτης.

Ὡς Ἀρχιμανδρίτης κατὰ τὴν περίοδον τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς ἱδρυσεν εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Λουκᾶ συσσίτια, εἰς τὰ ὅποια ἐσιτίζοντο 600 παιδιὰ ἄπορα τῆς ἐνορίας του, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνουν ἐκ τῆς πείνης, ἢ ὅποια «ἐθέριζεν» κυριολεκτικῶς τότε τὴν πρωτεύουσιν. Λαβὼν δὲ μέριμναν καὶ διὰ τὴν ὑγείαν τῶν ἐνοριτῶν του, ἱδρυσεν τὸν Χριστιανικὸν Φιλανθρωπικὸν Σύλλογον «Ὁ Εὐαγγελιστοῦ τῆς Λουκᾶς», ὅστις παρῆχε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ σήμερον πᾶσαν ἰατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν εἰς τοὺς ἀπόρους ἀσθενεῖς τῆς ἐνορίας ταύτης κατὰ τρόπον ἀξιοπρεπῆ καὶ μὴ θίγοντα τὴν προσωπικότητα τῶν ἀσθενῶν.

Ὡς Ἀρχιμανδρίτης μετέσχεν ἐνεργῶς εἰς τὸ κίνημα τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως καὶ εἶναι ὁ μόνος κληρικὸς, ὅστις ἀντεπροσώπευσεν ἐπισήμως τὴν Ἐκ-

κλησίαν εἰς τὸ Ἐθνικὸν τοῦτο κίνημα, πλειστάκις διακινδυνεύσας, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη διὰ χρυσοῦ ἀριστείου ἀνδρείας, πολεμικοῦ Σταυροῦ καὶ μεταλλίου ἐξαιρέτων πράξεων.

Ὡς Μητροπολίτης Ἄρτης εἰργάσθη ἀόκνως καὶ εἰς μίαν περίοδον, ὅτε ἦσαν νωπὰ τὰ αἵματα ἐκ τοῦ Συμμοριτοπολέμου εἰς τὴν ἐπαρχίαν του καὶ εἰς μεγάλην ἔκτασιν τὰ ἐρείπια, τὰ ὅποια ἄφησαν οἱ ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος μας.

Ἀνεκαίνισε τὸ Μητροπολιτικὸν Οἶκημα, τὸ ὅποion κατεῖχον οἱ συμμοριόπληκτοι τῆς ἐπαρχίας του· ἀνήγειρε τὸ Γηροκομεῖον Γεωργίου καὶ Σοφίας Μάτσου εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Φανερωμένης ἐν Ἄρτῃ· ἱδρυσεν τὸ πρῶτον μαθητικὸν οἰκοτροφεῖον διὰ τοὺς ἀπόρους μαθητὰς τῆς Μητροπόλεώς του· ἀνήγειρε νέους Ἱεροὺς Ναοὺς εἰς τὰ χωρία καὶ ἐπεσκεύασεν ἑτέρους τοιοῦτους καὶ εἶναι εἰς ἐκ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι ἀναφέρονται ὀνομαστικῶς εἰς ἐπὶ τούτω ἐκδοθὲν βιβλίον κατὰ τὴν συμβολικὴν παράδοσιν τοῦ ἔργου τῆς ἀνεγέρσεως τῶν Ἱ. Ναῶν ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κυροῦ Σπυρίδωνος, εἰς τὸν ἀείμνηστον Βασιλέα Παῦλον καὶ οἱ ὅποιοι μὲ ὀλίγα χρήματα κατώρθωσαν νὰ ἀποδώσουν πολλὰ εἰς τὸν τομέα αὐτόν.

Τῇ συμβολῇ του διὰ τῆς παραχωρήσεως Ἐκκλησιαστικῶν οἰκοπέδων ἀνηγέρθησαν πολλὰ Σχολεῖα εἰς τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας του, ὡς ἐπίσης καὶ μαθητικαὶ Κατασκηνώσεις ἐν Δροσοπηγῇ (Βουλγαρέλιον) Ἄρτης, Παιδικὸς Σταθμὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Ἄρτης, τὸ Στάδιον αὐτῆς, ὁ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου — κατὰ τὴν τοιχοποιίαν αὐτοῦ — ἅτε μετατεθέντος ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἰωαννίνων.

Ἀνεκαίνισε τὴν Ἱεράν Μονὴν Κάτω Παναγίας, μετατρέψας αὐτὴν εἰς γυναικειαν καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἱδρῦθη καὶ λειτουργεῖ ἐργαστήριον ταπήτων, εἰς ὃ ἐργάζονται καὶ ἐκμανθάνουσι τὴν τέχνην ὄρφανὰ καὶ ἄπορα κοράσια.

αὐτῶν ὑψίστῳ λειτουργίᾳ ἐποφειλομένην τιμὴν καὶ τοῖς κοινοῖς διαλόγοις προθύμως προσκαρτεροῦντες, τούτων τὰ θεοπρεπῆ θεσπίσματα ἀσμένως ἀποδεξόμεθα καὶ τηρήσομεν.

Ταῦτα τῇ Ὑμετέρᾳ Θεοφρονητῷ καὶ τῇ ἡμῶν σεβασμιωτάτῃ Παναγιότῃ διαβεβαιούμενοι διὰ τῶν μετὰ χεῖρας Εἰσηρικῶν Γραμμάτων, οὐ πανσόμμεθα εὐχεσθαι ὑπὲρ Αὐτῆς καὶ συμπάσης τῆς κατὰ τὸν Θεόλεκτον Ἀποστολικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν Θρόνον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ καὶ τοῦ Τιμιωτάτου Αὐτῆς Ὄνόματος μνημονεύειν ἐπὶ τῶν ἱερῶν διπτύχων, εἰς ἐνόθητος καὶ ἀγάπης καὶ εὐλαβείας πίστῳσιν, παρακαλοῦμεν δὲ τὴν Ὑμετέραν Ἀγάπην τὸ αὐτὸ καὶ ὑπὲρ τῆς ἡμῶν Ἐλαχιστότητος

ἀνταποδίδειν ἀδελφικῶς, ἵνα διὰ τῶν τιμίων καὶ θεοπειθῶν εὐχῶν Ὑμῶν εὐοδοθῶμεν εἰς τὸ μέγα καὶ βαρὺ ἔργον τῆς τε Προεδρίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς διαπομπάνσεως τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς κληρωθείσης ἡμῶν Θεοσώστου Παροικίας.

Ἐπὶ δὲ τούτοις περιπαθῶς τὴν Ὑμετέραν Θεοπάτην Παναγιότητα περιπτυσσομένοι φιλήματι ἀγίῳ κατασπαζόμεθα.

Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὀλοπρόθυμος

† Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφείμ, Πρόεδρος

Ἀθήνησι, μηνὸς Ἰανουαρίου κ' σωτηρίου ἔτους μ' λρδ'

Συνετέλεσε μετ' άρμοδίων του Συλλόγου «ΣΚΟΥ-ΦΑΣ» εις την έκδοσιν του όμωνύμου περιοδικού κ.ά.

Σημαντικόν επίσης γεγονός υπήρξε δια την Ίεράν Μητρόπολιν Άρτης και μοναδικόν εν Ελλάδι ή βάπτισις του Άρχισυναγωγού τής εν Άρτη Έβραϊκής Συναγωγής μετ' τής οικογενείας αυτού, άπαρτιζομένης εκ τής συζύγου του και των δύο θυγατέρων του (Έβραίοι έβαπτίσθησαν πολλοί, Άρχισυναγωγος όμως ούδεις εν Ελλάδι, πλην του διαληφθέντος).

Ός Μητροπολίτης Ίωαννίνων έπελήφθη έργων, τ'ά όποια καλύπτουσι διαφόρους τομείς.

Έκ των πρώτων είναι ή άποπεράτωσις του Μητροπολιτικού Οικήματος, όπερ έθεμελίωσε και άνήγειρε κατά την τοιχοποιίαν αυτού ο προκάτοχος αυτού Μακαριστός Άρχιεπίσκοπος Άθηνών Σπυρίδων, ο από Ίωαννίνων. Έθεσεν εις λειτουργίαν την, βάσει Νόμου ιδρυθείσαν, Ζωσιμαίαν Βιβλιοθήκην. Ίδρυσε το Φιλόπτωχον Ταμείον τής Ίερ'ς Μητροπόλεως. Άνήγειρε τή συνδρομή των ξένων Έκκλησιών τον Γ' Παιδικόν Σταθμόν.

Έπεξέτεινε το Γηροκομείον Ζωσιμαδών, όπερ ύποστάν ζημίας εκ των σεισμών, άνεγείρεται ήδη εκ νέου και μεγαλύτερον εις αριθμόν κλιών.

Άνήγειρε την Σχολήν Οίκιακού προσωπικού παρά τον λόφον τής Περιβλέπτου, προς εκπαίδευσιν των μεταναστευουσών νεανίδων εξ Ήπειρου.

Τή συνδρομή τής Έφοροεπιτροπείας των Άγαθοεργών Καταστημάτων, συνεπλήρωσε, μετ' τας άνορθωτικάς εργασίας του άοιδίμου άρχιεπισκόπου Άθηνών κυρού Σπυρίδωνος, τας ύπαρχούσας εισέτι ζημίας εις την Γεραράν Ζωσιμαίαν Σχολήν, ήτις θά κατέρρεε πλέον, άτε ύποστ'άσα σοβαράς ζημίας εκ των βομβαρδισμών κατά τον Έλληνοϊταλικόν πόλεμον του 1940-41.

Άνήγειρε την Παυλίδειον Σχολήν, την Έλισαβέτιον Σχολήν, το Γυμνάσιον Θηλέων παρά το Όρφανοτροφείον Γ. Σταύρου, ώλοκλήρωσε το Ίεροδιδασκαλείον Βελλάς. Άνήγειρε Οικοτροφείον φοιτητριών και μαθητριών. Άποπερατοϋται όσον οϋπω το Οικοτροφείον φοιτητών και μαθητών.

Έπεξέτεινε τας Τεχνικάς Σχολάς Γεωργίου Σταύρου και άνεγείρεται ήδη εις τον αυτόν χ'ωρον Οικοτροφείον δια τους μαθητάς τής Σχολής.

Έθεμελίωσε το Πνευματικόν Ίδρυμα τής Ίερ'ς Μητροπόλεως, όπερ και άνεγείρεται ήδη δαπάναις του άξιότιμου κυρίου Ίωάννου Καμπέρη, το όποιον και θά λάβη πάνυ δικαίως το όνομα αυτού. Πρωτοβουλία του άνηγέρθη ο Ίερ'ς Ναός του Άγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου του εν Ίωαννίνους.

Ίδρυσε άνω των 25 Σταθμών πρώτων βοηθειών εις χωρία τής Λάκκας, Σουλίου και Ντουσκάρας, εκ-

παιδεύσας δι' ειδικού προσώπου ομάδας άνδρών και γυναικών κατά χωρίον, παρασχών και τ'ά πρώτα φάρμακα εις τους εν λόγω Σταθμούς.

Δια τής παραχωρήσεως οικοπέδου παρά τον λόφον τής Περιβλέπτου άνηγέρθη το κτίριον των Δημοσίων Τεχνικών Σχολών, ένθα στεγάζεται σήμερα τον Πανεπιστήμιον Ίωαννίνων.

Πρωτοβουλία του και δαπάνη τής Ίερ'ς Μητροπόλεως έξεδόθη ή Ίστορία τής Έκκλησίας των Ίωαννίνων. Η Ίστορία τής Έκκλησίας τής Βορείου Ήπειρου και ή Ίστορία τής Έκκλησίας τής Άρτης. Επίσης έξεδόθη ή ακολουθία του Άγίου Ένδόξου Νεομάρτυρος Γεωργίου και το «Ήπειρωτικόν Λειωνάριον», εις ο περιλαμβάνονται αι Ίεραϊ Άκολουθίαι των Νεομαρτύρων: Άγίου Γεωργίου, Αύξεντίου, Ίωάννου, Νικολάου, των Όσίων Νεκταρίου και Θεοφάνους και του Όσίου Άρσενίου, μετ' καταλόγου εν τέλει των Άγίων τής Ήπειρου.

Ός προς την Ίδρυσιν του Πανεπιστημίου ο Μακαριώτατος έτέθη επί κεφαλής Έπιτροπής ως Πρόεδρος Αύτης και έπετεύχθη ή Ίδρυσις το πρώτον τής Φιλοσοφικής Σχολής, δια τής παραχωρήσεως χ'ωρων εις την Ζωσιμαίαν Παιδαγωγικήν Άκαδημίαν, εις την έπισκευασθείσαν γεραράν Ζωσιμαίαν Σχολήν, ως ή υπ' αριθ. 1486/15 Άπριλίου 1964 άπόφασις τής Έφοροεπιτροπείας των άγαθοεργών Καταστημάτων δηλοϊ.

Άλλά και πριν ή εξαγγελθή ή Ίδρυσις τής Φιλοσοφικής Σχολής, ο Μακαριώτατος δια προσωπικών ένεργειών έπέδιωκε την Ίδρυσιν Πανεπιστημίου εις Ίωάννινα, επιδιώξας μάλιστα και Ίδρυσιν ιδιωτικού τοιούτου, ως έμφαίνεται εκ του από 11-11-1961 γράμματος αυτού προς τον τότε Πρόεδρον τής Κυβερνήσεως κ. Καραμανλήν.

Άλλά και υπό την διπλήν ιδιότητα ως Μητροπολίτου και ως Προέδρου του Γεωργικού Σχολείου Δουρούτης έκίνησε το θέμα τής παραχωρήσεως των κτημάτων τής Ίερ'ς Μονής δια την Ίδρυσιν τής Πανεπιστημιόπολεως, ως μαρτυροϋν τ'ά πρακτικά των συνεδριών τής 4ης Μαρτίου 1967.

Την 26ην Όκτωβρίου 1971 έκπληρών το από τής εις τον Όρόνον των Ίωαννίνων άνόδου όνειρον αυτού έπραγατοποίησε την ανακομιδήν των Ίερών Λειψάνων του Άγίου ένδόξου Νεομάρτυρος Γεωργίου του εν Ίωαννίνους.

Έθεμελίωσε τον Ίερον Ναόν του ένδόξου Ίερομάρτυρος Σεραφείμ παρά τον συνοικισμόν Καλλιθέα και εις τον χ'ωρον του Οικοτροφείου των φοιτητριών.

Τέλος, επανήρχισε την έκδοσιν του περιοδικού συγγράμματος «Ήπειρωτικά Χρονικά».

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΚΛΟΓΗ, ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Κ. Κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἄμα τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, πλῆθος τηλεγραφημάτων κατέκλυσε τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Διὰ τῶν τηλεγραφημάτων τούτων ἐκφράζονται τὰ συγχαρητήρια τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων ἢ καὶ ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ πλείστον ἄλλων προσωπικοτήτων πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ αὐτοῦ ἐκλογῇ, παραλλήλως δὲ διατυπῶνται ἡ εὐχὴ, ὅπως ἀποβῆ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ σύμβολον τῆς ἐνότητος, τῆς ἀγάπης καὶ ὁμονοίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐργασθῆ ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος.

Κατωτέρω σταχυολογοῦμεν τηλεγραφήματά τινα, ἐξ ὧσων ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Μακαριώτατον κ. Σεραφεῖμ ἐκκλησιαστικαὶ κυρίως προσωπικότητες.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ
Ἀθήνας.

Ἀγαπητὲ Σεραφεῖμ, εὐχομαι ὀλοψύχως πλήρη ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν Ἐνθρονιστηρίῳ ἐξαγγελθέντων, τὴν ἐργῶ προσήλωσιν εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἐν τῇ πράξει σεβασμὸν πρὸς αὐτούς, ὄντως στήριξιν οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ λοιπῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων καὶ περαιτέρω προαγωγὴν δράσεως Ἐκκλησίας Ἑλλάδος ἐπὶ ἀπάντων τομέων ἐργου Αὐτῆς.

† Ὁ πρῶν Ἀθηνῶν Ἰερώνυμος

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Σεραφεῖμ,
Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν.
Ἀθήνας.

Λαβόντες ἀνακοίνωσιν τοῦ Τοποτηρητοῦ Μητροπολίτου Καλαβρύτων Γεωργίου περὶ ἐκλογῆς Ἰμῶν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ἀπευθύνομεν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ βεβαίωσιν εἰς τὰς προσευχὰς ἡμῶν.

Μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην

† Ποιμὴν, Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ῥωσίας

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κύριον Σεραφεῖμ
Ἀθήνας.

Ἐκ μέρους τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς ἐγκαρδίως συγχαίρομεν Ἰμῶν

ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ καὶ ἐνθρονίσει Ἰμῶν ὡς Ἀρχηγοῦ ἀδελφῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Θεὸς χάριση Ἰμῶν υἱείαν, μακροζωίαν καὶ καρποφόρον διακονίαν ὡς Προκαθημένῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Χαιρετίζοντες Ἰμᾶς θερμῶς, διατελοῦμεν μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης.

† Γερμανός, Πατριάρχης Σέρβων

Μακαριώτατον
Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
κύριον Σεραφεῖμ
Ἀθήνας, Ἑλλάδα.

Ἐν τῷ Πνεύματι τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης τῇ ἐνόητι τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Ῥουμανίας καὶ Ἑλλάδος ἀπευθύνομεν τῇ Ἰμετέρᾳ Μακαριότητι τὰ θερμότερα ἡμῶν συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει Ἰμῶν ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ παρακαλοῦμεν τὸν ἐνσαρκωθέντα Κύριον ἡμῶν, ὅπως χαρίσηται Ἰμῶν μακρὰν καὶ εὐτυχή ἀποστολικὴν διακονίαν.

† Ἰουστίνιανός
Πατριάρχης Ῥουμανίας

Μακαριώτατον
Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
Σεραφεῖμ
Ἀθήνας.

Συγχαίρομεν τῇ Ἰμετέρᾳ Μακαριότητι ἐπὶ τῇ ὑψώσει αὐτῆς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δεόμεθα τοῦ Κυρίου, ὅπως κραταιοῖ Ἰμᾶς ἐν υἱείᾳ καὶ δυνάμει καὶ εὐλογῇ πάντα τὰ ἔργα τῆς Μακαριότητος Ἰμῶν.

Ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ.

† Μάξιμος, Πατριάρχης Βουλγαρίας

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
κ. Σεραφεῖμ
Ἀθήνας.

Χαρᾶς πολλῆς ἐνέπλησεν ἡμᾶς ἄγγελμα ἐκλογῆς καὶ ἐνθρονίσεως Ἰμετέρας Ἰμῶν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου Μακαριότητος εἰς Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΤΟΡ. Κατασπαζόμενοι ἀδελφικῶς Ἰμετέραν γερασμίαν Μακαριό-

τητα ὀλοκαρδίως συγχαίρομεν Αὐτῇ, εὐχόμενοι ἐκ βαθέων δαψιλῇ τὴν θεϊαν ἐνίσχυσιν καὶ κραταίωσιν εἰς εὐσταθῆ καὶ καρποφόρον διαποιμάνσιν ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἑλλάδος.

† Κύπρου Μακάριος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Σεραφείμ Ἀθήνας.

Παρακαλῶ δεχθῆτε τοὺς θερμοτάτους χαιρετισμούς μου διὰ τὴν ἐκλογὴν Ὑμῶν καὶ τὴν ἐνθρόνισιν μετὰ τῶν εὐχῶν διὰ εὐλογημένην ἐπιτυχίαν, ἐν εὐλογοῦν ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ.

† Μητροπολίτης Τσεχοσλοβακίας Δωρόθεος, Πράγα.

Μακαριώτατον Σεραφείμ Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ἀθήνας.

Θερμῶς συγχαίρων ἐπὶ ἐπαξία ἐκλογῇ εἰς ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν πάσης Ἑλλάδος εὐχομαι Ἀρχιεπίσκοπον Χριστὸς ἀξιῶσαι Ὑμετέραν φίλην Μακαριότητα δοξάζηται ἅγιον Ὄνομα Αὐτοῦ ἀποκαθιστῶν ἐνότητά, ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην μεταξὺ Κλήρου καὶ λαοῦ προσφιλοῦς γενετείρας.

Μετὰ ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν

† Ἀμερικῆς Ἰάκωβος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ Φιλοθέης 21 Ἀθήνας.

Συγχαίροντες ἐγκαρδίως Ὑμᾶς ἐπὶ ἐκλογῇ Σας, εὐχόμεθα πάσαν παρά Κυρίου ἐνίσχυσιν καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς ἱερὰν ἀποστολήν Σας. ΣΤΟΡ. Ἀγγέλλοντες συγχρόνως ἐπίσκεψίν μας εἰς Ἀθήνας αὐριον πρῶτὶ διὰ ὑποθέσεις Ἱερᾶς Μονῆς Σινᾶ, ἐξαιτούμεθα φιλαδέλφως Ὑμετέρας εὐχᾶς καὶ εὐλογίας ΣΤΟΡ.

Ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ

† Ὁ Σιναίου Δαμειανὸς

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Πάσης Ἑλλάδος κύριον Σεραφείμ Ἀθήνας.

Ἐπὶ εὐδοκίᾳ Θεοῦ κλήσει Ὑμετέρας πολυσεβάστου Μακαριότητος ἐπὶ πηδάλιον ἱεροῦ σκάφους Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἑλλάδος συμμετέχων γενικῆς χαρᾶς ἐκ μέσης ψυχῆς καὶ καρδίας, ὑποβάλλω Ὑμετέρα σεπτῇ κορυφῇ ἀδελφικά μου συγχαρητήρια εὐχομαι ἀφνειὰν συναντίληψιν Θεοῦ Δομητόρος Ἐκκλησίας ἱερωτάτη Διακονία Αὐτῆς.

† Κρήτης Εὐγένιος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ Ἀθήνας.

Χαρᾶς πολλῆς πλησθέντες ἀγγέλματι ἀναρρήσεως Ὑμετέρας λίαν ἀγαπητῆς Μακαριότητος εἰς Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εὐχόμεθα ἀδελφικῶς φωτεινὴν καὶ ἀγλαόκαρπον ἐν παντὶ τὴν πρωθιεραρχικὴν Αὐτῆς διακονίαν, τὰ δὲ ἔτη Αὐτῆς μακρὰ, ὑγιεινὰ καὶ εὐλογημένα παρά Θεῷ.

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορόνου Νικηφόρος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κύριον Σεραφείμ Ἀθήνας.

Ἀδελφικῶς συγχαίρω εὐχόμενος παρά Θεοῦ ἐνίσχυσιν ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας.

† Φωκίδος Χρυσόστομος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κύριον Σεραφείμ Ἀθήνας.

Ἀσπαζόμενος δεξιὰν συγχαίρω θερμότατα Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ ὀλοφύχως εὐχομαι εὐλογημένην παρά Κυρίου Ποιμαντορίαν.

† Ὁ Σερῶν Κωνσταντῖνος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κύριον Σεραφείμ Ἀθήνας.

Ἐπὶ ἐκλογῇ Ὑμετέρας γερασμίας μοι Μακαριότητος ὡς Προκαθημένου Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας συγχαίροντες ἐκ μέσης καρδίας δεόμεθα Κυρίου Παντοκράτορος κρατύνη Ὑμᾶς καὶ καθοδηγῆ ἐν πᾶσι, ἵνα ἐν ἡμέραις Ὑμῶν ἡ Ἐκκλησία εὖρη τὴν ὁδὸν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς δόξαν τοῦ Ἀγίου Αὐτοῦ Ὄνοματος.

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Ἱερόθεος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κύριον Σεραφείμ Ἀθήνας.

Συγχαίρων ἀδελφικῶς ἐπὶ ἐκλογῇ εὐχομαι ταπεινῶς πηδαλιουχῆσητε κλυδονιζόμενον σκάφος ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας εἰς λιμένα ἀγάπης, εἰρήνης καὶ ὁμονοίας.

† Ὁ Μηθύμνης Ἰάκωβος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
κ. Σεραφεῖμ
Ἀθήνας.

Περιχαρῆς συγχαίρων ἐπὶ ἐπαξία ἐκλογῇ εὐχο-
μαι μακρὰν καὶ ἔνδοξον Ἀρχιεπισκοπικὴν διακονίαν.

† Ὁ Χαλκηδόνος Μελίτων

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης
Ἑλλάδος κύριον κύριον Σεραφεῖμ
Ἐνταῦθα.

Ἐπὶ τῇ δικαίᾳ ἐκλογῇ εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν
Θρόνον Ἀθηνῶν συγχαίρω ἐγκαρδίως ὑμετέραν
ἀγάπην εὐχόμενος, ὅπως ὁ Κύριος ἐνδυναμώη ὑμᾶς
εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Κύριος σᾶς ἐκά-
λεσε.

† Ὁ Μητροπολίτης Νουβίας Συνέσιος
Ἐκπρόσωπος Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κύριον κύριον Σεραφεῖμ
Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν.
Ἐνταῦθα.

Γηθοσύνως καὶ πανευλαβῶς ὑποβάλλω ὑμετέρα
σεπτῇ Μακαριότητι ἐγκαρδίως καὶ διαπύρους συγχα-
ρητηρίου ἀδελφικὰς εὐχὰς ἐπὶ ἐπαξία ἀναδείξει ὑμῶν
εἰς Πρωτόθρονον Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας Μητρὸς
Πατρίδος Ἑλλάδος.

† Ἀκκρας Εὐστάθιος

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Πάσης Ἑλλάδος
Σεραφεῖμ.
Ἀθήναι.

Συγχαίρων ἐγκαρδίως εὐχομαι μακρὰν πρωθιε-
ραρχικὴν ποιμαντορίαν πρὸς δόξαν Ὁρθοδόξου Ἐκ-
κλησίας οἰκοδομὴν Χριστοφόρου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

† Ὁ Βελγίου Αἰμιλιανὸς

Πρὸς τὸν
Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κύριον Σεραφεῖμ

Ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων Σας ὡς Ἀρ-
χιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, Σᾶς μετα-
βιβάζομεν τὰ ἐγκάρδια μας συγχαρητήρια καὶ προσ-
ευχόμεθα ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου Σας.

† Μητροπολίτης τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἀρμενίων
Ἀρχιεπίσκοπος Σαχάκ Ἀϊβαζιάν

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα Ἀρχιεπίσκοπον
Σεραφεῖμ
Ἀθήνας

Συγχαίρομεν ὑμᾶς διὰ τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν καὶ
διαδοχὴν εἰς Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν καὶ
Πάσης Ἑλλάδος.

† Πατριάρχης Θεόφιλος

Μακαριώτατον Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθη-
νῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος,
Ἀρχιεπισκοπὴν, Ἀθήνας.

Συγχαρητήρια καὶ χαιρετισμοὺς ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ
ὑμῶν ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὁμοῦ μετὰ τῶν
προσευχῶν ἡμῶν δι' ὑμᾶς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς
Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν νέων σας καθηκόντων.
ΣΤΟΠ. Μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης.

† Μιχαήλ, Ἀρχιεπίσκοπος Canterbury

Οἱ ἐν Ἀθήναις, ἐξ ἄλλου, καθολικοὶ Ἱεράρχαι,
Πίο Λάγκι, Νικόλαος καὶ Ἀντώνιος ἀπέστηλαν πρὸς
τὸν Μακαριώτατον τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μακαριότητα κ. Σεραφεῖμ
Φιλοθέης 19, Ἀθήνας.

Ἐπὶ χαρμωσύνῳ γεγονότι ὑμετέρας ἐκλογῆς καὶ
ἐνθρονίσεως ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Προκα-
θημένου Ἑλλάδος παρακαλῶ δεχθῆτε ἐγκάρδια συγ-
χαρητήρια καὶ προσευχὰς διὰ τὴν εὐστάθιαν καὶ πρό-
οδον Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης
Ἑλλάδος κ. κ. Σεραφεῖμ
Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν. Ἐνταῦθα

Ἐπὶ ἐπαξία ἀναρρήσει ὑμῶν εἰς πρῶτον Θρόνον
Ἑλλάδος εὐχομαι μακρὰν ποιμαντορίαν ἐπ' ἀγαθῶ
Ἐκκλησίας καὶ ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἀδελφικῶς.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κύριον Σεραφεῖμ
Ἀθήνας

Ἐπὶ ἐκλογῇ εἰς Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον καθο-
λικὴ Ἱεραρχία Ἑλλάδος ἐκφράζει ἐγκάρδια συγχαρη-
τήρια καὶ διαβεβαίωσιν προσευχῶν ἐπ' ἀγαθῶ Ἐκκλη-
σίας.

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κύριον Σεραφεῖμ
Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθήνας.

Ἐκ μέρους τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκ-
κλησιῶν θὰ ἤθελον νὰ ἐκφράσω τὴν ἱκανοποίησιν ἡμῶν
ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὡς Προ-
καθημένου τῆς Ἑλλάδος καὶ προσευχόμεθα, ὅπως ὁ
παντοδύναμος Θεὸς πλουσίως εὐλογήσῃ Ὑμᾶς ἐν τῇ
διακονίᾳ Ὑμῶν ΣΤΟΠ. Θὰ ἤθελον ἀκόμη νὰ διαβε-
βαιώσω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα περὶ τῆς συνε-
χοῦς ὑποστηρίξεως Ὑμῶν ἐκ μέρους τοῦ Παγκοσμίου
Συμβουλίου εἰς ὅλας τὰς προσπάθειάς Ὑμῶν ὑπὲρ
τῆς εὐσταθίας καὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Φίλιππος Πόττερ
Γενικὸς Γραμματεὺς

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης
Ἑλλάδος κύριον Σεραφεῖμ
Ὁδὸς Φιλοθέης 21 Ἀθήνας.

Μόλις λαβὼν γινώσκω περὶ Ὑμετέρας ἐκλογῆς εἰς
ὕψηλόν ἀξίωμα Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, σπεύδω,
ἵνα διαβεβαιώσω Ὑμᾶς περὶ τῶν ἐγκαρδίων συγχαρη-
τηρίων ἡμῶν καὶ προσευχῶν, ὅπως ὁ Θεὸς χάριση
Ὑμῖν τὴν ἀπαιτουμένην σοφίαν καὶ δύναμιν πρὸς ἀντι-
μετώπισιν τῶν νέων καθηκόντων Ὑμῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς
Ὑμετέρας Ἐκκλησίας καὶ λαοῦ.

Γκλὲν Γκάρφιελντ Οὐίλλιαμς
Γενικὸς Γραμματεὺς Συνελεύσεως
Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν

Ἐκτὸς τούτων, συγχαρητήρια τηλεγραφήματα
πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Σεραφεῖμ
ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρό-
νον ἀπεστάλησαν καὶ ὑπὸ τῶν:

Α) Σεβ/των Μητροπολιτῶν:

1) Σταυρουπόλεως Μαξίμου, 2) Μιλήτου Αἰμι-
λιανοῦ, 3) Χριστουπόλεως Ἰακώβου, 4) Κάσου-Καρ-
πάθου Ἀποστόλου, 5) Αὐστρίας Χρυσοστόμου, 6)
Γερμανίας Εἰρηναίου, 7) Λέρου-Καλύμνου καὶ Ἀστυ-
παλαίας Ἰσιδώρου, 8) Εἰρηνουπόλεως Συμεῶν, 9)

Σάρδεων Μαξίμου, 10) Γαλλίας Μελετίου, 11) Τρα-
νουπόλεως Δαμασκηνοῦ, 12) Κολωνίας Γαβριήλ,
13) Κώου Ναθαναήλ, 14) Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας
Τιμοθέου, 15) Ῥοδοπόλεως Ἱερωνύμου, 16) Νεοκαι-
σαρείας Χρυσοστόμου, 17) Μύρων Χρυσοστόμου, 18)
Φιλαδελφείας Βαρθολομαίου, 19) Ἰμβρου καὶ Τενέ-
δου Φωτίου, 20) Λαοδικείας Μαξίμου, 21) Μι-
λητουπόλεως Στυλιανοῦ, 22) Δέρκων Ἰακώβου, 23)
Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρα, 24) Πέρ-
γης Εὐαγγέλου, 25) Πέτρας Δημητρίου (Κρήτης)—
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου—, 26) Μέμφιδος Νι-
κοδήμου, 27) Ἀξώμης Μεθοδίου, 28) Καρθαγέν-
νης Παρθενίου, 29) Καλῆς Ἐλπίδος Παύλου,
30) Ἰαννουπόλεως Παύλου—τοῦ Πατριαρχείου Ἀλε-
ξανδρείας—, 31) Ἱεραπόλεως Διοδώρου, 32) Σε-
βαστείας Γερμανοῦ—τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσο-
λύμων—, 33) Λένινγκραντ Νικοδήμου, 34) Ἐλ-
σινκίου Ἰωάννου, — 35) Ξάνθης Ἀντωνίου, 36) Ἡ-
λείας Ἀθανασίου, 37) Χίου Χρυσοστόμου, 38) Μυτι-
λήνης Ἰακώβου, 39) Νικαίας Γεωργίου, 40) Ἐλασ-
σῶνος Σεβαστιανοῦ, 41) Γρεβενῶν Χρυσοστόμου, 42)
Βερροίας Παύλου, 43) πρ. Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης
Κυπριανοῦ, 44) πρ. Σισανίου καὶ Σιατίστης Πολυκάρ-
που, 45) πρ. Δημητριάδος Δαμασκηνοῦ, 46) πρ. Βερ-
ρείας καὶ Ναούσης Καλλινίκου, 47) Ναυπακτίας καὶ
Εὐρυτανίας Δαμασκηνοῦ, 48) Διδυμοτείχου καὶ Ὀρ-
σσιᾶδος Κωνσταντίνου, 49) Νικοπόλεως καὶ Πρε-
βέζης Στυλιανοῦ, 50) Κασσανδρείας Συνεσίου, 51)
Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Θεοφίλου, 52) πρ.
Πατρῶν Κων/τίνου, 53) Ταλαντίου Στεφάνου—τῆς
Ἐκκλησιαστικῆς Ἑλλάδος—, 54) πρ. Καναδᾶ Ἀνατολίου.

Β) Θεοφ/των Ἐπισκόπων:

1) Μελὸς Φιλοθέου, 2) Ῥοδαστόλου Τιμοθέου,
3) Ἀμφιπόλεως Σίλα, 4) Συνάδων Γερμανοῦ, 5) Κων-
σταντίας Σωτηρίου, 6) Ἀπαμείας Ἰακώβου, 7) Ἀβύ-
δου Γερασίμου—Βοηθῶν Ἐπισκόπων τοῦ Ἀρχ/που
Ἀμερικῆς—, 8) Ζηνουπόλεως Ἀριστάρχου (Β. Ἐπι-
σκόπου Ἀρχ. Αὐστραλίας), 9) Κυανέων Χρυσοστόμου,
(Β. Ἐπισκ. Ἀρχιεπ. Θυατείρων), 10) πρ. Βαβυλῶνος
Δαροθέου, 11) Κρατείας Γενναδίου, 12) Λεύκης Μάρ-
κου (Ἐπισκόπου διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους Ἀλβανούς τῆς
Ἀμερικῆς), 13) Βαβυλῶνος Πέτρου, 14) Ἐπισκόπου
Σκοπέλου Ἀλεξάνδρου, 15) Ἐλευσίνος Τιμοθέου.

Ο ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΟΝ

... Ήδη ἀνηγγέλθη ἡ ἐκλογή, ὡς Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ, ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς συγκεντροῦντος τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀναγνώρισιν. Πράγματι, ὁ νέος Προκαθήμενος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι εἰς κοινὸς ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος, διακριθεὶς διὰ τὴν εὐσυνειδητὸν ἀσκησιν τῶν καθηκόντων του εἰς τὴν περιφέρειάν του, ἔφθασεν, εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του, νὰ ἀναρρηθῆ εἰς τὸ ὕπατον ἀξίωμα, ἴσως διὰ νὰ κατασιγασθοῦν αἱ ἀντιγυνώμια μεταξὺ τῶν συναδέλφων του. Ὁ κ. Σεραφεῖμ, εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς δραστηριότητός του, ὑλοποιεῖ, κατὰ τὴν παρούσαν στιγμὴν, τὰς ἐλπίδας ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἠμπορεῖ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν δρόμον τῶν ὑψηλῶν πεπραγμένων της. Εἶναι εἰς πραγματικὸς Ἕλληνας ἱεράρχης, ὁ ὁποῖος συνδυάζει τὰ γνωρίσματα ἐνὸς ἀξίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἐκεῖνα ἐνὸς ἀνιδιοτελοῦς ἀγωνιστοῦ τοῦ Ἔθνους. Παλαιὸς ἀγωνιστὴς τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, τιμηθεὶς μὲ ὑψίστας τιμητικὰς διακρίσεις καὶ ἡγήτης τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς μαρτυρικῆς Βορείου Ἠπείρου μας, ἀνεδείχθη εἰς κατὰ πάντα ἀξιὸν ἱεράρχην. Συνετὸς ἀλλὰ καὶ μαχητὴς, ἰδεολόγος ἀλλὰ καὶ ἔχων ἀντίληψιν τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, ὁ κ. Σεραφεῖμ ἦτο ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος νὰ ἀναλάβῃ τὸ πηδάλιον τοῦ σκάφους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας!

Πάντα τὰ ἀνωτέρω καθιστοῦν, νομίζομεν, προφανῆς τὸ καθήκον τῶν λοιπῶν ἱεραρχῶν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προέρχει, σήμερον, εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ κάθαρσις τῶν κακῶς ἐχόντων. Τοῦτο ἐπιτάσσει τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους, δεδομένου ὅτι αἱ δύο αὗται ἔννοιαι εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμέναι εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ θεοσεβοῦς καὶ φιλοπάτριδος Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὴν ὁμόνοιαν καὶ σωφροσύνην οἱ πάντες θὰ ἐκτιμήσουν· ἀντιθέτως, ἡ στεῖρα καὶ ἐγωϊστικὴ ἀντίδρασις θὰ συναντήσῃ τὴν παγερὰν ἀδιαφορίαν. Διότι, ὑπεράνω προσώπων, γιγαντιαία ὀρθοῦται ἡ ἐπιταγὴ τῆς προασπίσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας.....

(«Ἐστία» 14-1-1974)

Εἰς τετραγμένους καιροὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους πολλοὶ καὶ ἔντονοι ἀντιγυνώμια ἀκούονται, πολλοὶ καὶ ὀξεῖαι ἀντιλογίαι ἐκτοξεύονται, ἀναλαμβάνει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ τὴν διαποίμανσιν τῆς Ἑλλαδικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τὸ ἔργον του εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον βαρὺ, καθ' ὅσον ἡ ἐποχὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν, εἶναι μίᾳ ἐποχῇ ἀρνήσεως καὶ πολέμου κατὰ τῶν αἰωνίων ἀξιών, πολλῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ ζωὴν, βαθέως κλονισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, ἑλλείψεως σεβασμοῦ πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, καὶ γενικῶς πρὸς τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν,

ποῦ λέγεται ἄνθρωπος. Τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον, ἂν εἰς κάθε ἐποχὴν εἶναι βαρὺ, σήμερον, δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολή, ἐὰν ἐλέγετο, ὅτι εἶναι σταυρὸς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος πρέπει νὰ ἐπιστρατεύσῃ, νὰ ἐντείνῃ καὶ ἀνασυντάξῃ ὅλας τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις του, νὰ ἐπιζητῆ συνεχῶς μετὰ θερμῆς πίστεως τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, νὰ συγκροτήσῃ περὶ ἑαυτὸν ἐπιτελεῖον ἐκλεκτῶν διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μὀρφωσιν συνεργατῶν, πονούντων πράγματι τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ἔργον του μὲ σύνεσιν, μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην πρὸς πάντας. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἄλλωστε εἶχε πρὸ μηνῶν διακηρύξει καὶ ζητήσῃ νὰ ἐπικρατήσῃ μεταξὺ τῶν ἱεραρχῶν. Αὐτὴν πρέπει ὁ ἴδιος διὰ τοῦ παραδείγματός του νὰ προβάλῃ καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν του νὰ ἐπιδιώξῃ τώρα ὡς Ἀρχιεπίσκοπος. Δι' αὐτῆς πρὸ παντὸς θὰ ὑποβοηθήσῃ τὰ μέγιστα, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κλονισθείσης ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Ἄς μὴ λησμονῆ δὲ οὔτε μίαν στιγμὴν, ὅτι εἶναι ὑπεύθυνος προκαθήμενος ποιμὴν.

Ἔτσι δὲ καὶ θὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων «δόκιμον, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας», κατὰ τὸ θεόπνευστον λόγιον τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

(Περιοδ. «Ζωή» 17-1-1974)

... Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὁμαλότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τῆς γαλήνης εἰς τὰς ψυχὰς εἶναι χρέος ὅλων τῶν ἱεραρχῶν. Βεβαίως ηὔξημένοι εἶναι αἱ εὐθύναι τοῦ ἐθρονοζομένου αἵριον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πείραν, τὴν μὀρφωσιν καὶ τὴν ὑψηλὴν συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς του, πιστεύομεν ὅτι θὰ πολιτευθῆ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ Εἰρήνη νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ προχωρήσῃ ἀπερίσπαστος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου της. Μὲ αὐτὰς τὰς ἐλπίδας εὐχόμεθα εἰς τὸν κ. Σεραφεῖμ πλήρη ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἱερὸν ἔργον του.

(«Ἀκρόπολις» 15-1-1974)

Ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Γνωρίζομεν τὸν ἱεράρχην. Εἶναι ἐνάρετος καὶ γενναῖος ἐκκλησιαστικὸς λειτουργὸς καὶ ἐθνικὸς ἀγωνιστὴς, χριστιανὸς καὶ πατριώτης.

Φίλος ὁ Σεραφεῖμ. Ἀλλὰ φίλτερά ἡ Ἐκκλησία. Δὲν θὰ τὸν κρίνωμεν μὲ βᾶσιν τὰ προσωπικὰ μας αἰσθητάματα. Θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας κα

μόνον. Ἐάν ἐπιτύχη, θά τὸν ἐπαινέσωμεν. Καί ἂν δὲν ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν θά τὸν ἐλέγξωμεν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἀνάγκη γαλήνης. Χωρὶς αὐτὴν δὲν θά δυναθῇ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν προορισμὸν της. Οἱ καιροὶ εἶναι δύσκολοι καὶ αἱ ἀπαιτήσεις ἐπείγουσαι. Ἄν ἡ Ἐκκλησία ἀναλίσκη τὰς δυνάμεις της εἰς προσωπικοὺς ἀνταγωνισμοὺς καὶ ἀγόνους διενέξεις, θά χάσῃ τὸ παιγνίδι.

Ὁ κ. Σεραφεῖμ ἀναλαμβάνει τὸ πηδάλιον ἐν μέσῳ δυσχερεῶν. Θά χρειασθῇ αὐτοκυριαρχία καὶ αὐτοθυσία, διὰ νὰ προχωρήσῃ ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὰ ἔμπρός. Εὐχόμεθα καὶ ἐλπίζομεν. Πάντως τὰ προβλήματα εἶναι τεράστια καὶ αἱ εὐθύναι μεγάλα.

(«Ἐλ. Κόσμος» 15-1-1974)

Πρωτοφανὴς — ἐξακτινισθῆ ἀπὸ πολλοὺς — ἡ λαϊκὴ συμμετοχὴ στὴν τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ. Ἐνώ ἡ τελετὴ εἶχεν ὀρισθῆ γιὰ τὴν 11ῃ ἀπὸ τῆς 10ῆς τὸ πρῶτὴ ἡ Μητρόπολις εἶχε πολιορκηθῆ ἀπὸ πλήθη πιστῶν, ποὺ ξέσπασαν σὲ ἐπευφημίες, μόλις ἔφθασε ὁ κ. Σεραφεῖμ.

Στοὺς γύρω ἀπὸ τὴν Μητρόπολι χῶρους, συνωστίζονται ἐπίσης καὶ ἑκατοντάδες κληρικῶν, ποὺ εἶχαν πρόσκλησι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ μπούν, γιὰτὶ ἀπὸ τῆς 10 τὸ πρῶτὴ ἡ Μητρόπολις ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη.

(«Ἀπογευματινὴ» 17-1-1974)

Ἐπανέφερον εἰς τὸν νοῦν παλαιάς, εὐκλεεῖς ἡμέρας τῆς Ἐκκλησίας οἱ λόγοι τοῦ ἐνθρονισθέντος νέου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ, διὰ τῶν ὁποῖων οὗτος καθώρισε τὴν γραμμὴν, ἣτις θά ἀποτελέσῃ γνώμονα τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας του. Διότι οἱ λόγοι οὗτοι ὑπῆρξαν ὑπόδειγμα Χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης καὶ ἀγάπης, ἐλπιδοφόρον δὲ δεῖγμα προσηλωσεως τοῦ νέου Προκαθημένου εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, αἵτινες ἀποτελοῦν συνδυασμὸν θρησκευτικῶν καὶ ἔθνικῶν ἀγόνων—ἐκφρασιν τῶν ὁποίων παρέχει αὐτὴ αὐτὴ ἡ μέχρι τοῦδε πολιτεία τοῦ κ. Σεραφεῖμ, γέμουσα τίτλων ἔθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, ἀφ' ἧς οὗτος ἀγαθῇ τῇ μοίρᾳ, ἐνεδύθη τὸ ἱερατικὸν σχῆμα!

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ ἀνεφέρθη εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, αἵτινες εἶχον δεινῶς δοκιμασθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, τονίσας, ὀρθῶς, ὅτι κύριον μέλημά του θά εἶναι «ἡ ἀποκατάστασις, ἀπαξ διὰ παντός, τῆς κανονικῆς σχέσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας», ἥτοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς τὸ ὅποιον ἀνεγνώρισε τὸ προβάδισμα διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἀπόκτησιν τῆς ἐμπρεπούσης αὐτῇ ἡγετικῆς θέσεως ἐν μέσῳ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...

Ἀλλὰ θά ἀπετέλει παράλειψιν, ἂν δὲν ἐπεσημαίνομεν τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ ἐνθρονιστηρίου λόγου, τὸ ἀναφε-

ρόμενον εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀλυτρώτων ἀδελφῶν Ἑλλήνων, δι' οὓς ὁ κ. Σεραφεῖμ δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ τὴν ἱεράν ὑπόσχεσιν, ὅτι δὲν θά φεισθῇ καὶ τῆς ζωῆς του ἀκόμη, ἂν χρειασθῇ, θεωρῶν τοῦτο ὡς ἱερόν καὶ ἐπιβεβλημένον καθήκον, ἀλλὰ καὶ ἔθνικὴν παρακαταθήκην! Βεβαίως δὲ λόγοι τοιοῦτοι, προφερόμενοι ἐκ στόματος ἱεράρχου μὲ τὰς ἔθνικὰς περγαμηνὰς τοῦ κ. Σεραφεῖμ, ἀποκτοῦν ὄλως βαρύνουσαν σημασίαν μὲ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον...

Βεβαίως, λοιπόν, ἡ παρουσία εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς Ἑλλάδος ἱεράρχου, ὡς κ. ὁ Σεραφεῖμ, ἀποτελεῖ εὐτύχημα καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποίου καθίσταται ἡδη θρησκευτικὸς ταγὸς καὶ παρήγορος συμπαραστάτης εἰς τοὺς ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγῶνας. Ταῦτα δὲ ὑπὸ τὴν καθολικὴν ἐπίδοκμασίαν Κλήρου καὶ Λαοῦ, ὅστις εὐχεται μακροήμερυσιν καὶ κράτυνσιν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸ βαρὺ ἔργον του, τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος!...

(«Ἐστία» 18-1-1974)

...Ὁ ἴδιος δὲν ἐπεδίωξε ποτὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Προκαθημένου, ἀλλὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα τὸν ἔφεραν στὸ προσκήνιο τῆς δημοσιότητος. Ἀπ' ὅλους ἐξετιμᾶτο ἡ εἰλικρίνεια τοῦ χαρακτήρος του καὶ ἡ διαλλακτικότης του.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ «Ἀκρόπολις» στὶς 30 Μαΐου 1971 κατὰ τὴν διάρκειαν ἐρεύνης γιὰ τὴν Παιδείαν, εἶχε παρουσιάσει τὴν δραστηριότητα τοῦ μητροπολίτου Ἰωαννίνων γράφοντας τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ Ἐκκλησία παίζει βασικὸν ρόλο στὴν ἀνάπτυξιν τῆς παιδείας καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων. Στὰ Γιάννενα δὲν βρέθηκε ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ τὸ ἐπισημάνῃ. Καὶ μάλιστα πολλοὶ μᾶς εἶπαν ὅτι ἡ Παιδεία στὰ Γιάννενα θά ἦταν σὲ «κακὴ κατάστασι» ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Ἠπειρωτῆτες εὐεργέτες.

Ἐτσι, ὁ κόσμος μᾶς παρώτρυνε νὰ ἐξετάσουμε κ' αὐτὴν τὴν πλευρὰν τοῦ θέματος καὶ νὰ ἔλθουμε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν μητροπολίτην.

Ὁ μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ μᾶς δέχτηκε στὸ γραφεῖο του καὶ μᾶς ἐνημέρωσε ἐπὶ τῆς δραστηριότητος τῆς μητροπόλεως στὸν τομέα τῆς Παιδείας.

Ὁ ἴδιος μᾶς ξενάγησε σὲ ὅλα τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα τῆς πόλεως καὶ μᾶς μίλησε γιὰ τὴν ἱστορίαν τους, ἐνώ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς μητροπόλεως ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος μᾶς ἔδωσε στοιχεῖα γιὰ ὅλα τὰ ἐκπαιδευτήρια, οἰκοτροφεία κλπ. τῶν Ἰωαννίνων. Ἀξίζει ἀληθινὰ νὰ βλέπη κανεὶς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ βρίσκειται κοντὰ στὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ — ἰδιαίτερα τῆς νεολαίας, γιὰ τὴν ὁποία ἡ μητρόπολις Ἰωαννίνων καταβάλλει ξεχωριστὰς φροντίδας—καὶ νὰ διαπιστώνῃ τὴν βαθειὰ ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ λαοῦ πρὸς τὸ ἔργο της.

Ὁ μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν προκατόχων του καὶ πρα-

γματοποιώντας τις επιθυμίες πολλών Ἑπειρωτῶν εὐεργετῶν, ἔχει ἐνισχύσει σημαντικά τὴν Παιδεία μὲ κάθε εἶδους προσφορὲς καὶ δωρεές...

Ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς Θρόνος εἶναι «ικρίωμα», εἶπαν μερικοὶ καὶ ὁ κ. Σεραφεῖμ τὸ γνωρίζει. Γνωρίζει ἐξ ἴσου καλὰ ὅμως τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατέχει θαυμάσια τὰ μυστικά τῆς διοικήσεως. Ἐπὶ 25 χρόνια—τόσα χρόνια εἶναι μητροπολίτης—διοίκησε μὲ ἐπιτυχία δύο δύσκολες μητροπόλεις καὶ πέτυχε ἀφήνοντας πίσω του ἔργα κοινωνικά, πνευματικά, ἐκπαιδευτικά. Ὑπῆρξε πρωτοστάτης σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῶν ἐπαρχιῶν του, ἀποδεικνύοντας πῶς γνωρίζει τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ, γιατί κι' ὁ ἴδιος εἶναι βγαλμένος ἀπ' αὐτὸν καὶ ζυμωμένος μὲ τὴν ἀγωνίαν του...

Θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ἀκόμη, ὅτι ὁ μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ ἐκινήθη δραστήρια γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἴδρυσις τοῦ Πανεπιστημίου.

Τὸ 1961 ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι νὰ ἐπιτραπῆ ἡ ἴδρυσις καὶ λειτουργία ἰδιωτικοῦ Πανεπιστημίου. Ἀνέλαβε νὰ βρῆ χρήματα, παρεχώρησε οἰκόπεδα καὶ ἐγγυήθηκε γιὰ τὴν ἀπρόσκοπτη λειτουργία του.

Τὸ 1964 ἐπικεφαλῆς ἐπιτροπῆς, ἐπέτυχε τὴν ἴδρυσι τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Προκειμένου, μάλιστα, νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ στέγασις τῶν φοιτητῶν, ἐπεσκεύασε τὴν Ζωσιμαία Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία καὶ ἐδόθη ἡ σχετικὴ ἄδεια τῆς ἐφοροεπιτροπείας.

Μὲ τὴν διπλῆ ἰδιότητα τοῦ μητροπολίτου καὶ τοῦ προέδρου τοῦ Γεωργικοῦ Σχολείου Δουρούσης ἐκίνησε τὸ θέμα τῆς παραχωρήσεως κτημάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, γιὰ τὴν δημιουργία Πανεπιστημιούπολεως, τῆς ὁποίας τὰ ἔργα ἔχουν ἤδη ἀρχίσει.

(«Ἀκρόπολις» 13-1-74)

Στὰ 25 χρόνια ἀρχιερατείας ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων κ. Σεραφεῖμ ἀφῆσε δημιουργικὸ ἔργο...

Ἐγκαταλείποντας τὸ ἐπιτυχημένο παρελθὸν ἀρχίζει καινούργιο ἀγῶνα ὡς ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Ὁ ζήλος, ἡ ἰκανότητα, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἡ ἀφοσίωσις γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἡ διοικητικὴ του πείρα θὰ πρέπει νὰ τεθοῦν σὲ ἐπιστράτευσι γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν «διασαλευθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν», νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γαλήνη, τὴν ὁμόνοια καὶ τὸν λαὸ στὴν Ἐκκλησία.

(«Ἀκρόπολις» 13-1-1974).

Εἰς τὸν διὰ τῆς παραιτήσεως τοῦ Μακαριωτάτου κ. Ἱερωνύμου χηρεύσαντα Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν ἐξελέγη καὶ ἐνεθρονίσθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης, 16 Ἰανουαρίου, ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ.

Εἶναι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, τόσο ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθῆναις ἱερατικῆς διακονίας του, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς Ποιμαντορίας του εἰς τὰς ἱστορικὰς Μητροπόλεις Ἀρτης τὸ πρῶτον καὶ Ἰωαννίνων τὸ δεύτερον, γνωστὸν τὸ καλοκάγαθον καὶ ἡ προσήνεια τοῦ χαρακτήρος, τὸ φιλάδελφον τῶν διαθέσεων καὶ ἡ φιλοπατρία τοῦ νέου προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ἐπίσης εἶναι πανθομολογούμενη καὶ ἡ προσήλωσις αὐτοῦ πρὸς τὸν σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, ἧς ἕνεκα ἀπὸ τῆς πρώτης ἀναγγελίας τῆς ἐκλογῆς του ἐδέχθη οὗτος τηλεγραφικῶς θερμὸν τὸν Πατριαρχικὸν χαιρετισμὸν καί, διὰ εἰδικὸν ἀπεσταλμένον ὅπως παραστῆ εἰς τὴν ἐνθρόνισίν του, τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Χαλδίας κ. Κυρίλλου, σεπτὸν Πατριαρχικὸν δῶρον, ποιμαντικὴν ράβδον μετ' εἰδικῆς ἀφιερώσεως. Χρειαζόνται δὲ καὶ αἱ εὐχαὶ καὶ τὸ συμβολικὸν δῶρον. Ἡ διαποιμάνσις τῆς μεγαλυτέρας ἐπισκοπικῆς περιφερείας, ὁποία ἡ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ προεδρία τῆς Ἱεραρχίας τῆς πολυάνθρωποτέρας ἐλευθέρας Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ὁποία ἡ τῆς Ἑλλάδος, ἀναμφιβόλως γέμουσι δυσκολιῶν καὶ προβλημάτων, μάλιστα ὑπὸ τὸς σημερινὰς συνθήκας. Ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι διὰ τῶν καλουμένων εἰς τὴν διαποιμάνσιν τῶν λογικῶν προβάτων «τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἦν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. κ' 28), ἐνεργεῖ ἀοράτως Αὐτὸς οὗτος ὁ Οὐράνιος τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς.

Θερμὴν ὡς ἐκ τούτου ἀναπέμπομεν τὴν ἰκεσίαν πρὸς τὸν «ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἐβρ. ιγ' 20), ὅπως περιβάλλῃ τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον μὲ «δύναμιν ἐξ ὕψους» (Λουκ. κδ' 49) καὶ χαρίζηται αὐτῷ κατὰ τὴν Παῦλειον πρὸς τὸν Τιμόθεον εὐχὴν «σύνεσιν ἐν πᾶσι» (Β' Τιμοθ. β' 7), «ἵνα στρατεύηται τὴν καλὴν στρατείαν» (Α' Τιμοθ. α' 18), «ὑπερπλεονάσῃ» δὲ κατὰ τὴν ἀρχιεπισκοπείαν του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος «ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Πράξ. θ' 31, Α' Τιμ. α' 14).

(Περιοδ. «Σωτήρ» 20-1-1974)

Ἡ «Καθολικὴ», ὑποβάλλουσα πανευλαβῶς τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς αὐτῆς εἰς τὸν σεπτὸν Προκαθημένον τῆς ἀδελφῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Μακαριώτατον κ. Σεραφεῖμ, εὐχεται αὐτῷ καρποφόρον τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ ἀποστολικὴν διακονίαν, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

(«Καθολικὴ» 22-1-1974)

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΙΚΕΛΙΑΝ

(ΠΑΛΕΡΜΟ, 11-14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1973)*

Μενά τὸ πέρασ τῆς ὁμιλίας ὁ Καρδινάλιος προσέφερε δύο ἄγια Ποτήρια, ἐν διὰ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ ἐν διὰ τὸν Σεβασμ. Μυτιλήνης. Εὐθὺς μετὰ ταῦτα τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος καὶ ἐξεφώνησε τὸν ἀποχαιρετιστήριον λόγον του, εἰς τὸν ὁποῖον συμπλέκονται θαυμασίως ἡ ἀνυπόκριτος ἀγάπη τῆς καρδίας, ἡ ὀρθοτόμησις τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας καὶ ἡ αἰσιόδοξος πρόσβλεψις πρὸς τὸ μέλλον.

Σεβασμιώτατε καὶ ἐκλαμπρότατε Καρδινάλιε,
Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,
Ἐντιμοτάτη Ὁμήγυρι,

Διήλθομεν μαζί σας ἐν τριήμερον. Τρεῖς ἡμέρας πλήρεις χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως. Ὅχι σωματικῆς. Πνευματικῆς. Σωματικῶς ἦσαν κόπος καὶ μόχθος. Μάλιστα δι' ἐμὲ τὸν γέροντα. Ψυχικῶς ὅμως τόσον εὐχάριστοι καὶ ὠραῖαι, ὥστε νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἀνάγκη νὰ εἶπω: «Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Ματθ. 17,4). Μαζὶ σας καὶ μετὰ τὸν πλήρη ἀγάπης πρὸς ἡμᾶς Σικελικὸν λαόν.

Δὲν ἤξεύρω, πῶς νὰ ἐκφράσω τὴν χαρὰν μου καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Ἐσχομεν ζῶσαν τὴν ἀνάμνησιν τῆς τόσον ἡμᾶς συγκινοῦσης ἀρχαίας ἱστορίας τῆς Νήσου, τῶν ἐν αὐτῇ διαπρεφάντων μεγάλων Ἑλλήνων καὶ Ἁγίων τῆς ἀγίας ἡμῶν κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῆς προσφάτου ἀναζωπυρήσεώς της διὰ τῆς τόσον πρὸς ἡμᾶς φιλόφρονος καὶ γλυκείας ἐπισκέψεως τοῦ ἐκλαμπροτάτου Ἀρχιεπισκόπου τότε τοῦ Παλέρμου, Καρδινάλιου κ. Φραγκίσκου Κάρπινου.

Εἶδομεν τὸ κάλλος τῆς Πόλεως καὶ τῆς Νήσου. Καὶ ἐθαυμάσαμεν τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον τῶν κατοίκων της τῶν εὐσεβῶν. «Καθὼς ἠκούσαμεν καὶ εἶδομεν». Ἡ μᾶλλον, καθὼς ἠθέλαμεν, καθὼς ἐφανταζόμεθα, καθὼς ἐνοσταλαροῦμεν νὰ ἴδωμεν τοὺς διαδόχους τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 10 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1-2 τεύχους.

Ἐνεπλήσθημεν διὰ τοῦτο χαρᾶς ἀτελευτήτου, χαρᾶς, ἡ ὁποία θὰ μᾶς συνοδεύῃ παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ θὰ μᾶς ὠθῇ εἰς διακίρηξιν καὶ διατρένωσιν, ὧν τε ἠκούσαμεν καὶ ὧν εἶδομεν, καθὼς καὶ ἐλαλήθη πρὸς ἡμᾶς ἐκ μέρους τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας ἐκλαμπρότητος, τοῦ ἔκκετου καὶ συνετοῦ τῆς Σικελίας πρωτοθρόνου Ἱεράρχου.

Ἀπηλαύσαμεν ὅλον τὸν ἀκένυτον πλοῦτον τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς τιμῆς, τῆς φιλαδελφίας, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβλέπομεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ μετασυστοιῦται εἰς τὰς πλέον ὠραίας χειρονομίας καὶ ἐκδηλώσεις.

Θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην ἐμοῦ καὶ τῶν φιλότιμων Συνοδῶν μου μετὰ τὰ πλέον ἐνθερμα λόγια. Φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε, ὅσον θερμὰ καὶ ἀν ἤθελα νὰ εἶναι. Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς ἐν ἁπλοῦν «εὐχαριστῶ». Ἴσως εἶναι ἡ μόνη λέξις, ἡ ὁποία ἐκφράζει τὸ ἀπύθμενον βάθος καὶ τὸ ἄροητον ὕψος τῶν πνευματικῶν πραγματικότητων, ἀφοῦ δι' αὐτῆς διατυπῶνται ἡ μόνη ἀληθινὴ πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστία, ἡ προσφορά τοῦ ἁγίου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ. τοῦ προσενεργούντος Ἐαυτὸν θυσίαν ἁμῶν, ζῶσαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Εὐχαριστοῦμεν λοιπὸν τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην Ἐκλαμπρότητα ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Εὐχαριστοῦμεν τὸν Ἐκλαμπρότατον καὶ Σεβασμιώτατον Καρδινάλιον κ. Φραγκίσκον Κάρπινον, διότι δὲν ἐφείσθη κόπων καὶ μόχθων, ἵνα ἔλθῃ καὶ προσφέρει εἰς ἡμᾶς τὴν πανευφρόσυνον δυνατότητα τῆς μετ' αὐτοῦ ἀνταλλαγῆς ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ.

Εὐχαριστοῦμεν πάντας τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας τῆς περικαλλοῦς Σικελίας διὰ τὴν πολλαχῶς ἐκδηλωθεῖσαν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην καὶ τιμὴν, καὶ πάντας, ὅσοι εἰργάσθησαν διὰ νὰ κάμουν τὴν ἐδῶ παραμονὴν ἡμῶν περισσότερον εὐχάριστον καὶ κατὰ Θεὸν καρποφόρον. Θεωροῦμεν δὲ ἀπαραίτητον νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα τῶν ὀνομάτων τῶν ἀγαπητῶν ἡμῖν γε-

νομένων ἱερέων κ. κ. Δαμιανοῦ Κόμο, Κρισπίνου Βαλεντιάνου, Ἰωάννου Ἀγιέλλο καὶ Δημοτρίου Σαλάχα.

Πιστεύομεν, ὅτι ὁ Κύριος θὰ εὐδοκήσῃ, ἵνα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι συνεχισθῶσι, καὶ δὴ εἰς εὐρύτεραν κλίμακα, αἱ ἐπικοινωναίαι ἡμῶν, ὥστε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Σικελίας νὰ γίνουν, μετὰ τὴν ἀμεταθέτου δεσμοῦ αἵματος ποῦ συνδέουν τὰς δύο Χώρας, ὁ ἱερός ἄξων, ὅστις θὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων, ὅχι μιᾶς προσεγγίσεως — ἢ προσέγγισης εἶναι ἐπιδίωξις τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου τούτου — ἀλλὰ ἐνότητος πίστεως καὶ κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τὰς θεηγόρους διδασκαλίας τῶν Ἁγίων καὶ πνευματεμφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ὁποίων ἠξιώθημεν σήμερον νὰ ἐορτάσωμεν ἐνταῦθα, μεθ' Ἑμῶν, τὴν πανήγυρον μνήμην. Οὗτοι, παραδιδόντες τὰ μαρτύρια καὶ δικαιώματα τοῦ Κυρίου, τουτέστι κρατύνοντες τὰς ἀγίας ἀποστολικὰς Παραδόσεις, ἔλεγον: «ἐν τούτοις οὐκ ἔστι προσθεῖναι καὶ ἀπὸ τούτων οὐκ ἔστιν ἀφελεῖν» (κανὼν Α'. — πρβλ. καὶ Δευτ. 13,1. Ἀποκ. 22,19).

Καὶ νῦν εὐρισκόμενοι γύρω ἀπὸ μίαν τράπεζαν πλήρη ἀγάπης καὶ εὐφροσύνης, ἀλλὰ αἰσθητῆν, ἔχοντες τὸν γλυκασμὸν τῶν πλουσιῶν καὶ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων τῆς εἰς τὸ στόμα καὶ τὴν ἀγάπην, ἣτις τώρα μᾶς συνδέει, εἰς τὴν ψυχὴν, ἃς ὑψώσωμεν τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὴν Δεσποτικὴν Τράπεζαν, ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος τρώγει ὄχι μετ' εὐφροσύνης, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν τὴν Εὐφροσύνην, τὴν Χαράν, τὴν Ζωὴν, τὴν Ἀφθαρσίαν.

Ἄς νοσταλγήσωμεν τὴν κοσμοχαρμόσυνον ἐκείνην ἡμέραν, — τί λέγω κοσμοχαρμόσυνον; τὴν χαρμονὴν τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων καὶ τῆς πάσης χάριτος καὶ χαρᾶς αἰτίας, Παναγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος — καθ' ἣν γενόμενοι ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα διὰ τῆς ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων καὶ Πατέρων ἐνώσεως, θὰ δυνάμεθα κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθνη καὶ μακρὰν ὄντες νὰ λέπωμεν Ἑμῖν καὶ νὰ λαμβάνωμεν παρ' Ἑμῶν εὐχαριστίαν.

Ἄς προσευχηθῶμεν καὶ ἃς εἰπώμεν: Ἐλθέ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ. Ἐλθέ, Παράκλητε Ἀγαθέ. Κάλεσον πάντας εἰς ἐνότητα πίστεως, ἵνα πάντων τὰ σχίσματα καὶ γένηται μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς Κύριος, εἰς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν, μία ποιμνὴ, εἰς ποιμνὴν καὶ μέγας Ἀρχιερεὺς, ὁ ἀποκαταλλάξας ἡμᾶς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Σταυροῦ Αὐτοῦ, Ἰησοῦς ὁ Χριστός, ὁ εὐλογητός καὶ ὑπερύμνητος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σεβασμώτατε καὶ Ἐκλαμπρότατε ἅγιο Καρδινάλιε,

Σὺς εὐχαριστοῦμεν, διότι ἐν τῷ προσώπῳ Ἑμῶν ἐλάβομεν τὸ ἐξεμπλάριον τῆς ἀγάπης (Ἰγνατίου, Τραλ. III,2) τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Λαοῦ αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς, τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ τὸ Γένος μας. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς μᾶς ὑπέμνησεν ὁ Σεβασμώτατος Καρδινάλιος κ. Φραγκίσκος Κάρπινο εἰς τὸν Ἱερόν

Βράχον τοῦ Ἀρείου Πάγου, («ἡ ἀγάπη πληρῶνεται μόνον μετ' ἀγάπην»), θὰ ἤθελα, προπίνων ὑπὲρ πάντων Ἑμῶν καὶ εὐχόμενος Ἑμῖν ὑγιειαν καὶ τὴν παρὰ Κυρίου βοήθειαν πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς ὑψηλῆς Ἑμῶν ἀποστολῆς καὶ εὐχόμενος ταχεῖαν τὴν ἐπανασυνάντησιν, νὰ τελειώσω μετὰ τὰ θεόσοφα λόγια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «τῆς μὲν σωματικῆς φιλίας ὀφθαλμοὶ πρόξενοι γίνονται καὶ ἢ διὰ χρόνον μακροῦ ἐγγινομένη συνήθεια βεβαιοῖ. Τὴν ἀληθινὴν πάντως ἀγάπην ἢ τοῦ Πνεύματος δωρεὰ συνίστησιν, ἢ συνάπτουσα τὰ μακρῶ διεστώτα τῷ τόπῳ, γνωρίζουσα δ' ἀλλήλους τοὺς ἀγαπητούς, ὁ δὴ καὶ ἐφ' ἡμῶν ἢ τοῦ Κυρίου χάρις ἐπενόησε» (Ἐπιστολὴ ΡΑΓ').

Εἴθε λοιπὸν πολλάκις συναντώμενοι καὶ προοδεύοντες ἐν ἀγάπῃ νὰ γίνωμεν αἵτιοι νὰ μεγαλύνεται πάντοτε τὸ Μέγα Ὄνομα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Διὰ τῶν δύο αὐτῶν τελευταίων λόγων ἐκλείουσι ὁ κύκλος τῆς ἐπισήμου ἐπισκέψεως τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σικελίας.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος συμμετέχων μακρόθεν, ἀπέστειλε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα διὰ νὰ ἀναγνωσθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀποχαιρετιστηρίου δείπνου.

Ἀπὸ Ἀποστολικῆς καθέδρας ἡμῶν ἐν νοερᾷ τελοῦντες παρουσία φιλόξενον ἀγαπητὴν Ἐκκλησίαν Σικελίας, ἀπευθύνομεν ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν ἀγιωτάτοις Προκαθημένοις αὐτῆς καὶ ἱερωτάτῳ κλήρῳ, εὐλογίαν δὲ πατρικὴν αὐτόθι εὐσεβεῖ καὶ φιλέλλητι λαῷ ΣΤΟΡ. Ἱστορικοὶ Ῥώμης καὶ Ἀθηνῶν ἀπὸ ἀρχαιότητος δεσμοὶ κοινοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐν Χριστῷ κοινωνίας σφρηγισθέντες ἀσφιγέτως διὰ μέσον αἰῶνων ἐν κοινῇ σκοπῶν καὶ ἐπιμύχθων προσπαθειῶν ἀνανεούμενοι σήμερον, ἐλπίδας χρηστάς ὑποῦσιν ἐν καρδίαις ἐν προσδοκίᾳ συμπορεύσεως ἐν ἐνότητι πρὸς τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐσχάτην ἐπιθυμίαν ΣΤΟΡ. Χαιρετίζοντες καὶ αὐτὸς κλῆρον καὶ λαὸν Σικελικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιδαφιλούμεν εὐχὰς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἡμῶν ὑπὲρ προόδου αὐτοῦ καὶ εὐημερίας, προκοπῆς δὲ ἐν πᾶσι τοῖς διαβήμασιν αὐτοῦ.

5. Κατὰ τὸ τετραήμερον αὐτὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεως ἐδόθη ἡ εὐκαιρία τῆς βαθυτέρας γνωριμίας μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπροσωπειῶν καὶ τῆς καλυτέρας κατανόησεως τοῦ τρόπου σκέψεως καὶ ἀντιμετωπίσεως τῶν κοινῶν προβλημάτων ὑφ' ἑκατέρας τῶν πλευρῶν, ἐπὶ δὲ καὶ τῆς φανερώσεως τῶν εἰλικρινῶν διαθέσεων τῶν καρδιῶν τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Σικελίας. Ἐξεδηλώθη εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις μία γνώριμος εἰς ἡμᾶς κίνησις τῶν εὐγενῶν συναισθημάτων τῶν καρδιῶν τοῦ Σικελικοῦ λαοῦ, δηλαδὴ τῆς ἀδελφικότητος, τῆς φιλοξενίας, τῆς ἀγάπης, ἢ ὅποια κίνησις ὅπωςδήποτε ἀναβλύζει ἐκ τῆς κοινῆς καταγωγῆς αἵματος καὶ πίστεως τῶν δύο λαῶν. Εἶναι δὲ

Α' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ*

Ἀνακοινωθὲν

Ἀπὸ τῆς 9ης μέχρι καὶ τῆς 14ης Ἰουλίου 1973, φιλοξενούντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, συνηντήθησαν ἐν τῷ Διορθοδόξῳ Κέντρῳ Ἀθηνῶν, τῷ στεγαζομένῳ ἐν τῇ ἱστορικῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης, μέλη τῶν δύο θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν ἐπὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ Ὀρθόδοξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν ἐν κοιναῖς συνεδρίασις μικτῆς Ἐπιτροπῆς ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γερμανίας καὶ Ἐξάρχου Κεντρῶας Εὐρώπης κ. Εἰρηναίου, καὶ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλβετίας κ. Leo Gauthier.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1-2 τεύχους.

πράγματι ἐκπληκτικὸν πόσον ἰσχυραὶ ἦσαν αἱ ρίζαι αὐτῶν τῶν δεσμῶν καὶ σχέσεων, ὥστε νὰ ἀνορθολοῦν μετὰ παρέλευσιν τόσων αἰώνων. Διεπιστώθη ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τῆς παρουσίας τῶν ἑλληνορρυθμῶν τῆς Piana Degli Albanesi ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς Σικελικῆς Ἐκκλησίας, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῆς κατ' Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ διακηρυσσῆται, ὅτι ἀπὸ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καὶ ἐντεῦθεν γίνεται μία στροφή πρὸς «τοὺς αὐθεντικοὺς θησαυροὺς» τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς υπερβάσεως μιᾶς θεολογικῆς θεωρήσεως, ἐκφάνσεως οὐσης μέχρι σήμερον νοοτροπίας καθαρῶς δυτικῆς (πρβλ. ὀμιλία Καρδινάλιου Κάρπινου «Ἐκκλησία», 1/15 Ὀκτ. 1970, σ. 482, α' στήλη).

Ἀκριβῶς αὐτὸ πρέπει νὰ τονισθῇ ἰδιαιτέρως ὁ ἀκραιφνὴς πλοῦτος τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ Ὀρθοδοξία πρέπει νὰ γίνῃ περισσότερο γνωστὴ εἰς τὴν Δύσιν. Καὶ δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε εἰς αὐτὴν τὴν γνωριμίαν. Θὰ λάμπῃ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ αἴγλη τῆς παραδόσεώς της, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας της, ἡ χάρις τῶν ἁγίων της. Μέγα τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς τῶν αὐτῆς γνωριμίας τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ τὴν ὑπόθεσιν «τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» εἰς τὸν ἀρξάμενον διάλογον ἀγάπης καὶ εἰς τὸν ἐπιδιακόμενον θεολογικὸν διάλογον, τὸν διάλογον Ἀληθείας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Θ. ΣΤΑΘΗΣ

Ἡ συνάντησις αὕτη, ἐν ᾗ ἀντεπροσωπεύθησαν ἀπὸ μὲν τῆς Ὀρθοδόξου πλευρᾶς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, Ῥωσίας, Σερβίας, Ῥουμανίας καὶ Βουλγαρίας, αἱ Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι Κύπρου, Ἑλλάδος καὶ Πολωνίας καὶ ἡ Ἀυτόνομος Ἐκκλησία Φιλανδίας, ἀπὸ δὲ τῆς Παλαιοκαθολικῆς πλευρᾶς αἱ Παλαιοκαθολικαὶ Ἐκκλησίαι Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἑλβετίας, Αὐστρίας καὶ Κροατίας, τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν Πολωνίας, Ἀμερικῆς καὶ Τσεχοσλοβακίας μὴ δυνηθεισῶν ἵνα ἀποστείλωσιν ἀντιπροσώπους, ἐγένετο ὑποδείξει τῆς Διορθοδόξου Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποφάσει δὲ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου τοῦ Α' ἐν συνεννοήσει καὶ μετὰ τῶν Μακ. Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Αἱ ἐργασίαι διεξήχθησαν ἐν πνεύματι βαθείας χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀμοιβαίας κατανόσεως καὶ ζωῆς ἐλπίδος διὰ τὴν πορείαν τῆς ἀρχομένης νέας περιόδου ἐν τῇ ἐκατέρωθεν καταβαλλομένῃ προσπάθειᾳ ἀναποκρίσεως εἰς τὸ μέγα αἴτημα τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος, ἀποτελούσης ἅγιον θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας καὶ πόθον τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος. Κατ' αὐτὰς ἐκηρύχθη λήξαν τὸ προπαρασκευαστικὸν στάδιον τοῦ διαλόγου, ἐδόθησαν πληροφορικῶς διευκρινήσεις ἐπὶ τινῶν εἰσέτι σημείων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καὶ καθωρίσθησαν τὰ πλαίσια καὶ ἡ μέθοδος διεξαγωγῆς τοῦ ἐπισημοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, ἐκφρασθείσης ἐπιθυμίας, ὅπως οὗτος ἀρξῆται κατ' Ἰούλιον μῆνα τοῦ 1975, καὶ ὀρισθείσης μονίμου Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Προέδρων καὶ τῶν Γραμματέων τῶν δύο Θεολογικῶν Ἐπιτροπῶν, πρὸς συντονισμόν τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐνεργειῶν.

Τὸ ἔργον τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἠὺλογήθη ἐκ τοῦ ἐγγύς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, προσελθόντος εἰς τὸ Διορθόδοξον Κέντρον τὴν Πέμπτην, 12ην τοῦ μηνός, ἐν ἀγάπῃ ἀδελφικῇ καὶ πατρικῇ χαίρετσαντος τοὺς ἀντιπροσώπους, καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ζωηροῦ πληροφορηθέντος περὶ τῆς πορείας τῶν ἐργασιῶν.

Πληθῦνοι ὁ Κύριος τὴν ἀγάπην καὶ ἐνισχύει καὶ

στηρίζοι τούς ἐργαζομένους εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ ὀνόματος».

Μετὰ ταῦτα ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν καθηγητὴν Küppers, ὅστις ἔδωκε τὰς ἐπομένους τρεῖς ἀπαντήσεις εἰς τὰς τεθείσας ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Καρμίρη ἀντιστοιχοῦς ἐρωτήσεις. α) Εἰς τὴν ἐρώτησιν «ποία Ἐκκλησία ἔχει τὰ γνωρίσματα τῆς ἐνότητος, ἀγιότητος, καθολικότητος καὶ ἀποστολικότητος καὶ ἄρα εἶναι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία», ἀπήντησε: «Πρώτιστα πάντων ἐν τῷ περὶ τῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας ζητήματι διαπιστοῦται, ὅτι οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν ὑφίσταται. Ἐν σχέσει ὅμως πρὸς τὸ δυσχερὲς ζήτημα περὶ τῶν ὁρίων τῆς μιᾶς καὶ ἀληθοῦς Ἐκκλησίας θὰ ἔδει νὰ δοθῇ μία ἀπάντησις ἀπὸ κοινοῦ ἐν διαλόγῳ. Ἀπὸ ἱστορικῆς ἐπόψεως ἐνοοῦσιν οἱ Παλαιοκαθολικοὶ τὴν ἀπομεινωμένην θέσιν των ἐν τῇ Δύσει ἐν ἀναλογίᾳ περιποῦ πρὸς τὴν τῶν μειονοτήτων τῶν ὀρθοδόξων καθολικῶν ἐν τῇ ἀρειανικῇ Ἰσπανίᾳ τοῦ 5 καὶ 6 αἰῶνος. Πραγματικῶς ὅμως ἐπεκράτει πάντοτε ἐν τῇ παλαιοκαθολικῇ στροφῇ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς Ἀνατολῆς ἢ ἀναγνώρισις τῆς οὐσιαστικῶς καὶ ἱστορικῶς ἀποδεικνυομένης συνεχείας αὐτῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν τῆς πρώτης χιλιετηρίδος. Ὄντως κατώρθωσεν ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ νὰ διατηρήσῃ τὴν συνέχειαν ταύτην κατὰ τρόπον μοναδικὸν καὶ ὑποδειγματικόν, ἐνῶ ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία συνοιδεν ἑαυτὴν ὡς διατηρηθεῖσαν καὶ ἀνανεωθεῖσαν μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ συνεχείᾳ ταύτῃ. Ἰστορικῶς καθορισθεῖσας ἐπιβαρύνσεις καὶ ἀδυναμίας δὲν εἶναι ἀνάγκη ἐνταῦθα νὰ ἀρνηθῶνται. Διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὄψιν τῆς Ἐκκλησίας ἰσχύουσιν οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ἡ γὰρ δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Β' Κορ. 12,9) καὶ «ἔχομεν τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν» (Β' Κορ. 4,7)¹.

β) Εἰς τὴν ἐρώτησιν «ποίαν σημασίαν ἔχει διὰ τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς ἡ λεγομένη Brance—Theory», ἀπήντησεν: «Κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικανικοῦ ἐδάφους ἐμφανισθεῖσαν τὸν 19 αἰῶνα Branch—Theory ἀνεπτύχθησαν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐνιαίου κορμοῦ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας προϊόντος τοῦ χρόνου σχισματικοὶ μὲν, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν ἰσάξιοι κλάδοι τῆς μιᾶς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ὥστε δὲν ὑπῆρχε πλὴτον ὁρατῆ ἢ μιᾶς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὅμως ταύτῃ οὐδέποτε ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ θεωρία αὕτη ὑπὸ τῶν Παλαιοκαθολικῶν. Περὶ τούτου οὐδεμία ἐπίσημος μαρτυρία ὑπάρχει. Ἀνεπίσημοι παρεξη-

γήσιμοι παλαιοκαθολικαὶ διατυπώσεις περὶ «μερικῶν Ἐκκλησιῶν» πρέπει νὰ ἐννοῶνται ὡς στρεφόμεναι κατὰ τῆς παγκοσμίου ῥωμαιοκαθολικῆς ἀξιώσεως. Ἐνταῦθα ἀξία προσοχῆς εἶναι καὶ ἡ θετικὴ τάσις ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἣν ἀκριβῶς αἱ καθ' ἕκαστον, ἐν εὐχαριστιακῇ κοινωνίᾳ τελοῦσαι, τοπικαὶ Ἐκκλησίαι παρίσταν ἐν τῇ πολλότητι καὶ ποικιλίᾳ αὐτῶν τὴν μίαν οἰκουμένην καὶ ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν².

γ) Εἰς τὴν ἐρώτησιν «ποία εἶναι ἡ παλαιοκαθολικὴ διδασκαλία περὶ τοῦ ὁράτου τῆς Ἐκκλησίας», ἀπήντησε: «Περὶ τοῦ ὁράτου τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ὡς θεῖον μυστήριον προσιδιάζει πάντοτε καὶ τὸ κατ' οὐσίαν ἀόρατον, γίνεται λόγος ὑπὸ τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων ἀπροβλέπτως εἰς τὰς δύο τελευταίας φράσεις τῆς Ὁμολογίας των (ἐπιστολῆς περὶ πίστεως πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀθηνᾶγοραν ἀπὸ 15.12.1969). Ἐν αὐτῇ λέγεται: «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δημιουργεῖ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τὸ αἰσθητήριον τῆς πίστεως πάντων τῶν ἑαυτῆς μελῶν καὶ συνενοῖ αὐτὰ εἰς συμφωνίαν τῆς ἑαυτῶν ὁμολογίας μετὰ τῆς μαρτυρίας τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Διδασκάλων. Ἡ ἀγία αὕτη κοινωνία καθίσταται ἰδιαζόντως ὁρατὴ ἐν τῇ τελειουργίᾳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὡς αὕτη ἐπιτελεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐν διαφόροις τόποις ἐν συνδέσμῳ μετὰ τοῦ κανονικοῦ ἐπισκόπου»³. Ἐπίσης περὶ τοῦ ὁράτου τῆς Ἐκκλησίας ὁμιλοῦσι καὶ διάφοροι νεώτεροι παλαιοκαθολικαὶ κατηχήσεις. Πρβλ. Χριστοκαθολικὴν κατήχησιν τοῦ 1972, ἐρώτησις 124, σ. 36, ὡς καὶ Γερμανικὴν κατήχησιν τοῦ 1965, ἐρώτησις 267, σ. 52: «Τὶ ἐπραξεν ὁ Χριστός, ἵνα παραστήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὁρατὴν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; Ἴνα παραστήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ὁρατὴν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἴδρυσεν ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνταῦθα ἀξίον προσοχῆς ἐπίσης εἶναι, ὅτι ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐν τῇ Δύσει ὄφειλε νὰ διακριθῇ τόσον ἀπὸ τῆς μονομεροῦς ἐξάρσεως τοῦ «ὁράτου τῆς Ἐκκλησίας» ὑπὸ τὴν ἐννοίαν κοινωνιολογικοῦ μεγέθους (Βελλαρμίνος: ὡς ἡ δημοκρατία τῆς Βενετίας), ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς οὐχ ἤττον μονομεροῦς ἐξάρσεως τοῦ ὁράτου αὐτῆς ἐν ταῖς διαφόροις Προτεσταντικαῖς Ἐκκλησίαις. Ἐναντι ἀμ-

1. Καὶ ἐν τῷ προμνησθέντι λόγῳ του (ἐνθ' ἄν. σ. 120) ὁ καθηγητὴς Küppers εἶπεν: «Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθοδοξίαν, ὑπὸ τὴν ποικίλην αὐτῆς μορφήν καὶ ἱστορικὴν ἔκφρασιν, ἔσχε πάντοτε ὑψίστην σπουδαιότητα ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀδιακόπου καὶ οὐσιώδους συνεχείας μὲ τὴν ἀδιαίρετον ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν. Ἡ Ὁρθοδοξία διετήρησε τὴν συνέχειαν ταύτην κατὰ μοναδικὸν τρόπον. Περιττὸν βεβαίως νὰ λεχθῇ ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς, ὅτι ἀμφότεραι αἱ ἀπαντήσεις αὗται δὲν κρίνονται ὡς σαφεῖς καὶ ἐπαρκεῖς καὶ ἱκανοποιητικαί· δι' ὃ καὶ περὶ αὐτὰς μέλλει νὰ ἀσχοληθῇ ὁ θεολογικὸς διάλογος.

2. Βλέπ. τ ο ὕ α ὕ τ ο ὕ, αὐτόθι σ. 118-119: «Ἐπάρχουν ἐκφράσεις Παλαιοκαθολικῶν περὶ «Kirchenteile», «Teilkirchen», «Teil der Kirchen» ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, αἵτινες δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐξηραλισμένοι ἀπὸ παρεξηγήσεις ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀπορρίψεως τῆς θεωρίας τῶν κλάδων. Εἶμαι πεπεισμένος περὶ αὐτοῦ, ὅτι ὁ διάλογος θὰ βοηθήσῃ πρὸς διευκρίνησιν καὶ ὑπερνήκησιν τῶν ἀσαφειῶν τούτων. Ἐν ταῦτῳ θὰ ἔδει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, τίνι τρόπῳ προῆλθον γενικῶς τοιαῦτα ἐκφράσεις. Ἴσως ἐπεθύμουν κυρίως νὰ ἐξάρουν τὸν ἐκκλησιαστικὸν χαρακτήρα τῶν Παλαιοκαθολικῶν κοινοτήτων εἰς ἀντιπερισπασμὸν τῆς καθολικῆς ἀξιώσεως τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτὸς τούτου ὑποδηλώνουν ἀσφαλῶς τὴν ἐν θετικῇ ἐννοίᾳ ἐπιστροφὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἣν αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι, καίτοι πολλαὶ εἰς ἀριθμὸν καὶ ποικιλίαν, ἀπετέλουν τὴν μίαν οἰκουμένην Ἐκκλησίαν».

3. Παρὰ Ἰω. Καρμίρη, μν. ἔ. τευχ. IV, σ. 14.

Η ΕΚΑΤΟΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ*

Τὸ Ἱερὸν Ἰδρυμα τῆς Τήνου συνέβαλε κατὰ τρόπον ἀξιόλογον καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως, διὰ τῆς ἰδρύσεως: α) τῆς Μουσικῆς Σχολῆς⁸³ Τήνου τῷ 1838, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεφοίτησαν πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν διακριθέντων ἱεροψαλτῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων πόλεων· καὶ β) τῆς Σχολῆς Μεταξοῦφαντουργίας. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς Σχολῆς ταύτης συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐρυτάτην καλλιέργειαν τῆς συκομορέας, κοινῶς σκαμιᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν πολλοῖς ὀφείλεται ἡ εὐδοκίμησις τῆς ἀγελαδοτροφίας, ἡ φήμη τοῦ κρέατος τῶν μόνων τῆς Τήνου, ὡς καὶ αἱ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὀργανωθείσαι ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἰπουργείου Γεωργίας ζωοτεχνικαὶ ἐκθέσεις τῆς Τήνιας ἀγελάδος.

Ὁ ἀπὸ τοῦ 1840 καθιερωθεὶς θεσμὸς τῶν ὑποτροφιῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος⁸⁴ ὑπῆρξεν ἀποφασιστικῆς σημασίας διὰ τὴν μεγάλην συμβολὴν τοῦ Ἰδρύματος τούτου εἰς τὰ γράμματα καθόλου, τὴν παιδείαν καὶ τὰς τέχνας⁸⁵. Πολλοὶ ἐκ τῶν ὑποτρόφων τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος διεκρίθησαν ὡς ἀνώτατοι κληρικοί, καθηγηταὶ τῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν ἰδρυμάτων τῆς Χώρας, καὶ καλλιτέχνη διεθνοῦς κύρους καὶ ἀναγνωρίσεως. Τῇ πρωτοβουλίᾳ ὑποτρόφων τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος συνεστήθη τῷ 1886 ὁ «Σύλλογος τῶν Φιλοπροόδων Τηνίων»⁸⁶, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέπτυξεν ἀξιολογωτάτην δράσιν ἐπὶ μίαν καὶ πλέον τριακονταπενταετίαν. Τοῦτον ἀντικατέστησεν ἐπαξίως ἡ «Ἐνωσις τῆς ἀδελφότητος τῶν ἐν Ἀθήναις Τηνίων»:

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 21 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1-2 τεύχους.

83. Ὁρα Ν. Γ. Σακελλίωνος-Στ. Ν. Φιλιππίδου μν. ἔργ. 350 ἐξ.

84. Κατάλογον τῶν παλαιότερων ὑποτρόφων ὅρα παρὰ Ν. Γ. Σακελλίωνος-Στ. Ν. Φιλιππίδου μν. ἔργ. 314-317.

85. Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Νικόλαος Λούβαρις εἰς ἄρθρον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Τήνος καὶ ἡ τέχνη» (ὅρα «Κυκλαδικὸν Φῶς» ἀριθ. φύλ. 65, Μάιος 1955) παρατηρεῖ: «Τὸ Ἱερὸν Ἰδρυμα συνέβαλε διὰ τῶν ὑποτροφιῶν του εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καλλιτεχνικῆς παραδόσεως τῆς Τήνου». Διὰ τὴν παράδοσιν ταύτην ὁ Ἀρχιτέκτων Ἀριστοτέλης Ζάχος ἤθελε τὴν Τήνον ὡς σπουδαστήριον τοῦ Ἐθνικοῦ Μετασοβίου Πολυτεχνείου (ὅρα αὐτόθι).

86. Ν. Γ. Σακελλίωνος-Στ. Ν. Φιλιππίδου 405.

φοτέρων ὑπεστήριξεν αὕτη τὴν παλαιοκαθολικὴν παράδοσιν περὶ τοῦ ὁρατοῦ καὶ τῆς συνεχείας τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐμμονῆς τῆς ἐν τῇ ἀποστολικῇ διαδοχῇ τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος».

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ
Καθηγητὴς Πανεπιστημίου

Ἡ συντελεσθεῖσα καθόλου διὰ τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος πνευματικὴ ἀνάπτυξις τῆς Τήνου εἶχε καὶ ἄλλην ἀγαθὴν συνέπειαν, τὴν ἀπὸ τοῦ 1877 ἐγκατάστασιν τοῦ πρώτου ἐν αὐτῇ τυπογραφείου καὶ τὴν συνεχῆ ἔκτοτε ἔκδοσιν τῶν τοπικῶν ἐφημερίδων τῆς Τήνου⁸⁷. Τὸ Ἱερὸν Ἰδρυμα συνέβαλεν ἀμέσως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πολλῶν ἄλλων ἐκδηλώσεων τῆς δημοσίας ζωῆς τοῦ τε ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους καθόλου. Δειγματοληπτικῶς ἀναφέρονται ἐναυθῶα: α) ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου λιμενοβραχίονος τοῦ λιμένος Τήνου (1836)· β) ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἔργων ὑδρεύσεως τῆς πόλεως Τήνου, ὡς καὶ τῶν ἔργων ὁδοποιίας, ἡ προστασία τῆς δημοσίας ὑγείας, ἡ κοινωνικὴ πρόνοια (ἀπὸ τοῦ 1840)· γ) ἡ πρωτοβουλία καὶ συμπαραστάσις διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1859 λειτουργίαν τοῦ πρώτου Φαρμακείου ἐν Τήνῳ, ὑπὸ τοῦ Φαρμακοποιοῦ Ἰωάννου Ζαφειροπούλου. Καὶ αὐτὸς ὁ θεσμὸς τῶν στεγαστικῶν καὶ τῶν ἀγροτικῶν δανείων ἐφημερίσθη ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος, ἥδη ἀπὸ τοῦ 1836, εἰς ὄλιγας καὶ δὴ λίαν σοβαρὰς περιπτώσεις. Σεβαστὰ κονδύλια προσέφερε τὸ Ἱερὸν Ἰδρυμα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν μεγάλων ἐθνικῶν προσπαθειῶν, ὡς ἡ ἀνέγερσις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου (1839), ἡ σύστασις τῆς πρώτης ἐλληνικῆς ἀτμοπλοίας ἐν Σύρῳ (1854), ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐλληνικοῦ στόλου (1869), εἰς τὸ χρυσοῦν βιβλίον τῶν μεγάλων Εὐσεργετῶν τοῦ ὁποιοῦ ἀνεγράφη τὸ Ἱερὸν Ἰδρυμα, ἡ ἀντιμετώπισις τῶν «ἐθνικῶν ἀναγκῶν» τοῦ 1885 διὰ ποσοῦ 20 χιλ. δραχμῶν, ἡ κάλυψις τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Γυμναστηρίου κατὰ τοὺς πανελληνίους γυμναστικοὺς ἀγῶνας τὰ «Τήνια», ἡ περιθάλψις τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστράτων (1897), ἡ συμπαραστάσις τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἐφέδρων καὶ τῶν προσφύγων, ἡ ἀεροπορικὴ ἄμυνα τοῦ 1925, διὰ ποσοῦ 100 χιλιάδων, οἱ σεισμοπαθεῖς (κατ' ἐπανάληψιν), οἱ συμμοριόπληκτοι, καὶ ἡ ἀνέγερσις τῶν ναῶν τῆς ὑπαίθρου.

Ἐπεὶ πάντα ταῦτα παρουσιάζεται ὑποδειγματικῆ ἢ ἐλληνοπρεπῆς καὶ χριστιανικῆ ἀντιμετώπισις τῆς περιθάλψεως τῶν πτωχῶν καὶ τῶν προσφύγων ἀπὸ τῆς ἐθνεγεροσίας μέχρι καὶ τῶν τελευταίων χρόνων. Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προσφυγικοῦ προβλήματος διὰ τῆς συμπαραστάσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἰδρύματος κατέχει, ὡς προεδηλώθη, δεσπόμενον θέσιν καὶ ἀποτελεῖ αὕτη τὸ πλέον φωτεινὸν κεφάλαιον τῆς καθόλου ἱστορίας τοῦ προσφυγικοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον τό-

87. Αἱ ἐκδοθεῖσαι ἀξιολογώτεροι τοπικαὶ ἐφημερίδες ἦσαν ἡ «Τήνος» τοῦ Ν. Ἀγγελίδου, ἡ «Πρόδοδος» τοῦ Μ. Κρικελῆ, ὁ «Ἀστὴρ τῆς Τήνου» τῶν Ἀδελφῶν Ἀλαβάνου, ἡ «Ἀναγέννησις» τοῦ Ἀλ. Γιαλοῦρη, ὁ «Κῆρυξ τῆς Τήνου» τοῦ Π. Διαροῦτσου, τὸ «Κυκλαδικὸν Φῶς» τοῦ Ι. Τερζοπούλου καὶ ὁ «Ὁ Φῶρος τῆς Τήνου» τοῦ Στυλ. Λαγουροῦ.

σον άπησχόλησε και άπασχολεί τὰ 'Ηνωμένα Έθνη, και τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν 'Εκκλησιῶν. Τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἔδωσε και πάλιν εἰς τὴν Τῆνον διὰ τῆς εἰς αὐτὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐγκαταστάσεως σταθμοῦ περιθάλψεως ξένων προσφύγων, τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀγάπην και τὸν σεβασμὸν τῆς πρὸς πάντα ἀναξιπαθοῦντα ἄνθρωπον. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι κατὰ τὰ ἔτη 1821-1825, τὰ ἔτη τοῦ ἀγῶνος τῆς ἐθνεγερσίας, ἡ Τῆνος περιέβαλεν ὡς ἀδελφοὺς 16 χιλιάδας και πλεόν πρόσφυγας καταφυγόντας εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν Μοσχόνησον, τὰς Κυδωνίας, τὴν Κάσον, τὰ Ψαρά, τὴν Χίον, τὴν Κάρυστον και τὴν Κρήτην. Μεθ' ὧλων τούτων, ὡς και μετὰ τῶν χιλίων και πλεόν γυναικοπαίδων και τραυματιῶν, τῶν καταφυγόντων ἐκ Κρήτης κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐτῶν 1866-1868, οἱ Τῆνιοι ἐμοιράσθησαν τὸν ἄρτον και τὰ ὑπάρχοντά των. Πρὸς περιθάλψιν πάντων τούτων τὸ 'Ιερόν 'Ιδρυμα, ὡς μήτηρ φιλόστοργος και διὰ τῶν πρωτοβουλιῶν τῶν μελῶν τῆς ἐκάστοτε Διοικήσεως 'Επιτροπῆς, ἐξησφάλιζεν εἰς πάντας τροφήν, στέγην, ἱματισμὸν και μόρφωσιν, ἡ ἐργασίαν, ἐπιστρατεύον πάντοτε τοὺς εὐδοκίμοῦντας ἐν τῇ ξένη ἐγκατεστημένους πολυπληθεῖς Τηνίους. Οὗτοι τακτικῶς ἀπέστειλλον ὑπὲρ τῶν προσφύγων χρήματα και παντοειδῆ δέματα. 'Η ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἐπιβληθεῖσα φορολογία πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον οὐδέποτε ὑπερέβη τὸ 2% ἐπὶ τῆς ἀξίας παντὸς ἐμπορεύματος εἰσαγομένου εἰς Τῆνον.

'Ὡς γίνεται σαφὲς διὰ πάντων τῶν προεκτεθέντων, ἡ διαρρεῦσασα ἑκατονπεντηκονταετία ἀπὸ τῆς εὐρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Εὐαγγελιστρίας ὑπῆρξεν ὄντως εὐλογία Θεοῦ διὰ τὴν νῆσον Τῆνον, διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος και διὰ τὴν ἀγιωτάτην 'Εκκλησίαν τῆς 'Ελλάδος. 'Η κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα θεάρεστος και πρωτοποριακὴ συμβολὴ τοῦ 'Ιεροῦ 'Ιδρυματος εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀναγεννηθέντος ἐκ τῆς τέφρας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους πιστοποιεῖ, ὅτι ἡ ἰδιαιτέρα ἀξία τῆς ἀνευρέσεως τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Μεγαλόχαρης τῆς Τῆνου ἐγκείται εἰς τὴν δι' αὐτῆς ἀποκάλυψιν τῆς μεγάλης ἀποστολῆς τοῦ ἔθνους ἡμῶν. 'Η ἀποστολὴ αὕτη ταυτίζεται πρὸς τὸ μυστήριον τῆς εἰς Χριστὸν δουλευούσης 'Ελλάδος, συνίσταται δὲ εἰς τὴν προβολὴν και εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θρησκευτικῶν και τῶν πνευματικῶν καθόλου θησαυρῶν τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδοξίας. 'Ὅθεν ἡ ἰδιαιτέρα ἀξία τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης ἐγκείται εἰς τὴν στενὴν συσχέτισίν τῆς πρὸς τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ ἔθνους. "Ὅπως τὰ γεγονότα τῆς «Πεντηκοστῆς ἠκολούθησαν τὸν σταυρικὸν θάνατον και τὴν ἀνάστασιν τοῦ 'Ιησοῦ Χριστοῦ, οὕτω και ἡ εὐρεσις τῆς πανσέπτου ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Μεγαλόχαρης ἠκολούθησε τὸν σταυρὸν και τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. "Ὅπως δηλαδὴ διὰ τῆς Πεντηκοστῆς ἐνεκαινιάσθη ἡ ὑπόστασις και τὸ ἔργον τῆς 'Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία και κατατείνει πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οὕτω και διὰ τῆς ἀνευρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῆς Μεγαλόχαρης ἐκαινιάζεται ἡ νέα περίοδος τῆς εἰς τὸν κόσμον ἀποστολῆς τῆς 'Ελλάδος, ὡς αὕτη δια-

γράφεται διὰ τοῦ θαύματος τούτου, τουτέστιν διὰ τῆς ἱστορίας τῆς εὐρέσεως τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας. Πρόκειται περὶ τοῦ θαύματος τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὀρθόδοξου πίστεως τῶν 'Ελλήνων, ὡς ἀκριβῶς ἔζησαν και ζοῦν ταύτην εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ 'Ιεροῦ 'Ιδρυματος τῆς Εὐαγγελιστρίας Τῆνου ἑκατοντάδες χιλιάδων εὐλαβῶν προσκυνητῶν, διὰ τῶν ὁποίων και κρίνεται ἡ μωρία τῆς ἀκμαζούσης σήμερον ἀσεβείας, τῆς ἀνηθιχότητος, τῆς ὑλοφροσύνης και τῆς γενικῆς τάσεως πρὸς ἐκκοσμικεῖσιν παντὸς ὁσίου και ἱεροῦ.

'Η Τῆνος ἔχει πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς πρὸς αὐτὴν ἰδιαιτέρας ταύτης θείας εὐνοίας, ὡς και τῶν ἐξ αὐτῆς μεγάλων πνευματικῶν τῆς εὐθυνῶν ἐναντι Θεοῦ και ἀνθρώπων. Καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς ἐπιγνώσεως ταύτης προσεπάθησε και ἠξιώθη διὰ τῶν εὐλογιῶν τῆς Θεομήτορος νὰ προσφέρῃ πᾶν ὅ,τι προσέφερον εἰς τὴν 'Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ 'Ελληνικὸν 'Εθνος και εἰς τὴν κοινωνίαν, διὰ τῶν ἀνωτάτων κληρικῶν και διὰ πάντων τῶν πνευματικῶν τέκνων τῆς, μάλιστα δὲ διὰ τῆς εὐσεβείας και τῆς ἀρετῆς τῶν κατοίκων τῆς. 'Ὁ Φάνης Μιχαλόπουλος και ἐπὶ τοῦ προκειμένου εὐστόχως ἔγραφε: «Δὲν πρέπει νὰ λησμονώμεν, ὅτι τὸ ὑπέροχο αὐτὸ κέντρον τῆς 'Ορθοδοξίας ἰσχυροποίησε τὸ θρησκευτικὸ αἶσθημα τῆς 'Ελλάδος και νέκρωσε κάθε ξενικὴ προπαγάνδα εἰς τὰς Κυκλάδας»⁸⁸.

Τὰ συνεχιζόμενα θαύματα τῆς Μεγαλόχαρης, ὡς και ὅλα τὰ θαυμαστά ἐπιτεύγματα τοῦ 'Ιεροῦ Καθιδρυματος, τὰ πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαρρευσάσης ἑκατονπεντηκονταετίας ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ νῆσος Τῆνος εἶναι και πρέπει νὰ παραμεινῇ τόπος ἱερὸς, ὡς σέβεται τοῦτον και τὸν θέλει ἡ ἀκατάβλητος δύναμις τῆς πίστεως ὧλων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑπέγραψαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Μεγαλόχαρης τὰ συμβόλαια τῆς πρὸς αὐτὴν προσωπικῆς ἀφοσιώσεως των⁸⁹. 'Ὁ τόπος οὗτος καθηγιασθη ἀπὸ τὴν ὄντως ἀχραντον ἱερὰν εἰκόνα τῆς Εὐαγγελιστρίας, αἰῶνας πολλοὺς πρὸ τῆς ἀνευρέσεώς της, διὰ τῶν παλαιῶν και νέων θαυμάτων της, ἀπὸ τὰς ἐνώπιον αὐτῆς μακροχρονίως κατανυκτικὰς ἀκολουθίας και τὰς προσωπικὰς δεήσεις και προσευχάς. 'Εκατομμύρια προσκυνητῶν, ἀπ' ὅλας τὰς ἐσχατίας τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἐντόπιοι και ἀπόδημοι, ἐλεύθεροι και ἀλύτρωτοι, κατέστησαν ἀνεξίτηλον τὴν σφραγίδα τῆς ἱερότητος τοῦ τόπου τούτου, διὰ τῆς φλογὸς τῆς πίστεώς των και διὰ τῶν ἐξαγνισμένων δακρύων τοῦ πόνου των. 'Η φωνὴ τῆς ψυχῆς ὧλων τούτων διαλαλεῖ τοὺς ποτὲ πρὸς τὸν Μωυσέα ἀπευθυνθέντας λόγους τοῦ Θεοῦ: «Ἰδοὺ τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου, ὁ γὰρ τόπος, ἐν' ᾧ σὺ ἕστηκας γῆ ἁγία ἐστίν» ("Ἐξοδ. 3,5). "Ὅλοι οἱ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τῆς Μεγαλόχαρης θέλουν τὴν Τῆνον ἀκρόπολιν τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν παραδόσεων και προθάλαμον τοῦ Παραδείσου. "Ὅθεν πρῶτιστον χρέος παντὸς Τηνίου εἶναι ὁ σεβασμὸς τῶν ἐκ τῆς Τῆνου

88. "Ὁρα ἐνθ' ἀν.

89. "Ὁρα 'Αγγέλου Τανάγρα, «Χαῖρε Μαρία», ἐν Νεοελληνικὰ 'Αναγνώσματα Β' Γυμνασίου, 'Αθήναι 1971, 10-12.

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΡΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΣΤΟΥ *

Ὁ Διονύσιος ἐγεννήθη ἐν Κων/πόλει τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1787, ἐκ γονέων τὴν καταγωγὴν ἐκ Θεσσαλίας ἐλκόντων, ἐν ἧ ἐπεράτωσε καὶ τὰς σπουδὰς του· νεαρῶτατος εἰσέτι τὴν ἡλικίαν εἰσηλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου χειροτονηθεὶς εἰς διάκονον καὶ πρεσβύτερον, διακριθεὶς διὰ τὴν εὐρυστόμαθειαν καὶ τὴν σύνεσίν του· ἀκριβῶς δὲ τὰ προσόντα ταῦτα ἤγαγον τὸν Πατριάρχην Κων/λεως Καλλίνικον τὸν Δ' (α' πατριαρχία 1801-1806. β'. 1808-1809) εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὰ καθήκοντα τοῦ παρ' αὐτῷ Μ. Πρωτοσυγκέλλου, τὰ ὅποια διητήρησε καὶ ἐπὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ Ἱερεμίου τοῦ Δ' (1808-1812), ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου, 1812, ἐξελέγη Ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Κυνουρία Ἐπισκοπῆς Ῥεοντος καὶ Πραστοῦ, προαχθεὶς εἰς Μητροπολιν τῷ αὐτῷ ἔτει.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 614 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23-24 τεύχους.

ἱερωτέρων βιωμάτων παντός εὐλαβοῦς προσκυνητοῦ. Τῶν βιωμάτων ὅλου ἐκείνου τοῦ ἀνοήτου πλήθους τῶν ἀπὸ τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1823 ἀδιαλείπτων προσκυνητῶν, ζώντων καὶ τεθνεώτων, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν συγκινητικωτάτων ταξιδμάτων καὶ τῶν παραξίκαρδιων παρακλήσεών των πρὸς τὴν Παναγίαν, ἀίχμαλιτίζουσαν πάντοτε τὴν προσοχὴν ὅλων, ἰδίᾳ κατὰ τὰς μεγάλας πανηγύρεις. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονῆται, ὅτι πᾶν ὅ,τι θεάρεστον, ψυχοφελές καὶ ἔθνωφελές ἐπετελέσθη εἰς Τῆνον, καθ' ὅλην τὴν διαρρυσάσαν ἑκατονταπεντηκονταετίαν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν δύναμιν τῆς πρὸς τὴν Μεγαλόχαρην εὐλαβεστάτης προσφορᾶς των. Χάρις εἰς τὰς ὀλοψύχους ἱεράς τούτων προσφορὰς, ἡ Τῆνος ἀξιοῦται νὰ συνεχίσῃ τιμητικῶς, ὡς ἐντολοδόχος τοῦ εὐσεβοῦς ἐλληνικοῦ ἔθνους, τὴν περιφρούρησιν καὶ τὴν πνευματικὴν προβολὴν τοῦ πολυτιμοτέρου θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας. Διὰ ταῦτα πάντα ἡ ἱερά νῆσος Τῆνος ὑπόσχεται πρὸς πάντας, ὅτι δὲν θὰ παύσῃ νὰ προσφέρῃ ἐξ ὀνόματος πάντων τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν θυμίαμα αἰνέσεως καὶ θυσίας πνευματικῆς λατρείας πρὸς τὸν Μονογενῆ Υἱὸν τῆς καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου. Πράγματι πᾶς Τῆνιος ἐπιθυμεῖ νὰ συμβάλῃ προσωπικῶς, ὥστε νὰ διατηρηθῇ εἰς Τῆνον ἐσαεὶ ἀνοιχτὸν τὸ παράθυρον τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν κόσμον, ἵνα δι' αὐτοῦ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδος καταυγάσῃ τοὺς πάντας καὶ τοὺς ἐπισκιάσῃ ἡ δύναμις καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

ΜΑΡΚΟΣ Α. ΣΙΩΤΗΣ

Καθηγητὴς Παν/μίου Ἀθηνῶν

Καὶ ἀναλαβὼν τὴν διαποιμάνσιν ταύτης διεκρίθη διὰ τὴν διοικητικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα, τὴν πρὸς τὸ καθήκον του προσήλωσιν καὶ τὴν ἐν γένει δραστηριότητα αὐτοῦ. Τῇ πρωτοβουλίᾳ του ἰδρύονται ἐν Λεωνιδίῳ, πρωτεύουσῃ τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης, ἀλληλοδιδασκτικὸν καὶ ἐλληνικὸν (σχολαρχεῖον), ἐκπαιδευτήρια ἐνισχυόμενα οἰκονομικῶς, οὐ μόνον ἐξ εἰσφορῶν τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἱερῶν Μονῶν, ἐν αἷς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καρυῶν, Ἁγίου Νικολάου Σύντζας, Παναγίας τῆς Ἐλώνης, ἀλλὰ καὶ ἐκ προσωπικῶν του δωρεῶν.

Μετὰ ὀκταετίαν ἀπὸ τῆς καταστάσεώς του εἰς τὴν ὑφ' ἰστορήσιν ἐπαρχίαν, ἐπὶ τῆς τρίτης Πατριαρχείας τοῦ Γρηγορίου Ε' (α'. 1797-1798. β'. 1806-1808. γ'. 1818-1821) καλεῖται Συνοδικὸν συνέδρον τῆς ἐν Κων/πόλει Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μέλος· αὐτόθι δ' εὐρισκόμενος μνεῖται εἰς τὴν Φιλικὴν Ἐταιρείαν, τοὺς σκοποὺς τῆς ὁποίας μετὰ θερμῆς ἐξυπηρέτησε καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἀποστέλλεται ὡς Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος εἰς Πελοπόννησον, ἅμα τῇ κηρύξει τῆς Ἑλληνικῆς, τοῦ 1821, Ἐπαναστάσεως, ἐπὶ τῷ τέλει εἰρηνεύσεως τῶν ἐπαναστατησάντων Ἑλλήνων μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι θὰ δοθῇ εἰς ὅλους ἀμνηστία, εἰς ἣν περιπίπτουσιν ἠθελον καταθέσει τὰ ὄπλα.

Μετὰ περιπετειῶδες ταξίδιον παραπλέων τὴν Χίον ἐναυάγησε καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐνεκλείσθη μετ' ἄλλων προδρόχων τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸ αὐτόθι φρούριον. Καὶ παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι οὗτοι ἀπηγγόνισαν τοὺς προκρίτους, ὁ Διονύσιος κατώρθωσε, ἵνα δραπετεύσῃ φθάσας εἰς Ψαρά· καὶ μετὰ παραμονὴν ἐν αὐτοῖς ὀλίγων ἡμερῶν ἀναχωρήσας ἦλθεν εἰς Κυνουρίαν, ἀποτελέσας τὸν πυρῆνα τῆς ἐπαναστατικῆς κινήσεως καὶ ἐργασθεὶς ὑπὲρ ἐπιτυχίας αὐτῆς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἀπεστάλη καὶ ὡς πρέσβυς αὐτῆς εἰς Ζάκυνθον, ἐπὶ τῷ τέλει συμπαραστάσεως εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτου τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς μεγάλης αὐτοῦ συμβολῆς καὶ συμπαραστάσεως εἰς τὸ ἀγωνιζόμενον ἔθνος ἐπὶ ἐπιτεύξει τῶν σκοπῶν τοῦ ὁποίου εἰργάσθη μετὰ συνέσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀπολαμβάνων ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως παρὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτοῦ, συνέβαλε διὰ τῆς γνώσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν ταραχώδη ἐκείνην ἐποχὴν, εἰς τὴν ἐπίλυσιν αὐτῶν· οὕτως, εὐρισκόμενος, κατὰ Μάϊον τοῦ 1823, ἐν Τριπόλει συναντᾶται μετὰ τῶν αὐτόθι εὐρισκομένων ἐτέρων Ἀρχιερέων, τῶν Κορίνθου Κυρίλλου, Μεθώνης Γρηγορίου, Ἀρτης Πορφυρίου,

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΙΣ Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ*

Ὁ διάλογος εἶναι ἀπαραίτητος καὶ ἐφ' ὅσον στερούμεθα χώρου, δὲν εἶναι δυνατός. Κάθε χριστιανὸς διατίθεται ἀναλόγως πρὸς τὸν ὁμιλητὴν του, ὅταν εὐρίσκειται εἰς διάλογον. Ὁ χώρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τόπος διδασκαλίας. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Μητρόπολις ἐπιδίδωκει ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἀκίνητον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἔχωμεν τὸν γῶρον αὐτόν, τὸν μικρὸν ἔσω, διὰ νὰ εὐρισκώμεθα εἰς διαρκῆ διάλογον, μὲ πνευματικὰς ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν τὴν καλλιέργειαν καὶ γενικώτερον τὴν διάρθρωσιν τῶν ἐνοριῶν.

Ἡδὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐδώρησε 100.000 δρχ. ὡς συμβολὴν διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ ἀκινήτου καὶ ἐξέφρασα δι' αὐτὸ τὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ παρεκάλεσα νὰ διαβιβασθῇ ἡ εὐγνωμοσύνη μου εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμον, διὰ τὴν ὕλικὴν καὶ πνευματικὴν συμπαράστασιν. Εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι ὁ Ἅγιος Θεὸς θὰ εὐλογήσῃ τὴν ταπεινὴν μου ταύτην προσπάθειαν, ὥστε μὲ τὴν συμπαράστασιν τῆς Σεβαστῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῶν φιλοanthρώπων χριστιανῶν νὰ ἀγορασθῇ ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους τὸ ἀκίνητον τοῦτο. Ἡδὴ ὁ ἔρανος ἔχει συγκεντρώσει τὸ ποσὸν 1.000.000 Βελγικῶν Φράγκων. Ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλα. Πλὴν ὁ Ἅγιος Θεὸς θὰ εὐλογήσῃ καὶ τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπως ἠλόγησε διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ μηνιαίου περιοδικοῦ «Ὁρθοδοξία», τὸ ὁποῖον ἔχρησε χωρὶς ὕλικὴν βοήθειαν καὶ συνεχίζει τὴν ἐκδοσὶν του κανονικᾶ. Πρέπει δὲ νὰ προσθέσω ὅτι διανέμεται δωρεὰν εἰς 2.000 χριστιανούς. Μάλιστα καὶ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς!

Πρὶν ἢ κατακλείσω τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις μου, θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω τὰ ἐξῆς: Βαθμηδὸν ἡ ὠριμότη-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 619 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23-24 τεύχους.

της τῆς εὐθύνης καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν χριστιανῶν μου συντελεῖται. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς διαφόρους ἐκκλησίες μου ἀνταποκρίνονται εὐχαρίστως. Οὕτως π.χ. ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀγοράσωμεν τὸ πρῶτον ἀκίνητον εἰς Perrones δι' ἔρανον, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς Εὐκτήριος Οἶκος.

Θὰ ἀνεγείρωμεν ἱερὸν ναὸν εἰς τὸ Swarberg τοῦ Γκένκ, ὅπου καὶς ἐνεργείαις μου ἡ Δημαρχία τῆς πόλεως διέθεσεν οἰκὸπεδον διὰ 99 ἔτη μὲ 100 Βελγικὰ Φράγκα ἐτησίως δι' ἐνοίκιον καὶ μὲ τὴν προοπτικὴν νὰ τὸ ἀγοράσωμεν. Διενεργήθη ἔρανος καὶ ἔχομεν τὸ σοβαρὸν ποσὸν 450.000 Βελγικῶν Φράγκων. Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος Ἕλληγ ἠθροσκεύει καὶ ἀγαπᾷ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδωσαν οἱ πρόγονοί μας. Ἀγαπᾷ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἀκόμη ἀγαπᾷ τὴν Πατρίδα του.

Δι' ὑμῶν θέλω νὰ τοὺς εὐχαριστήσω, διότι εὐχαρίστως ἀποδέχονται τὰς εἰσηγήσεις καὶ ἐκλήσεις μου. Ἰπάρχουν βεβαίως καὶ οἱ ἀντιδραστικοὶ ἐκ πνευματικῆς μυωπίας. Τούτους τοὺς ἀφήνομεν νὰ ὑπνώττουν καὶ τοὺς ἀντιμεταπίζομεν μὲ συμπάθειαν, προσευχόμενοι, ὅπως ἀνανήψουν. Φιλοδοξῶ νὰ ἀφήσω εἰς τὸν διάδοχόν μου μίαν Μητρόπολιν συγκεκροτημένην. Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν καλῶν μου χριστιανῶν, τοὺς ὁποῖους εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ.

3. Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ποιμαντορίας τοῦ Μητροπολίτου Εἰρηναίου.*

Ὡς κύριον σκοπὸν τῆς ποιμαντορίας του ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος ἔθεσεν ἤδη εἰς τὸ πρῶτον μήνυμα μετὰ τὴν ἐνθρόνισιν τῆς 6ης Φεβρουαρίου 1972 (πρὸς «τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τοὺς ὀσιωτάτους Ἱε-

* Τὸ παρὸν ἄρθρον συντάγη ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Βρεσθῆνης Θεοδωρήτου, Τριπολιτζᾶς Δανιὴλ καὶ Ταλαντίου Νεοφύτου, οἵτινες συνελθόντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς σύσκεψιν «κατὰ τὴν ἔντονον συναίνεσιν τῆς ὑπεράτης διοικήσεως»³⁵, εἰς ἣν ἐκλήθη καὶ ὁ Μίνιστρος τῆς θρησκείας Ἀνδρούσης Ἰωσήφ, συνεσκέφθησαν «περὶ σπουδαίων ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων»³⁶. γενικώτερον λόγῳ τοῦ κύρους αὐτοῦ μετεῖχε συσκέψεων καὶ συνελεύσεων· ἀπετέλεσε μέλος τῆς ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζήνι Ἐθνοσυνελεύσεως, κατόπιν ὑπομνήματος Ἀρχιερέων, ὀρισθείσης Ἀρχιερατικῆς Ἐπιτροπῆς, ὑποβαλλούσης σχέδιον «αὐτοδιοικουμένης Ἐκκλησίας οὐχὶ ὅμως καὶ Αὐτοκεφάλου»³⁷ καὶ ἀποκρουούσης πᾶσαν ἰδέαν ἀποσκιρτή-

σεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος ἐπαρχιῶν ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐλευθερον κράτος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν αἰσίαν τῆς Ἐπαναστάσεως ἔκβασιν καὶ τῆς ἀναλήψεως τῶν τυχῶν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Καποδιστρίου, ἡ φωτεινὴ τοῦ Διονυσίου διάνοια ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐν ἐκκρεμότητι εὐρισκομένων σοβαρῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ δῆ, ποῖα θὰ εἶναι ἡ θέσις τῶν ἐν Ἑλλάδι Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν ἐναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

(Συνεχίζεται)

† ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

35. Βασίλ. Ἀτέση, Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι σήμερον. «Ἀναμύρφωσις» ἔτ. 1955, ἀριθ. φύλ. 165.

36. Β. Ἀτέση ἐνθ' ἄνωτ. σ. 5.

37. Χρυσοστ. Παπαδοπούλου: Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις 1920. Τ. Α'. σ. 31-32. Β. Ἀτέση:

Ἐπίτομος Ἐπισκοπῆ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι σήμερον. Ἐν Ἀθήναις 1948. Τ. Α'. σ. 177. Νικολ. Φοροπούλου: Διονύσιος. Ὁ Παρδαλὸς (1787-1852). Μητροπολίτης Ῥέοντος καὶ Πραστοῦ, εἶτα δὲ Κυνουρίας. «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία» Τ. Ε'. σ. 43.

ρομονάρχους, τούς έντιμωτάτους 'Επιτρόπους, προκρίτους και λοιπούς εύλογημένους χριστιανούς τῆς 'Αγιωτάτης Μητροπόλεως Γερμανίας και 'Εξαρχίας Κεντρίας Εὐρώπης») τὴν συνέχισιν τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς και οἰκοδομῆς τοῦ πληρώματος τῆς Μητροπόλεως Γερμανίας και τὴν ὀργάνωσιν αὐτῆς ('Ορθόδοξος Μετανάστης 1/1972, σελ. 5).

«Εἰς τοῦτο ἐκλήθημεν και ἐστρατεύθημεν και πρὸς τοῦτο θέλομεν ἀφιερῶσαι ἀπάσας ἡμῶν τὰς δυνάμεις, ἵνα ἡ ποιμαντορία ἡμῶν, τοῦ Θεοῦ συνεργῶντος, καταστῆ «πηγὴ ζωῆς» ('Ιω. 4,14) και «ἐλπίς σωτηρίας» (Α' Θεσ. 5,8) διὰ τὸ ποίμνιον ἡμῶν» (ἐνθ' ἄνωτ.).

«Ὅμως γνωρίζει, ὅτι διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ τοῦτο, εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως ὅλοι αἱ ὑπάρχουσαι ἐν Γερμανία πνευματικαὶ δυνάμεις ἐνωθοῦν και συσπειρωθοῦν πέραν τοῦ φυσικοῦ αὐτῶν κέντρου, τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας. Τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον ἰδιαίτερος εἰς τὴν Γερμανίαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη²³.

«Στρατευθέντες δὲ ἡμεῖς ὑπὸ τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Χριστοῦ και τῆς Μητρὸς 'Εκκλησίας καλοῦμεν:

α) Τοὺς εὐλαβεστάτους 'Ιερεῖς και Λειτουργοὺς τῆς 'Ι. Μητροπόλεως Γερμανίας, ὅπως συστρατευθοῦν μεθ' ἡμῶν «ἐπὶ τὴν καλὴν στρατείαν», διότι, ὡς ὁ 'Αποστολικὸς Πατὴρ 'Ιγνάτιος ὁ Θεοφόρος λέγει, ὅπου ἂν φανῆ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω». 'Επιθυμία και παράκλησις ἡμῶν εἶναι, ὅπως ἅπαντες οἱ Κληρικοί τῆς Μητροπόλεως καταστῶσι «Συνεργοὶ Χριστοῦ»²⁴, συνεργάται δὲ και συναθληταὶ ἡμῶν πιστοὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ οἰκοδομῆς και σωτηρίας τῆς ἐπαρχίας ταύτης.

β) Καλοῦμεν ὡσαύτως και παρακαλοῦμεν τὸ λαϊκὸν πλήρωμα τῆς Μητροπόλεως Γερμανίας, τοὺς ἐπιστήμονας και σπουδαστάς, τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἀξιωματοῦχος, τοὺς ἐπιχειρηματίας και νοικοκυραίους αὐτῆς, ὅπως ἀκούσωσι τὴν φωνὴν τῆς 'Εκκλησίας και ἀκολουθήσωσιν αὐτήν.... 'Εχοντες δὲ γνώσιν και συναίσθησιν τῶν ἰδιαίτερον συνθηκῶν, δυσκολιῶν και προβλημάτων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ζῆ και παλαίει τὸ Ποίμνιον ἡμῶν, ὑψοῦμεν τὴν φωνὴν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐν Γερμανία 'Εκκλησίας ὡς φωνὴν Κυρίου ἐπὶ τὸν λαὸν Αὐτοῦ και ὡς σημαίαν προστασίας και ἀγάπης, ὁμονοίας και εἰρήνης πρὸς πάντας και διὰ πάντας»²⁵.

«Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ποίμνιου αὐτοῦ», ἀναφέρει ὁ Μητροπολίτης εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἀπευθυνό-

μενος πρὸς τὸ ποίμνιον του, «ὑπάρχουσιν ἀσφαλῶς πολλὰ δυνάμεις πνευματικαὶ και οἰκονομικαί. 'Υπάρχουσιν ἐπιστήμονες και Διπλωμάται, ἐργάται και σπουδασταί, ἔμποροι και ἐπιχειρηματία, ἄνδρες και γυναῖκες, οἱ ὅποιοι θὰ ἠδύναντο νὰ προσφέρουν τὴν προθυμίαν και τὴν ἐνίσχυσίν των, τὴν συμπαράστασιν και τὴν συνεργασίαν των, διὰ νὰ ὀργανωθῆ και νὰ στερεωθῆ ἡ Μητρόπολις Γερμανίας, ἡ μικρὰ αὐτὴ 'Ελλάδα, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χώρου»²⁶.

Πῶς ὅμως ἀντιμετωπίζει ὁ Μητροπολίτης τὸ θέμα τῆς ἀρμοδιότητος τῆς 'Εκκλησίας διὰ τὴν κοινωνικὴν και λοιπὴν, πέραν τῆς πνευματικῆς, συμπαράστασιν τοῦ ποίμνιου του, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἀνωτέρω λόγος;

«Δὲν θέλομεν βεβαίως νὰ ἀντικαταστήσωμεν καμμίαν 'Αρχὴν και ἐξουσίαν», λέγει χαρακτηριστικῶς. «'Αλλ' ὡς 'Εκκλησία», συνεχίζει, «ἡ ὁποία κηρύσσει τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ και τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου, ἔχομεν τὸ καθῆκον και τὸ δικαίωμα νὰ καλέσωμεν και νὰ παρακαλέσωμεν τὸ πλήρωμα τῆς 'Ελληνικῆς 'Ορθοδόξου Γερμανίας νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν μας, νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργον μας και νὰ προσφέρῃ τὴν γνώμην, τὴν θέλησιν και τὴν συνεργασίαν του εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς Μητροπόλεως του, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὰ πρῶτὰ τῆς βήματα και ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ἕνα τεράστιον χριστιανικὸν και ἑλληνικὸν ἔργον»²⁷.

'Εκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος ἐπιθυμεῖ νὰ στηρίξῃ τὸ ἔργον του κατὰ κύριον λόγον εἰς τὰς δυνάμεις και τὰς δυνατότητας τοῦ ἰδίου τοῦ ποίμνιου του και νὰ καταστήσῃ μετόχους τῆς εὐθύνης διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐν Γερμανία ἀποστολῆς τῆς 'Ορθοδοξίας διὰ τὰ τέκνα της, τὰ ὁποία εὑρίσκονται εἰς τὴν Χώραν αὐτὴν.

«Ὅμως τοὺς ἀμέσους συνεργάτας τοῦ Μητροπολίτου ἀποτελοῦν ἀναμφιβόλως οἱ πρεσβύτεροι τῆς 'Εκκλησίας μας ἐν Γερμανία. Τοῦτο κατέστη φανερὸν εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίσημον ἐνθρόνισιν τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1972.

Μίαν ἡμέραν μετὰ τὸν ἱστορικὸν αὐτὸν σταθμὸν τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας μας ἐν Γερμανία, ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος ἐκάλεσεν ἅπαντας τοὺς κληρικούς τῆς Μητροπόλεως εἰς τὸ πρῶτον ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς ἐν Γερμανία ποιμαντορίας του. Τὸ Συνέδριον αὐτὸ δὲν ἔμεινεν ἔκτοτε ὡς μοναδικόν. Μετὰ δέκα περίπου ἡμέρας ἠκολούθησεν ἐν δευτέρω, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτέθησαν αἱ βάσεις διὰ τὴν συστηματοποίησιν τοῦ ἔργου τῆς 'Εκκλησίας μας ἐν Γερμανία²⁸. Ὁ Μητροπολίτης Γερμανίας ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐπισκοπῆς του πραγματικὸς συμβούλους και συνυπευθύνους διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ὅλων τῶν προβλημάτων τῆς 'Ι. Μητροπόλεως και ἐκλαμβάνει τὴν θέσιν του ὡς ἐπισκόπου ὑπὸ τὴν πρωτοχριστιανικὴν αὐτῆς ἐννοίαν, ὅ-

23. 'Ιδὲ Κανονισμὸς 'Ορθοδόξου Διακονίας ἐν: Γέφυρα—Die Brücke 4-5/1964, σελ. 13 ἔξ. και τὰ ἀρθρα: "Ἐνα ξεκαθάρισμα, ἐν: Γέφυρα — Die Brücke 2-3/1963, σελ. 2 ἔξ. και: 'Αγὼν ἀρμοδιοτήτων, ἐν: Γέφυρα — Die Brücke 4-5/1964, σελ. 2 πρβλ. και 'Α. 'Αλεβιζοπούλου, Τώρα ποὺ θὰ φύγῃς, 'Αθήναι 1962, σελ. 21 ἔξ.

24. Α' Κορ. Ι, 24.

25. 'Ενθ' ἄνωτ., σελ. 5 ἔξ.

26. 'Ορθόδοξος Μετανάστης 3/1972, σελ. 2.

27. 'Ενθ' ἄνωτ.

28. 'Ορθόδοξος Μετανάστης 1/1972, σελ. 15.

πως την περιγράφει ο "Άγιος Ίγνάτιος, τὸν ὁποῖον καὶ ἐπικαλεῖται ἀνωτέρω.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κατέστησε τὰ Ἱερατικά Συνέδρια μόνιμον θεσμόν τῆς Μητροπόλεως Γερμανίας. Εἰς αὐτὰ ὁ Μητροπολίτης συσκέπτεται μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων τῆς Μητροπόλεως του καὶ λαμβάνονται ἀπὸ κοινου ἀποφάσεις δι' ὅλα τὰ ποιμαντικά, ὀργανωτικά καὶ λοιπὰ θέματα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τὸν Μάιον τοῦ ἰδίου ἔτους συνεκλήθη τὸ τρίτον Ἱερατικὸν Συνέδριον καὶ τὸν Ὀκτώβριον τὸ τέταρτον²⁹.

Ποῖα εἶναι τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλησαν τὰς συναξεῖς αὐτὰς τοῦ (ἐπισκόπου μετὰ τῶν πρεσβυτέρων σὺν τοῖς διακόνους) τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας;

Κατ' ἀρχὰς πρόκειται περὶ θεμάτων, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογικὴν θεμελίωσιν τῶν σχέσεων μεταξὺ ἐπισκοπῆς καὶ ἐνορίας, ἐπισκόπου καὶ πρεσβυτέρων καὶ τὰ ὁποῖα θέτουν τὰς στερεὰς βάσεις ὀργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔργου αὐτῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Διασπορᾷ βάσει τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας. Οὕτω ἐξετάσθησαν τὰ θέματα τῆς «Σχέσεως Μητροπόλεως καὶ ἐνορίας»³⁰, («Ὁρθόδοξος ἐφημέριος τῆς διασπορᾶς», «Διακονία ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Διασπορᾶς»³¹) καὶ ἄλλα.

Κατόπιν ἐξετάσθησαν θέματα ὀργανωτικά, κοινωνικο-ποιμαντικά. Οὕτως ἀναφέρονται τὰ θέματα, «Διοικητικὴ ὀργάνωσις ἐνορίας», «πνευματικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον»³². «Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ αἱ τάσεις τῆς συγχρόνου Δυτικῆς Θεολογίας», «Ἡ θρησκευτικὴ ἀγωγή τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐλληνοπαίδων», «ἡ ψυχολογία τῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐλλήνων»³³ κ.ἄ.

Τέλος, θέματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν μισθοδοσίαν καὶ τὴν ἀσφάλισιν τοῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, εἰς τὴν ἐκδοσιν περιοδικῶν διὰ τὰς ποιμαντικὰς αὐτῆς ἀνάγκας καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν ἰδρυμάτων, ἀπαραίτητων πρὸς ἀντιμετώπισιν ὑφισταμένων ἀναγκῶν μετὰ τὸ τοῦ ποιμνίου τῆς Μητροπόλεως³⁴. Ἄλλὰ ὁ ὡς ἄνω θεσμὸς τῶν ἱερατικῶν Συνεδρίων δὲν ἔχει ἀπλῶς ἓνα συμβουλευτικὸν χαρακτῆρα καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀπλῆν ἐπιμόρφωσιν τῶν κληρικῶν ἢ καὶ εἰς τὴν καλλιτέραν καὶ ἀπὸ κοινου μελέτην τῶν βασικῶν ποιμαντικῶν καὶ λοιπῶν προβλημάτων. Κατ' αὐτὰ λαμβάνονται ὅλαι αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως εἰς τὸ πρῶτον Συνέδριον ἀντεμε-

τωπίσθησαν διὰ πρῶτην φορὰν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ βασικά θέματα τῆς μισθοδοσίας καὶ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ κλήρου τῆς Μητροπόλεως. Ἡ ἰσχὺς μάλιστα τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως ἤρchiσε ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1972 (Ὁρθόδοξος Μετανάστης 2/1972, σελ. 16).

Εἰς τὸ ἴδιον Συνέδριον ἐλήφθη ἀπόφασις ἐκδόσεως περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως «Ὁρθόδοξος Μετανάστης», τοῦ ὁποῖου ἡ κυκλοφορία ἤρchiεν ἓνα περίπου μῆνα ἀργότερον.

Σχετικῶς πρὸς τὴν δημιουργίαν ἰδρυμάτων, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο λόγος εἰς τὸ δεύτερον Συνέδριον, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Γερμανίας ἤνοιξεν εἰς γερμανικὴν Τράπεζαν ἰδιαιτέρον λογαριασμόν τῆς «Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Διακονίας» καὶ προέβη εἰς ἐν «προσκλητήριον ἀγάπης», προκειμένου νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἀπαραίτητα ὀικονομικά μέσα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων κοινωνικῶν ἀναγκῶν³⁵.

«Μία πορεία λοιπὸν στὸ ἄγνωστο καὶ στὸ προσωρινὸν εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Μετανάστη», γράφει ὁ ποιμενάρχης πρὸς τὸ ποιμνίον του. «Μία πορεία καὶ μιὰ μάχη ποὺ χρειάζεται ἀνοικτὰ μάτια καὶ στέρεα ψυχικὰ θεμέλια γιὰ νὰ μὴ χαθῇ. Μιὰ πορεία ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκφυλισθῇ σ' ἓνα φθηνὸ τυχοδιωκτισμὸν ἢ νὰ καταστῇ μιὰ δημιουργικὴ ἐξόρμησις. Κι ἔτσι σὰν δημιουργικὴ ἐξόρμησις τοῦ Λαοῦ μας βλέπομεν τὴν παρουσία τῶν τετρακοσίων χιλιάδων ἐλλήνων στὸ δυναμικὸ χῶρον τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Εὐρώπης...

Μὰ ἔστω καὶ μιὰ μέρα νὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ πορεία μας στὴν ξενιτειά, πρέπει νὰναι καθαρὴ καὶ δημιουργικὴ». Καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς τεχνικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως τῶν ἐλλήνων, εἰς τὴν ἐκμάθησιν μιᾶς ξένης γλώσσης καὶ τὴν ἀύξησιν τῶν παντὸς εἶδους γνώσεων καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν ἔργων κοινῆς ὠφελείας καὶ πολιτισμοῦ. «Ἄν ἐμεῖς κτίσωμεν σήμερον Ἐκκλησίας καὶ Σχολεῖα, θὰ τίς βροῦνε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἐγγόνια μας καὶ πέρα ἀπὸ αὐτό, τὰ ἔργα αὐτὰ θὰ σταθοῦν μνημεῖα, ποὺ θὰ ἰστοροῦνε πὼς κάποτε πέρασε ἀπὸ ἐδῶ τὸ δημιουργικὸν Γένος τῶν Ἑλλήνων.

Πίσω μας ὑπάρχει μιὰ ἐλληνοχριστιανικὴ ἱστορία ποὺ ὑποχρεώνει καὶ μπροστά μας ὑπάρχει ἓνας καινούργιος κόσμος (ἡ Ἠνωμένη Εὐρώπη), ποὺ χρειάζεται τὴν δύναμιν καὶ τὴν προσφορὰ μας. Ἄς κάνωμεν λοιπὸν τὴν μετανάστευσίν μας μιὰ δημιουργικὴ πορεία...», καταλήγει ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος³⁶.

(Συνεχίζεται) Πρεσβ. ΑΝΤ. ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

29. Ὁρθόδοξος Μετανάστης 3/1972, σελ. 15.

30. Γ' Συνέδριον.

31. Δ' Συνέδριον.

32. Γ' Συνέδριον.

33. Δ' Συνέδριον.

34. Α' καὶ Β' Συνέδριον.

35. Ὁρθόδοξος Μετανάστης 2/1972 σελ. 14. 3/1972 σελ. 13. 4/1972 σελ. 18.

36. Ὁρθόδοξος Μετανάστης 2/1972 σελ. 2,5.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Με γνώμονα τὴν ἀγάπην»

Μετὰ βαθυτάτης ἱκανοποιήσεως τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπεδέχθη τὴν κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ γενομένην ἔκκλησιν πρὸς ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Γενικὴ εἶναι ἡ εὐχή, ὅπως, εἰσακουομένης τῆς ἐκκλησεως τοῦ Μακαριωτάτου, ὑλοποιηθῶν καὶ αἰσθητοποιηθῶν οἱ λόγοι τοῦ Ἀπ. Παύλου, καθ' οὗς («ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ... οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει τῇ ἀληθείᾳ, πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει») (Α' Κορ. ιγ', 4-6). Στρέφομεν ἐν εὐλαβείᾳ τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν πρὸς πᾶν τὸ Πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ εὐχόμεθα, ὅπως ὁ κῆρυξ τῆς Ἀγάπης Νέος Ἀρχιεπίσκοπος κύριος Σεραφεῖμ, ὡς ἀνὴρ δράσεως καὶ πράξεως, ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ προαγάγῃ πάντα τὰ κανονικῶς ἄριστα πρὸς οἰκοδομὴν Κλήρου τε καὶ πιστῶν, εὐχόμενοι τὸ («εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα»)!

Συνεργασία Ἐκκλησίας καὶ Θεολογικῶν Σχολῶν

Ἐν συνεχείᾳ, δεόν νὰ ὑπογραμμισθῇ ἡ κατὰ τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου γενομένη διακήρυξις, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται νὰ ἀξιοποιηθῇ καὶ προβληθῇ («ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν μέσῳ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, δοθέντος τοῦ γεγονότος, ὅτι διαθέτομεν θεολογικὸν δυναμικὸν ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς Θεολογικαῖς Σχολαῖς καὶ δυνάμεθα καὶ ὑποχρεούμεθα καὶ ἐξ ἱστορικῶν καὶ ἔθνικων δεδομένων, νὰ διεκδικώμεν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τοὺς παγκοσμίους διαλόγους, ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τοῦ ἔχοντος τὸ προβάδισμα ἐν προκειμένῳ Ἀγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου»).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας προβάλλουν ὡς αἴτημα τὴν προώθησιν καὶ συστηματοποίησιν τῆς συνεργασίας τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, δοθέντος ὅτι ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἡ Θεολογία ἐκ παραδόσεως δὲν περιορίζεται εἰς τὴν σφαῖραν τῆς φιλῆς θεωρίας, ἀλλὰ πάντοτε θεωρεῖ ἑαυτὴν ὡς τελοῦσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, συνεργαζομένη μετ' αὐτῆς ἁρμονικῶς πρὸς πεφωτισμένην ἀντιμετώπισιν πάντων τῶν ἀπασχολούντων αὐτὴν προβλημάτων, ἅτινα ἔχουν σχέσιν τόσον πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ζωὴν, ὅσον καὶ πρὸς τὰς διορθοδόξους καὶ διεκκλησιαστικὰς σχέσεις.

Ἀξιέπαινοι δραστηριότητες

Εἶναι ἄξιος πάσης προβολῆς καὶ ἐξάρσεως ὁ ἐν Κολωνίᾳ τῆς Γερμανίας ἰδρυθεὶς ἐσχάτως («Μορφωτικὸς Σύλλογος τῶν Ἑλληνορθοδόξων γυναικῶν Κολωνίας») ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν («Ἡ Ἁγία Ὀλυμπιάς»). Εἰς τὰς δραστηριότητας τοῦ Συλλόγου τούτου περιλαμβάνεται («ἡ διάδοσις τοῦ ὀρθοδόξου βιβλίου καὶ τῶν ὀρθοδόξων εἰκόνων μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων, τακτικαὶ ἐπισκέψεις ἀσθενῶν εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ δωρεὰν διανομὴ ὀρθοδόξων χριστιανικῶν ἐντύπων, παροχὴ κοινωνικῆς βοήθειας εἰς ἐμπεριστάτους ἀποδήμους Ἑλληνας, Ἑλληνοχριστιανικὴ ἀγωγή τῆς νεολαίας διὰ κατηχητικῶν μαθημάτων καὶ μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, συμπαραστάσις εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας κ.τ.τ.»).

Εἶναι περιττὸν νὰ λεχθῇ, ὅτι αἱ ἀξιέπαινοι δραστηριότητες αὗται τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Συλλόγου, ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰς οὐσιωδέστερας τῶν ἀναγκῶν τῶν Ἑλλήνων τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν καὶ ἀναθέρμανσιν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου φρονήματος τῶν ἐν τῇ δυτικῇ ταύτῃ Χώρα ὁμοδόξων τούτων ἀδελφῶν καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν νικηφόρον ἀντιμετώπισιν ποικίλων ἀντιξοοτήτων καὶ πνευματικῶν κινδύνων.

Εὐοίωνον καὶ ἐλπιδοφόρον

Ὁρθῶς ἐξήρηθη ὑπὸ τοῦ Τύπου ἡ στάσις τοῦ ῥώσου ἀκαδημαϊκοῦ Ἀνδρέου Σακχάρωφ μετὰ τὴν ἀπονομὴν εἰς αὐτὸν τοῦ («Βραβείου τῶν Δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου») ὑπὸ τῆς ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐδρευούσης Διεθνοῦς Ἐνώσεως πρὸς προβολὴν τῶν Δικαιωμάτων τούτων. Ὁ ῥώσος ἐπιστήμων, πληροφορηθεὶς τὴν βράβεισίν του, ἐδήλωσεν, ὅτι σκέπτεται («τὰς ἑκατοντάδας τῶν φίλων του καὶ ἄλλων προσώπων, ἅτινα ἀσπάζονται τὰς ἀπόψεις του, ἀλλ' εὐρίσκονται σήμερον εἰς τὰς φυλακὰς ἢ εἰς τὰ ψυχιατρεῖα... Οἱ καιροὶ ἤλλαξαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σταλινισμοῦ, ἀλλὰ τὰ οὐσιώδη προβλήματα τῆς πνευματικῆς, πολιτικῆς καὶ οικονομικῆς υἡγείας τῆς κοινωνίας, ὡς ἡ διαφύλαξις τῆς ἐλευθέρως γνώμης καὶ συνειδήσεως, παραμένουν ἅλτα...»).

Εἶναι ἀληθῶς εὐοίωνον καὶ ἐλπιδοφόρον, ὅτι ὁλονὲν πληθύνονται αἱ φωναὶ, αἵτινες ἀσκοῦν κριτικὴν τοῦ καταπιέζοντος τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ἀθεϊστικοῦ σοβιετικοῦ καθεστώτος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκκλησία Κρήτης

Ἀπὸ τῆς 26ης μέχρι τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου συνήλθεν ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἀκαδημίᾳ Κρήτης τὸ Β' Διεθνὲς Συνέδριον Κανονικοῦ Δικαίου τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, οὗτινος μετέσχον περίπου 100 εἰδικοί ἐπιστήμονες ἐκ πολλῶν Χωρῶν καὶ διαφόρων Ἐκκλησιῶν. Γενικὸν θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦτο: «Αἱ Σύνοδοι κατὰ τὰς πηγὰς καὶ ἐν τῷ παρόντι».

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΡΩΣΙΑΣ

Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας «Jedinaja Cerkon» ἐξετάζεται ἡ δυνατότης συγκλήσεως τῆς μελλούσης Οἰκουμενικῆς συνόδου εἰς τὴν ἐποχὴν μας. Ὁ ἀρθρογράφος διερωτᾷται: μήπως δὲν ὑπάρχουν σήμερον σοβαρὰ ἄλλα προβλήματα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν; Πολλοὶ ἐρωτοῦν: ὅλα τὰ θεολογικὰ καὶ ἠθικὰ προβλήματα ἐλύθησαν ἤδη εἰς τὰς προηγούμενας συνόδους;

Εἰς τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον ὑπάρχουν πολλοὶ, θεολόγοι καὶ μὴ, οἱ ὅποιοι εἶναι τῆς γνώμης ὅτι εἶναι ζωτικὴ ἀνάγκη ἡ Μία, Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὀδηγούμενη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἐκφράσῃ τὴν πλήρη ἀλήθειαν περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας. Οὗτοι φρονοῦν ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ νὰ δημιουργηθῇ σχίσμα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Εἶναι λίαν διαδεδομένη ἡ ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις εἰς τὴν ἐποχὴν μας, κατὰ τὴν ὁποίαν «κάθε Ἐκκλησία εἶναι ἐξ ἴσου καλὴ». Ἡ τοιαύτη ἀποψις ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων» τῶν Ἀγγλικανῶν. Ἡ Ὁρθόδοξια ἀντιτίθεται πάντοτε πρὸς τὴν τοιαύτην ἄποψιν περὶ Ἐκκλησίας. Ἴσως εἶναι τώρα καιρὸς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνοδικῶς σαφῶς νὰ καταδικάσῃ αὐτὴν «τὴν θεωρίαν τῶν κλάδων» καὶ νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκ παραδόσεως διδασκαλίαν τῆς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία, τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν ὁ Χριστὸς, εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, αἱ δὲ λοιπαὶ χριστιανικαὶ κοινότητες εὑρίσκονται ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Μικροτέρας σημασίας εἶναι τὰ προβλήματα τῆς τροποποιήσεως τῆς νηστείας, τὸ ζήτημα τῶν μικτῶν γάμων καὶ λοιπά. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι ἡ Σύνοδος νὰ δώσῃ διασαφήσεις ὡς πρὸς τὰ πολυπλοκὰ ζητήματα τῆς ἐκκλησιολογίας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ὁ Πρωθιερεὺς Δρ Πέταρ Ντεχλεάνου γράφει περὶ τῆς ἐνότητος τῆς ἐνορίας ἐν τῇ ἐνότῃ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐνότῃ τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ ὁ κάθε πιστὸς νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν κοινότητα τῆς ἐνορίας του, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος συγκεκριμένως εὑρίσκει τὴν ἐνότητα μετὰ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Κάθε ἀνθαιρεσία καὶ ἐπιθυμία πρὸς χωρισμὸν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς μεγαλυτέρας εὐσεβείας, ὀδηγεῖ εἰς πραγματικὸν ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τοιαῦτα διασπαστικὰ φαινόμενα παρετηρήθησαν εἰς τὴν φιλόδησκον κίνησιν, ἡ ὁποία εἰς τὴν Ρουμανίαν καλεῖται «Στρατὸς τοῦ Κυρίου». Ὁ πατὴρ Ντεχλεάνου ὑπογραμμίζει τὸν βόλον τῶν ἱερέων καὶ ὄλων τῶν πιστῶν εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς ἐνότητος τῆς ἐνορίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν πρόδον συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὁρθόδοξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐφετεινὴν σύνοδον τῆς ἀπεφάσισε νὰ περιληφθῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Σέρβων Ἁγίων ὁ ὅσιος Ἰωάσαφ, κατὰ κόσμον Αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Οὐρέσης Παλαιολόγος, ἀσκητεύσας εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Σωτήρος καὶ τῆς Παναγίας τῶν Μετεώρων, τὴν κατ' ἐσοχὴν Μετεώρων καλουμένην, ὅπου μέχρι σήμερον τιμᾶται ὡς κτήτωρ καὶ πατήρ, λόγω ἐξαιρέτων ὑπηρεσιῶν πρὸς τὴν Μονὴν αὐτὴν καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ἀποθανὼν τὸ 1423 καὶ ἑορτάζομενος τὴν 20ὴν Ἀπριλίου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἀνακηρυχθεὶς εἰς Ἁγιον ἤδη τὸν 16' αἰῶνα. Ἡ μνήμη του θὰ ἑορτάζεται ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τὴν 20ὴν Ἀπριλίου.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Εἰς κύριον ἄρθρον του εἰς τὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ὁρθόδοξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας «Cerkonen Vestnik», ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιωφελῆς συνεργασία», ὁ Ὑψηλῆς Τσάρεβ, ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον, ὁπότε μετὰ τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Κράτους «μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους ἐπραγματοποιήθη ἐπιωφελῆς συνεργασία, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ παρέχῃ θετικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν γενικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ζωῆς», μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν κίνησιν, εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄλλων κατὰ τόπους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, συμμετέχει καὶ ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία. Διατηροῦσα ἀμετάβλητον τὴν ὀρθόδοξον συνειδησίην τῆς, φυλάττουσα τὴν ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας παραδοθεῖσαν κανονικὴν τάξιν καὶ τὴν λειτουργικὴν πρᾶξιν, ἡ Ἐκκλησία μας εἰλικρινῶς εὐχεται, «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» καὶ μετὰ προθυμίας παρέχῃ τὴν συνεργασίαν τῆς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος. Ἐκπρόσωποι τῆς Ὁρθόδοξου Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας μετὰ προθυμίας ἐργάζονται διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως, καταλαμβάνοντες καὶ ὑπευθύνους θέσεις εἰς τὰ διοικητικὰ ὄργανα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐν ἐπιωφελῇ συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Κράτους ἡ Ὁρθόδοξος Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἐπιτυχῶς ἐκπληροῖ τόσον τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ἀποστολὴν μεταξὺ τοῦ ποιμνίου τῆς, ὅσον καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἐν τῷ διεκκλησιαστικῷ βίῳ διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν διορθοδόξων καὶ τῶν διεκκλησιαστικῶν ζητημάτων».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡ πολωνικὴ ἐφημερὶς «Slovo Pověstne» δημοσιεύει τὴν ἐξῆς εἰδησιν διὰ τὴν ἐνιαίαν ἡμερομηνίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν:

«Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς ἐνοποιήσεως ὑπὸ πασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς ἡμερομηνίας τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Πρό τινος τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρουμανίας ἐξεδηλώθησαν ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς προτάσεως αὐτῆς.

Τὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ σταθερᾶς ἡμερομηνίας διὰ τὸν ἑορτασμόν τοῦ Πάσχα συνεζητήθη τελευταίως κατὰ τὴν συν-

άντησιν τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν πρὸ τινος εἰς τὸ Λονδίνον. Κατ' ἀνεπιστήμους πληροφορίας, προερχομένας ἐξ ἀρμοδίων πηγῶν τοῦ Βατικανοῦ, ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης ἤδη τὸ ἔτος 1974 ὄλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι νὰ ἑορτάσουν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἰσχυρόνως.

Εἰς τὴν εἶδησιν προστίθεται πρὸς γινῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν, ὅτι ἡ πρώτη πρότασις διὰ σταθερὰν ἡμερομηνίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἐγένετο ἤδη εἰς τὴν Α' Οἰκουμενικῆν Σύνοδον τῆς Νικαίας τὸ 325.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀπεβίωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μπάρι Νικόδημος, ἀντιπρόεδρος τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Διεθνὴς Ῥωμαιοκαθολικὴ Ὀργάνωσις Ῥαδιοφωνίας καὶ Τηλεοφίας τὴν 14ην καὶ 15ην Σεπτεμβρίου ἐπραγματοποίησεν ἐν Ῥώμῃ τὴν ἐτησίαν συνέλευσίν της. Ἡ προσεχὴς συνέλευσις της θὰ γίνῃ εἰς Ζυρίχην τὸ φθινόπωρον τοῦ 1974.

Ἀνω τῶν 190 ἡγουμένων μονῶν τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου συνητήθησαν ἐν Ῥώμῃ καὶ συνεζήτησαν ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ἡ ἀναζήτησις τοῦ Θεοῦ ἐπίκεντρον τοῦ μοναστικοῦ βίου».

Ἡ Α. Ἁγιότης ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' δεχθεὶς τὸν Νταλάι Λάμα, πνευματικὸν ἡγέτην τῶν Θιβητιανῶν, ἐτόνισεν ἐν προσφωνήσει του πρὸς αὐτόν, ὅτι «ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία σέβεται εἰλικρινῶς τοὺς κανόνας καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἄλλων θρησκείων ὡς ἀντανάκλασιν ἀκτίνων τῆς αἰωνίου ἀληθείας, ἡ ὁποία φωτίζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατέρμου Καρδινάλιος Σαλβατόρε Παπαλάρντο, πλαισιούμενος ὑπὸ τριάκοντα ἱερέων, ἐπεσκέφθη τὸν Μακ. Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτον.

Ἡ Α. Ἁγιότης ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ' ἀπέστειλε πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν συγχαρητήριον μήνυμα ἐπὶ τῇ 25ῃ ἐπετείῳ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συμβουλίου τούτου.

Ἀπὸ 28ης Σεπτεμβρίου μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου ὁ Ἀγγλικανὸς πριμᾶτος Δρ. Μίκαελ Ράμσεϋ ἐπεσκέφθη τὸ ἐν Ταϊζέ τῆς Γαλλίας Οἰκουμεικὸν Κέντρον.

Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Ῥωμαιοκαθολικῶν καὶ Ἀγγλικανῶν θεολόγων ἐξήτασεν ἐκ νέου τὰς περὶ ἱερωσύνης θεολογικὰς ἀπόψεις τῶν δύο ὁμολογιῶν.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν μιᾶς θέσεως Κλάδου Α2 Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ τακτικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπὶ βαθμοῖς 8φ-6φ, συμπάνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 180 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/70 Κανονισμοῦ περὶ Κ.Ε.Υ., καλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅπως, ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς πα-

ρούσης διακηρύξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26ῃ Ἰανουαρίου 1974

Ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου

Ο ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΛΟΣ

Ἀρχιμ. Γεώργιος Προκόπης

Ἱερά Μητρόπολις Ἀλεξανδρουπόλεως

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενώσεως Δης θέσεως τοῦ Ἱεροκλήρου τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως παρακαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς 20ῆμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Μητροπόλεως αἴτησιν μεθ' ἀπάντων τῶν δικαιολογητικῶν.

Ἐν Ἀλεξανδρουπόλει τῇ 21ῃ Ἰανουαρίου 1974

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 33 καὶ ἐξῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα καὶ βουλομένους, ἵνα καταλάβωσι μίαν τῶν κάτωθι κενῶν Ὀργανικῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κλεισοῦρας, 2) Ἁγίας Τριάδος Βαλανίδος, 3) Ἁγίου Δημητρίου Κεφαλοβούσου, καὶ 4) Ἁγίου Δημητρίου Φαρμάκης, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 3ῃ Ἰανουαρίου 1974

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Παροναξίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 33, 34, 35, καὶ 36 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Γαλήνης Νάξου, 2) Ἁγίου Γεωργίου Κυνιδάρου Νάξου, 3) Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Κεραμωτῆς Νάξου, 4) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σκαδοῦ Νάξου, 5) Ἁγίου Παντελεήμονος Κώστου Πάρου, 6) Ἁγίου Γεωργίου Ἀγγερίᾶς Πάρου, 7) Ἁγίων Ἀποστόλων Καμαρῶν Πάρου, 8) Τιμίου Προδρόμου Ἀρχιλόχου Πάρου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Νάξῳ τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1974

† Ὁ Παροναξίας ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τιμοθέου Ματθαϊάκη, Μητροπολίτου Μαρωνας, Εύχαι εις διαφόρους περιστάσεις, 'Αθήναι 1971, έκ. β', σελ. 86.

Τοῦ αὐτοῦ, Εύχαι εις διαφόρους περιστάσεις, Τεύχος Β', 'Αθήναι 1972, σελ. 106.

'Αρχιμ. Μελετίου Καλαμαρά, Διδύμου τοῦ Τυφλοῦ, Περὶ τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, έκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 1973, σελ. 216.

Εὐσταθίου Β. 'Ασημαίδου, θεολόγου-Καθηγητοῦ, 'Ο 'Ιγνάτιος καὶ ἡ 'Εκκλησία τῆς 'Ρώμης, Θεσσαλονίκη 1972, σελ. 47.

Βασιλείου Γ. 'Ατέση, Μητροπολίτου Πρ. Λήμνου, 'Εθνομάρτυρες 'Αρχιερεῖς τῶν καθ' ἡμᾶς Χρόνων, 'Αθήναι 1972, σελ. 54.

'Αρχιμ. Φιλαρέτου 'Απ. Βιτάλη, 'Ο 'Αγιος Χρῆστος τῆς Πρεβέζης ὁδηγὸς τῆς Νεότητος, έκδόσεις 'Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως, 'Αθήναι 1973, σελ. 16.

'Ιωάννου 'Ηλ. Βολονάκη, ἀρχαιολόγου, Πεντέλης, Μουσεῖον Μονῆς, Πεντέλη 1973, σελ. 81.

Βίος τῆς ὁσίας Μακρίνης. 'Εκδόσεις 'Ιερᾶς Μονῆς 'Αγ. Γεωργίου 'Ηλίων Αἰδηψοῦ, 'Αθήναι 1973, σελ. 129.

Κωνσταντίνου Γκέλη, Πρωτοπρεσβυτέρου, 'Ιερά Μονή 'Απ. 'Ανδρέου Κεφαλληνίας, 'Αθήναι 1973, σελ. 171.

'Αποστόλου 'Αθ. Γλαβίνα, 'Η ἐπὶ 'Αλεξίου Κομνηνοῦ (1081-1118) περὶ ἱερῶν σκευῶν, κειμηλίων καὶ ἀγίων εἰκόνων ἔρις (1081-1095), Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία ὑποβληθεῖσα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ 'Αριστοτελείου Παν/μίου Θεσ/νίκης, Θεσ/νίκη 1972, σ. 220.

'Αγιορείτου Δαμασκηνοῦ Ζαριφοπούλου, τοῦ 'Αγιαννίτου, Κατὰ Λατινοφρόνων καὶ Οἰκουμενιστῶν, 'Αγιον 'Όρος, 'Αθήναι 1973, σελ. 78.

'Αριστοδήμου Χ. Ζάγκα, Θεολόγου Καθηγητοῦ, Συμῶν τοῦ νέου θεολόγου, Μετάνοια καὶ κατάνυξις, κατήχησις τετάρτη, 'Αθήναι 1973, σελ. 46.

'Ηλία Κ. Ζιώγα, 'Ο 'Ελληνισμὸς τῆς 'Αμερικῆς καὶ ὁ Ποιητὴς Σήφης Κόλλιας, 'Αθήναι 1973, σελ. 32. 'Ολικὴ ἀναγνώρισις τῆς προσωπικότητος τοῦ ἐν 'Αμερικῇ μετεκπαιδευθέντος γνωστοῦ θεολόγου-ποιητοῦ.

Θεοτέκνης Μοναχῆς, Τὸ πέτρινο Δάσος τῶν Μετεώρων, έκδόσεις 'Ιερᾶς Μονῆς 'Αγίου Στεφάνου Μετεώρων, 'Αθήναι 1973, σελ. 246.

Χρυσοστόμου Θέμελη, Μητροπολίτου Μεσσηνίας, 'Υφος καὶ ἦθος τοῦ Ναθαναὴλ 'Ιωάννου εἰς τὰ «Ἐδοικὰ» αὐτοῦ, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ ἀρχείου εὐβοϊκῶν μελετῶν, 'Αθήναι 1972, σελ. 36.

Τοῦ αὐτοῦ, Λόγος ἐπιμνημόσυνος εἰς τοὺς αἰοδιμούς 'Αρχιεπισκόπους 'Αθηνῶν καὶ εἰς τοὺς αἰοδιμούς 'Εθνομάρτυρας 'Ιεράρχας τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, 'Αθήναι 1972, σελ. 23.

Σωζ. Θωμοπούλου, 'Ελληνικὴ Βιβλιογραφία Περὶ τῆς 'Επανάστασεως τοῦ 1821, 'Αθήναι 1973, (αὐτοτελεῖς έκδόσεις, 1797-1972) τεύχ. Γ', σελ. 46.

Μητροπ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλόπολεως Θεοφίλου, 'Εμεῖς οἱ κληρικοὶ οἱ 'Απεσταλμένοι του (Μία μικρὴ Ποιμαντικὴ) 'Αθήναι 1972, σελ. 111. 'Αξιοσπούδαστον ἐργίδιον ἐπιμελές, χρήσιμον διὰ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Συντάττει ἐνθέρμως. Κ.Γ.Μ.

'Αρχιμ. Τιμοθέου Σ. Τριβιζᾶ Πτ. Θ., Μ. Ρη., Τί εἶναι 'Εκκλησία, 'Αθήναι 1973, σελ. 39.

Τὰ πεπραγμένα τῶν Γενικῶν 'Αρχείων τοῦ Κράτους, Βιβλιοθήκη Γεν. 'Αρχείων τοῦ Κράτους, τόμ. Α', μέρος Α' Κατάλογοι καὶ εὑρετήρια τῶν Συλλογῶν. Μέρος Β' τὰ 'Ιστορικὰ ἔγγραφα τοῦ 'Αγῶνος τοῦ 1821 εἰς περιλήψεις καὶ περικοπὰς, Κατάλογος δεῦτερος (Ἐισαγωγή-Ἐπιμέλεια-εὑρετήριο ὑπὸ Κων. 'Αθ. Διαμαντῆ, δ. Φ.) 'Αθήναι 1972, σ. 636.

Γεωργίου Β. Μελέτη, 'Εσὺ ποῦ θέλεις νὰ δῆς κατὰματα τῆ ζωῆ, έκδόσεις «Ζωῆς», 'Αθήναι 1972, σελ. 233.

Κωνσταντίνου Ι. Μερεντίτου, 'Ομοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν, Τὸ πνεῦμα τῆς 'Ομονοίας καὶ ἡ 'Ενότης τῆς Φυλῆς, 'Αθήναι 1973, σελ. 23.

Θέμα ἐπικαιρὸν καὶ διδακτικόν, ὑποδειγματικῶς διαπραγματευθὲν δι' ἐπιστημονικῆς τεκμηριώσεως ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ἐπιστήμονος φιλόλογου καθηγητοῦ.

Νικολάου, Μητροπολίτου Χαλκίδος, 'Εμπρὸς εἰς τὸν κατήφορον, 'Αθήναι 1973, σελ. 38.

'Ιερά Μητρόπολις Νικαίας, Τί ἀνταποδώσω; 'Επιμέλεια Γραφείου Ὑποῦ καὶ Δημοσίων Σχέσεων 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας, Νίκαια 1972, σελ. 188.

Α. Ξυγοπούλου, Φύλλα εἰκονογραφημένου κώδικος τῆς 'Αποκαλύψεως, 'Ανάτυπον ἐκ τοῦ Δελτίου τῆς Χριστιανικῆς 'Αρχαιολογικῆς 'Εταιρείας, Περίοδος Δ', Τόμος ΣΤ' 'Αθήναι 1972, σελ. 190 + 7 πίνακες.

'Ιωάννου Παναγοπούλου Δ.Θ., 'Ο Προφήτης ἀπὸ Ναζαρέτ, 'Αθήναι 1973, σελ. 227.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Η θεολογικὴ ἐρμηνεία τῆς Πεντηκοστῆς, 'Αθήναι 1971, σελ. 122.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Εσαχτολογία καὶ ἱεραποστολή, 'Αθήναι 1972, σελ. 34.

Τοῦ αὐτοῦ, Τὸ Θεολογικὸν Πρόβλημα τῆς 'Ορθοδόξου 'Ερμηνευτικῆς, 'Αθήναι 1973, σελ. 30.

'Αρχιμ. 'Ανθίμου Δ. Ρούσσα, 'Αναστάσιμα, 50 ὕμνοι, Κείμενο-Μετὰφρασι-Σχόλια οἰκοδομῆς, 'Αθήναι 1973, σελ. 130. 'Εκδόσεις 'Αποστολικῆς Διακονίας.

Βασιλείου Κ. Σκουτέρη, Μαζί με τοὺς 'Αγίους, Τεύχος Α', 'Αθήναι 1973, σελ. 150.

'Αριστον ἐπιμελές ἀγιολογικὸν ἐγχειρίδιον, χρησιμώτατον διὰ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Συνιστάται ἐκθύμως.

'Ιακώβου Γ. Σχιζᾶ, Μητροπολίτου Π. Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος, Χριστιανικαὶ Μελέται Β'. 'Ο Χριστὸς οἱ 'Απόστολοι καὶ ἡμεῖς. 'Αθήναι 1973, σελ. 450.

Χρήστου Σωκρ. Σολομωνίδη, 'Ο 'Αφανισμὸς τῆς Σμύρνης, 'Η θυσία τοῦ Χρυσοστόμου, 'Αθήναι 1972, σελ. 50.

Χαραλάμπους Π. Συμεωνίδη, Οἱ Τσακωνες καὶ ἡ Τσακωνιά, Συμβολὴ εἰς τὴν 'Ερμηνεία τῶν ὀνομάτων καὶ τοῦ ὀνομασίου Βυζαντινοῦ θεσμοῦ τῶν καταστροφολάκων, Κέντρον Βυζαντινῶν ἐρευνῶν, Θεσσαλονίκη 1972, σελ. 151 + 2 πίνακες.

'Αλεξάνδρου Παπαδοπούλου, 'Αρχιμανδριτοῦ, 'Ο 'Ιερός μας Κλῆρος, Τρίπολις 1972, σελ. 78.

Νικολάου Παναγ. Παπαδοπούλου, Πρωθερέως, Δεφτέρη Μονῆς 'Αγ. Θεοδώρων, 'Αροανίας, 'Αθήναι, σελ. 80.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Αμβροσίου Φραντζῆ, Μεγασπηλαιώτου, Βιογραφικαὶ Σελίδες, 'Αθήναι, β' έκ. σελ. 42.

Τοῦ αὐτοῦ, Προεπαναστατικὰ ἔγγραφα Μονῆς 'Αγ. Θεοδώρων, 'Αροανίας, 'Αθήναι, σελ. 50.

Τοῦ αὐτοῦ, Πρόμαχοι Μεγάλου Σπηλαιῶτου, 'Αθήναι 1972, σελ. 50.

Ι. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης, Φροντιστήριον Έεροκηρύκων, Έρμηνεία Έδαγγελίων τών Κυριακών (1. Άπό τής Α' Κυριακής του Λουκά μέχρι τής Κυριακής τών Βατών), Έπιμελεία Έωάννου Μ. Φουντούλη, Έκδοσις Ι. Μ. Άγ. Θεοδώρας, Θεσ/νίκη 1972, σελ. 314.

Έρμηνεία Έδαγγελίων τών Κυριακών Θεσσαλονίκη 1973, Έόμος Β' σελ. 255.

Άνδρέου Ν. Έεροδιακόνου, Θεολόγου-Καθηγητού, Άπό τήν Έτυμογραφίαν τής Άγίας Έβδομάδος, Λευκωσία 1973, σελ. 110.

Φιλοποίμενος Β. Καρατζά, Έγκόλπιο άνεξικκλικας, έκδόσεις «Φώς—ΧΕΕΝ», Άθήναι.

Άρχ. Χρυσοστόμου Ν. Κακουλίδου, Χριστιανική θεώρησης του θεσμού του Γάμου, άνάπτυον έκ του Περιοδικού «Έκκλησία», Άθήναι 1973, σελ. 29.

Άρχ. Έωακειμ Γ. Καραχρήστου, Έεροκήρυκος του Στρατού, Ό Πύρινος Προφήτης, Κιλκίς 1973, σελ. 51.

Γεωργίου Καψάνη, Δρ. Ο., Έρόποι Βελτιώσεως τής Κατηχητικής Προσφοράς τής Έκκλησίας πρὸς τήν Νεολαίαν, Άθήναι 1972, σελ. 22.

Άνδρ. Ι. Κεραμίδα, Καθηγητού τής Βαρβακείου Σχολής, Ό Έησους Χριστός και ή Φύσις, Άθήναι 1973², σελ. 104. Διδακτικώτατον, χρήσιμον διά κληρικούς και λαϊκούς. Συναστάται ένθύμως.

Δημητρίου Κορολη, Όδου τὸ φῶς και άλλα ψυχοφελή κείμενα, Άθήναι 1971, σελ. 16.

Φωτίου Σ. Κωνσταντινίδου, Άρχιμανδρίτου, Άνδρέας ὁ Πρωτόκλητος, Λευκωσία 1971, σελ. 64.

Ό άνοκάλυψις του Έωάννου, δέησις Θεοδώρου Β. Κωνσταντίνου, Άθήναι 1973, σ. 178.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Βυζαντινά, Έπιστημονικόν ὄργανον κέντρου Βυζαντινών έρευνών Φιλοσοφικής Σχολής Άριστοτελείου Πανεπιστημίου. Έόμος 4ος Θεσσαλονίκη 1972, σελ. 489, τόμος 5ος 1973.

Έλληνικά θέματα, άριθ. 205, έτος ΙΗ', Άπρίλιος 1973.

Έλληνική βιβλιογνώσια, διαρκής βιβλιογραφία, Τριμηνιαία Έπιθεώρησης, έτος Α' 1973, Νο 1.

Έλληνοχριστιανική Άγωγή, Μηνιαίον Παιδαγωγικόν Περιοδικόν, έτος ΚΣΤ', άριθ. 220, 1973.

Κρητικά Γράμματα, Χρόνος 1ος, τεύχ. 7,8 1973, Μηνιαίον Περιοδικόν Γραμμάτων και τέχνης, Χανιά.

Νιχώρι, Περιοδική έκδοσις τής Κοινότητος Νεοχωρίου Μεσολογγίου, Περιοδ. Β', έτος Δ', τεύχος 28-30, 1973.

Πνοή, έκδιδεται προνοία του Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Παντελεήμονος, Φεβρουάριος 1973 Έρίοδος Β', έτος 1ον άρ. τεύχ. 2. Έκ τών περιεχομένων. Σεβ. Μητρ. κ. Παντελεήμονος οι Έεροι μας κανόνες. Τ. Γριτσόπουλου, τὸ κήρυγμα του Άπ. Παύλου εις Κόρινθον. — Δ. Μαυροειδή, Έύχαριστεί... Άρχ. Π. Τσακουμάκα. Τὸ κέντρον και ὁ σκοπὸς τής Όρθ. Λατρείας — Έ. Σταυροπούλου, Ό πρώτη και μεγάλη κατάκτησις. — Άρχ. Έ. Πετρίδη, Προστοιμασία διά τὸν γάμον.

Πολύμνια, μηνιαίον περιοδικόν διά τήν άγωγήν τής νεότητος έκδιδόμενον προνοία τής έν Άθήναις Φιλεκπ. Έταιρείας, έτος Κ' τεύχ. 166-67/27-28, Β' έρίοδος.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Έκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ό Σερβίων και Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ό Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Έσωτερικού: Δραχμαί 300 έτησίως.

Β) Έξωτερικού: Δολάρια 12 έτησίως.

Τιμή έκάστου τεύχους μετά του «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 10.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητού του Πανεπιστημίου Άθηνών, Ό νέος Άρχιεπίσκοπος Σεραφείμ, ὁ άπό Έωαννίνων.

Συντακτική Πρόξις ύπ' άριθ. 3.

Νομ. Διάταγμα ύπ' άριθ. 274.

Ό έκλογή και ή ένθρόνισις του Μακ. Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Σεραφείμ.

Έιρηνικόν Γράμμα.

Βιογραφικόν σημείωμα.

Συγχαρητήρια τηλεγραφήματα επί τή έκλογή του Άρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ.

Ό Έόπος διά τὸν νέον Άρχιεπίσκοπον.

Γρ. Ο. Στάθη, Άδελφική συνάντησις τής Έκκλησίας τής Ελλάδος μετά τής Έκκλησίας τής Σικελίας (Πατέρμς, 11-14/10/1973).

Έω. Καρμίρη, Καθηγητού Παν/μίου, Α' Συνδιάσκεψις τής μικτής Όρθοδοξοπαλαιοκαθολικής Θεολ. Έπιτροπής επί του Διαλόγου μεταξύ τών Έκκλησιών Όρθόδοξου και Παλαιοκαθολικής.

Μάρκου Σιώτου, Καθηγητού του Πανεπιστημίου Άθηνών, Ό 150ετηρίς τής Παναγίας τής Τήνου.

Μητρ. πρ. Αήμνου Βασιλείου, Συμβολή εις τήν Έστορίαν τής Έπισκοπής Ρέντος και Πραστού.

Πρεσβ. Άντ. Άλεβιζοπούλου, Ό μετανάστευσις εις Δ. Γερμανίαν.

Παρατηρήσεων στήλη.

Έκκλησιαστικά Χρονικά.

Παράρτημα.

Νέα βιβλία.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Άθήναι, Έασίου 1 — Τηλ. 710.734